

ขบขันกาล

895.918
ก.

ม.จ. อากาสดำเกิง

ครอบครัวกรवाल

ม.จ. อากาศดำเกิง

พิมพ์ครั้งที่ ๗ พ.ศ. ๒๕๑๖

พิมพ์ครั้งที่ ๘ พ.ศ. ๒๕๑๘

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ แพร์พิกษา

๗๑๖-๗๑๘ ว่างบูรพา

กรุงเทพฯ ๑๒ โทร. ๒๑๔๒๘๓

พิมพ์ที่

โรงพิมพ์ แพร์พิกษาอินเตอร์เนชันแนล หจก.

๑๖๓ ราชบพิธ กรุงเทพฯ โทร. ๒๒๖๐๐๘

พรชัย แพร์พานิช ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา

ราคา ๓๕ บาท

“กรอบจักรวาล”

เป็นผลงานอีกชิ้นหนึ่ง
ของ หม่อมเจ้าอากาศ
ดำเกิง เป็นผลงานที่

คำนำ

แสดงออกอย่างแจ่มใส
ว่า มิใช่แต่นวนิยาย

หรือเรื่องยาวเท่านั้น

พระองค์ท่านทรงแสดง

ความสันต์ชัดเจนเป็น

ที่ยอมรับนับถือกันทั่วไป

นักอ่าน หรือในโลกหนังสือของเมืองไทย

ประพันธ์เรื่องสั้น

อันเป็นอัจฉริยภาพแตกต่างจากเรื่องสั้นทั้งหลายที่ได้

เคยปรากฏมาในวงการประพันธ์ของเมืองไทย

“กรอบจักรวาล” คือเรื่องสั้นหลายเรื่องหลาย

รสของ ม.จ. อากาศดำเกิง ความจริง อะไรที่เราเรียกว่า

“เรื่องสั้น” ใน “กรอบจักรวาล” นี้ เราน่าจะเรียกว่า

ของสำนักพิมพ์

“เรื่องสั้นขนาดยาว” หรือ “เรื่องยาวขนาดสั้น” มากกว่า
แต่เราเรียกว่าอะไร ก็ไม่สำคัญเท่ากับความสำคัญของ
บทประพันธ์ชุดนี้ เพราะเป็นความสำคัญที่มีสาระอย่าง
ยิ่งสำหรับชีวิต แต่ละเรื่องเป็นเรื่องของชีวิต ให้ความรู้
ความคิด และให้ความบันเทิงไปด้วยในขณะเดียวกัน.

สำนักพิมพ์แพรวพทยา

ไ้บป

๑

รัก

ชีวิตกับความจริง

ยูเวลดิน

สารบาญ

เรื่อง

ใช้บาป

๑...

เมื่อเราเห็นนักบวชฝรั่งเดินสวนทางกับเรา จะเป็นบาทหลวงหรือนางชกก็ตาม ตามธรรมดาเราก็รู้สึกแต่เพียงว่าเขาเป็นฝรั่งหรือแหม่มคนหนึ่งเท่านั้น เราไม่รู้สักตะขิดตะขวงใจว่า เหตุใดเขาจึงตุ้หตุ้หตุ้หตุ้มาอยู่ในบ้านเมืองเรา ซึ่งห่างไกลจากมาตาปิตุภูมิของเขามิใช่น้อย ห่างไกลทั้งความเจริญและระยะที่ต้องเดินทาง เราไม่คิดเลยว่าเหตุใดเขาจึงมาสู่ท่นลำบากมาเที่ยวสอนศาสนา สอนหนังสือ ไปเที่ยวอยู่ตามบ้านนอก ตามป่าตามดง ซึ่งเป็นกามทรมาณกายและใจอย่าง

กรอบจักรวาล

ยวดยิ่ง นักบวชพวกนี้บางคนก็มาด้วยความเลื่อมใสในศาสนิก
โดยแท้จริง เนื่องจากที่ตนได้ถูกอบรมมาในทางนั้นตั้งแต่วัย
เยาว์ แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่ามิ้นักบวชหลายคนที่มาอยู่ประเทศไทย
เพราะความจำเป็น และไม่ใช่เพราะความเลื่อมใส โดยแท้แน่
เมื่อเราเห็นนักบวชหนุ่มหรือนางชีสาวเดินผ่านเราไป เราไม่
รู้สึกว่าเขาอาจมีความหวังแห่งชีวิตบางอย่างที่ทำให้เขาต้องมา
อยู่กับพวกเรา และความหลังของเขา แม้จะเศร้าก็คงจะเป็นเรื่อง
ที่น่าสนใจมิใช่น้อย

นิยายเป็นเรื่องความหลังแห่งชีวิตของนักบวชโปร-
เตสแตนต์ผู้หนึ่ง ซึ่งได้ลวงลี้ไปแถวหลายปี เรเวอเรนดจอห์น
เทิร์นตัน เป็นนักบวชชาวอังกฤษ มีภรรยาและบุตร ได้กระทำ
การสอนศาสนาอยู่ที่เมืองภูเก็ตเป็นเวลาตั้งแต่ ๔๐ ปี ในระ-
หว่างนั้นไม่เคยไปอยู่ที่อื่น ถอลเอาเมืองภูเก็ตเป็นภูมิดำเนาโดย
ไม่คิดเปลี่ยนแปลง ทนอยู่อย่างปราศจากความย่อท้อ ทั้งนี้ก็
เพื่อจะลืมหวนความหลัง ลืมตัว....

เนื่องจากได้เคยไปเที่ยวมาแล้ว ฉันชอบภูมิดำเนา ชอบ
สภาพภูมิประเทศอันสดชื่นงดงาม ชอบผู้ที่ต้อนรับเลี้ยงดูฉันด้วย

ความกรุณาและเอื้อเฟื้อเป็นอันดี ในระหว่างที่ฉันอยู่ที่นั่น ได้
รับความสะดวกสบายทุกประการ มีเศรษฐกิจเหมืองแร่บางคนส่ง
รถยนต์มาให้ฉันใช้ประจำตัวหลายคัน สำหรับขับเที่ยวไปตาม
สถานที่ต่างๆ มีหาคระไวและหาคสุรินทร์เป็นอาทิ บางทีก็ไป
จนถึงเมืองตะกั่วป่าและพังงา

เช้าวันหนึ่ง หมอคอยสเนอร์ นักบวชชาวอังกฤษมาหา
ฉันที่ที่พัก แก่เป็นคนผอมสูง หน้าตาหมคจก อายุราว ๖๕
ปี หมอคอยสเนอร์บอกฉันถึงกิจการที่พวกนักบวชชาวอังกฤษ
ได้กระทำมาแล้วได้ผลดีในเมืองภูเก็ต

“เธอไม่ยาก ไปเยี่ยม โรงเรียน และพระอารามของเรา
บ้างหรือ?” หมอคอยสเนอร์ถามเมื่อเราคุยมาได้ครู่หนึ่ง

“ได้ซีหมอ ไปเดี๋ยวนี้ก็ได้”

ฉันพาแกขึ้นรถยนต์ที่บ้านขับไปตามทางที่แกต้อง
ประสงค์ ขับเรื่อยไปอย่างสบายจนถึงหาคระไว เลี้ยวซ้ายไปไม่
นานก็ถึงมุนดินสูงแห่งหนึ่ง เราจอดรถแล้วเดินไปที่ตึกสี่เหลี่ยม
อ่อนสองหลัง ซึ่งจัดไว้เป็นโรงเรียนชายหญิง พวกนักบวชทั้ง
ชายและหญิงออกมารับฉัน พาไปเที่ยวดูห้องเรียนทุกห้องด้วย

กรอบจักรวาล

ความภาคภูมิใจในกิจการที่พวกเขาได้กระทำอยู่ ทุกห้องมีเด็ก
นั่งอยู่เต็มจนเกือบจะไม่มีที่ว่าง บ้างก็ไว้อุก บ้างก็ไว้อุเบียด บ้าง
ก็ศิโรราบโล้น ใส่เสื้อสกรปรก แคมเข็มแจ่มใส

เมื่อเยี่ยมห้องเรียนทั่วแล้ว หมอคอยสเนอร์พานั้นไป
ชมโบสถ์บนเขาเตี้ย ซึ่งเรียกว่า พระอารามเซ็นต์เจอร์เมน
โบสถ์นั้นเป็นตึกขนาดเล็กมาก ทำตามแบบฝรั่ง ทาสีขาว มี
ต้นไม้ใหญ่ขึ้นโดยรอบให้ความร่มเย็นเป็นเมืองนิจ หน้าโบสถ์
มีศิลาจารึกเป็นอักษรอังกฤษว่า “สร้างเมื่อ ค.ศ. ๑๘๕๐” ใน
โบสถ์ได้จัดไว้เรียบร้อย ที่สักการบูชาและที่นั่งทำอย่างประณีต
และเป็นของพินเมือง

“ครูปนนซี” หมอคอยสเนอร์ชี้แจงคุณภาพทุกสิ่งที่ดี
อยู่ที่นั่น “นั่นคือ จอนเทรนต์ผู้สร้างโบสถ์และโรงเรียน
อันที่จริงโบสถ์และโรงเรียนนี้สร้างมานานกว่า ๔๐ ปีแล้ว เคย
เป็นไม้ทุกหลัง พอจอนเทรนต์มาอยู่ได้ราวสิบห้าปี ก็รวบรวม
เงินได้ สร้างให้เป็นอย่างที่เห็นอยู่เดี๋ยวนี้”

ฉันทงหน้าชื่นมอมงคุณภาพของชายผู้หนึ่ง หน้าตาหมดจ
มีลักษณะเป็นผู้ที่ตกยาก รูปร่างไม่สู้จะล่ำสันนัก

“เรเวอร์เรน จอน เทร์นัต์ ยังมีชีวิตอยู่หรือ?” ฉันทถาม

“โอ เปล่า” หมอคอยสเนอร์ตอบ “เขาตายไปกว่าสิบปีแล้ว เราทำอนุสาวรีย์ไว้ให้เขาที่โน่น”

หมอคอยสเนอร์ชี้มือออกไปทางหน้าต่าง ซึ่งไปทางสุสานซึ่งอยู่ในระยะไม่เกินยี่สิบหลาจากเบื้องหลังของโบสถ์ สุสานนั้นมีอาณาเขตกว้างใหญ่ ใช้เป็นที่ฝังศพชาวคริสเตียนที่อยู่ในภูมิกฎมองดูจากหน้าต่างในโบสถ์ จะเห็นไม้กางเขนปักอยู่เป็นทิว และตรงกลางสุสานมีแท่นหินใหญ่ตั้งอยู่ นั่นคือหลุมฝังศพและอนุสาวรีย์ของจอนเทร์นัต์ หมอคอยสเนอร์พาฉันเดินเข้าไปในสุสานถึงหลุมศพจอนเทร์นัต์ ฉันหยุดพิเคราะห์ดูแท่นหินอนุสาวรีย์ซึ่งมีตัวอักษรทองจารึกว่า “เพื่อความระลึกถึงจอนเทร์นัต์ และเคอเซย์ผู้ภรรยา ค.ศ. ๑๕๒๐” ต่อจากอนุสาวรีย์นี้ไปก็ถึงหลุมศพอีกแห่งหนึ่ง มีไม้กางเขนปักจารึกว่า “เอ็ดเวิร์ด เฟเรอร์ ค.ศ. ๑๕๑๕”

“จอนเทร์นัต์ตายมาได้สิบปีพอดี ฉันรู้สึกเหมือนร้อยปี” ท่านหมอชรายื่นรำพึงอยู่ข้างฉัน “เคอเซย์ตายก่อนสามปี”

กรอบจักรวาล

“แล้วเอกเวอร์ค เฟรอร์นั้นใคร?” ฉันทาม

“เป็นเด็กที่มาด้วยกับจอห์นเทรนต์และเคอเซียจากอังกฤษ”

ในระยะทางอันไม่ไกลนัก ฉันเห็นเรือนไม้ใหญ่หลังหนึ่งปลูกไว้อย่างโอโง่งทาสีเทา

“นั่นเห็นจะเป็นที่พักของท่านกรรมง?” ฉันทาม

“นั่นคือบ้านของฉัน เดิมเป็นของจอห์นเทรนต์” หมอคอยสเนอร์ตอบ “เธอคงไปนั่งคุยกับฉันสักครู่หนึ่งก่อน เรือนนี้ปลูกไว้เหมาะมาก ลมพัดเย็นตลอดวัน แต่เธอต้องให้อภัยฉันเพราะบ้านออกจะไม่เรียบร้อย ฉันเป็นคนโสด ไม่มีแม่บ้าน”

“ไม่เป็นไร” ฉันตอบแล้วหัวเราะ “ฉันเป็นคนโสดเหมือนกัน”

“งั้นก็เหมาะทีเดียว”

“สังเกตดูในรูป” ฉันทกล่าวในระหว่างที่เรากำลังเดิน “จอห์นเทรนต์คงต้องเป็นคนโก้และสวยมากเมื่อยังหนุ่ม”

“แน่นอน เป็นลูกผู้คิมเงินนับล้าน” ท่านหมอชรา
ตอบ “แต่จอห์นเทร็นท์ล่ะทั้งความสุขเหล่านั้นเสียหมด และฝัง
ตัวอยู่ที่นี่ตั้ง ๔๐ ปี ตั้งแต่มาอยู่ที่นี่แล้วก็ไม่เคยไปอยู่ที่อื่นและ
ไม่เคยกลับไปเยี่ยมบ้านเดิมเลย”

“แปลกจริงนะ ท่านหมอ คงจะต้องมีเหตุอะไรสักอย่าง
หนึ่งเป็นแน่”

หมอคอยสเนอร์นิ่ง ไม่ตอบ

เรือนของท่านหมอสอนศาสนาเย็นดีมาก เรานั่งคุยกัน
ที่เฉลียง คนใช้น้ำชาออกมามีเสียง

หมอคอยสเนอร์มาอยู่ภูเก็ตได้สามสิบปีเศษ ในระหว่าง
เวลานั้นได้ไปเยี่ยมบ้านเดิม ก็อุปประเทศอังกฤษสามครั้ง

“ท่านชอบภูเก็ตมากหรือ” ฉันถาม

“สำหรับผู้ที่ประสงค์จะบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์แก่
มนุษย์” หมอชราตอบ “ภูเก็ตเป็นที่ๆเหมาะพอใช้”

“อะไรทำให้ท่านต้องมาอยู่ที่นี่....ต้องจากความเจริญ....
ความทรูทร่าแห่งชีวิต”

ครอบครัวवाल

“ไม่มีอะไรเลย” แกพูดแล้วยิ้ม “ฉันเกิดในตระกูลที่เป็นนักสอนศาสนาทางคริสต์รีอณ ฉันถูกอบรมให้ชอบทางนตงแต่ยังเด็ก ฉันมาที่นี่โดยใจสมัคร”

“แล้วจอห์นเทรินต์เล่า เขามาด้วยใจสมัครเหมือนกันหรือ?”

หมอกอยสนเนอร์นั่งอยู่สักครู่หนึ่ง แสดงกิริยาว่าไม่อยากจะตอบปัญหาข้อนี้ แต่เมื่อรู้สึกว่าการตั้งรอฟังแกอยู่ด้วยความสนใจอย่างแปลกประหลาด แกก็เลยเสียใจไม่ได้

“เรื่องของจอห์นเทรินต์และเรื่องของฉันผิดกันมาก” แกกล่าว

“ท่านรู้จักจอห์นเทรินต์มานานแล้วหรือ?”

“เราเป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่ยังเด็ก เราอยู่โรงเรียนและมหาวิทยาลัยแห่งเดียวกัน ผิดกันก็แต่เพียงว่าจอห์นเทรินต์เป็นลูกมหาเศรษฐี ฉันเป็นลูกคนจน การที่ฉันได้ไปอยู่มหาวิทยาลัยก็เพราะพ่อของจอห์นเทรินต์เป็นผู้เกอหนุน”

“งั้นท่านก็รู้เรื่องของจอห์นเทรินต์ดีสิ” ฉันกล่าว

“ครูบ้าง แต่ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องสำคัญอะไร” หมอกอยสเนอร์
พูดเบี่ยง

“หมอกอยสเนอร์” ฉันกล่าวเป็นเชิงชวนจะให้แก่เล่า
เรื่องจอห์นเทร็นท์ “ฉันได้เคยไปเที่ยวในยุโรป อเมริกา ญี่ปุ่น
และจีนหลายปี และมาอยู่เมืองไทย ฉันได้มีโอกาสไปเที่ยวตาม
ชนบทเสมอ ดังนั้นการที่ชาวยุโรปอย่างท่าน หรือจอห์นเทร็นท์
จะละทิ้งเมืองอังกฤษมาอยู่ภาคใต้โดยใจสมัครและมาด้วยความ
ชื่นชมยินดีนั้น ออกจะเป็นการเหลือเชื่อสักหน่อย”

“เรื่องของจอห์นเทร็นท์ก็มอยบ้าง” นักสอสนศาสนาตอบ
อย่างเสียไม่ได้ “แต่ก็ไม่เป็นเรื่องสำคัญอะไร รู้ไปก็ไม่มี
ประโยชน์”

“ท่านจะเล่าให้ฉันฟังไม่ดีกว่าหรือ หมอกอยสเนอร์”
ข้าพเจ้าถามอย่างไม่เกรงใจ “ฉันอยากจะเป็นคนเลื่อมใสใน
กิจการของจอห์นเทร็นท์ที่ได้ทำมาแล้วที่นี่ ฉันอยากจะรู้ความ
หลังเรื่องชีวิตของเขา เพื่อเป็นทางดำเนินไปสู่ความเลื่อมใสอัน
สูงสุด”

หมอกอยสเนอร์เชื่อในเหตุผลที่ฉันได้บรรยาย แก่เริ่ม
เล่าเรื่องจอห์นเทร็นท์ให้ฉันฟังอย่างเต็มใจ

กรอบจักรวาล

๒ . . .

จอห์นเทร็นท์เกิดในตระกูลที่มั่งคั่งสมบูรณ์ เป็นลูกคนใหญ่ซึ่งจะต้องสืบตระกูลมียศศักดิ์สูง เป็นคนมีเพื่อนฝูงและมีคนชอบมาก บิดาของเขาได้ตั้งใจไว้แล้วว่าจะให้จอห์นเทร็นท์มีอาชีพที่มีหน้ามีตา จะให้เป็นข้าราชการกระทรวงต่างประเทศ เพื่อจะได้มีโอกาสเที่ยวไปทั่วโลก ถ้าจอห์นเทร็นท์จะเกิดไม่พอใจในอาชีพนั้น ท่านบิดาก็จะให้เขานายทหารในกรมทหารรักษาพระองค์

จอห์นเทร็นท์เรียนได้ผลดีมากในมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ เป็นชายหนุ่มหน้าตาสวย มีทรัพย์ ชอบความหรูหราแห่งชีวิต แม้จะมั่งมี บรุษผู้มีโชคนี้ก็ไม่ใช้คนโง่พอที่จะชอบใช้เงินไปในทางที่ไม่มีประโยชน์ เขาคบแต่ผู้ที่สภาพพอที่จะเป็นเพื่อนเขาได้ ไม่เคยเปิดโอกาสให้ใครล่วงเกินบุญ จอห์นเทร็นท์สูงหกฟุตสองนิ้ว ผสมสีทองหยิกเป็นลูกคลื่นที่ตรงกลางศีรษะ คาสีน้ำเงินแก่ มีอัธยาศัยเรียบร้อย ใครเห็นใครชอบ

“ในสมัยเมื่อห้าหกปีมานี้” หมอคอยสเนอร์บอกฉัน
“เธอคงทราบดีแล้วว่า แม้ในยุโรปเรากียังถือและต้องระวังมาก

ในเรื่องจรรยา ระหว่างหญิงสาวชายหนุ่ม หนุ่มสาวสมัยนั้น ไม่มีโอกาสได้สนิทสนมกันอย่างเกี้ยวพาราสีนอกจากจะได้แต่งงานกันแล้ว เมื่อชายคนใดไปหลวมตัวเข้าในทางผู้หญิงจนเป็นที่ครหาแล้ว ก็เป็นอันว่าชายผู้นั้นหาหญิงแต่งงานด้วยยากที่สุด”

ที่โรงแรมแห่งหนึ่งมีนามว่า “ลาโดวีนา” อยู่ในหมู่บ้านนอกเมืองเคมบริดจ์ มีหญิงสาวใช้คนหนึ่งชื่อ “เคอเซีย” บิคารมารดาของหล่อนจะเป็นใคร บ้านเดิมของหล่อนอยู่ที่ไหน ไม่มีใครทราบ ชื่อของหล่อนที่เขารู้จักกันมีแต่เพียงว่า “เคอเซีย” เท่านั้น เคอเซียไม่มีอะไรที่จะทำให้ใครเหลียวแลคุณหล่อน นอกจากความงามและกิริยาอันน่าเอ็นดู น่าสมเพช หล่อนเป็นไพร่สำเนียงที่หล่อนพูดก็เป็นสำเนียงของคนชนต่ำ หล่อนไม่รู้หนังสือ

“จอห์นเทร็นท์ รักเคอเซียหรือ” จันถาม

“เปล่า” หมอคอยสเนอร์ตอบ “จอห์นเทร็นท์ไม่เคยรักเคอเซีย เขารู้สึกอยู่เสมอว่าหล่อนเป็นคนชั่ว เป็นไพร่ ฉะนั้นไม่คู่ควรกัน พวกนั้นก็บ่ไม่รู้เรื่อง”

“เล่าต่อไปซีท่าน” จันกล่าว

ครอบครัววาล

นิสัยของมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์มักจะเดินไปเกี่ยวกับในหมู่บ้านนั้นเสมอ เพราะใกล้มหาวิทยาลัยและมีสวนหลวงเป็นที่หย่อนอารมณ์ที่เหมาะสม เมื่อไปถึงหมู่บ้านแล้วก็ย่อมจะต้องไปพักผ่อนที่โรงแรม "ลาโควีนา" เสมอ เกอเซียเป็นสาวใช้คนเดียวในที่นั้น หล่อนมีหน้าที่จะต้องต้อนรับนักเรียนหนุ่ม หล่อนยังสาว อายุเวลานั้นได้ ๑๖ ปี เต็มไปด้วยความเปล่งปลั่งงดงาม

จอห์นเร็นต์ไม่เคยสังเกตเกอเซียเกินกว่าในฐานะเป็นนายกับบ่าว แต่หล่อนคอยเฝ้าสังเกตเขาด้วยความนิยมชมชอบ เพราะเขาเป็นชายหนุ่มสวยหรือที่สุดในหมู่บ้านที่ไปที่โรงแรมนั้น

วันหนึ่งในฤดูร้อน อากาศสดชื่น จอห์นเร็นต์รู้สึกตื่นเต้นเป็นสุขมาก มารดาของเขาได้พาสตรีสาวสวยแห่งน้อยคนหนึ่งมาที่เคมบริดจ์ พามาให้เขาพบและรู้จัก มารดาของเขาได้ตั้งใจไว้แล้วว่าจะให้หล่อนเป็นภรรยาของเขาในอนาคต หล่อนเป็นธิดาของขุนนางผู้ใหญ่นั่งหนึ่งในตระกูลที่มั่งคั่งสมบูรณ์มีชื่อเสียงมาสาม-สี่ชั่วคน พอได้เห็นเป็นครั้งแรก จอห์นเร็นต์ก็รู้สึกว่หล่อนเป็นหญิงสาวคนเดียวในโลกที่เขาต้องการจะพบ

มาตั้งแต่เกิด เขารักหล่อนในเวลาในพริบตาเดียว เมื่อหล่อน
ลาไปแล้ว หล่อนยังได้ฝากความรักความน่าพึงใจไว้ให้เขาคิด
เขาฝัน เขาเฝ้าฝันถึงชีวิตอันราบรื่นอันบรมสุข ซึ่งจะมีมาใน
เวลาไม่ช้า จอนเทรนต์จำได้ดีว่า แม่เทพธิดาคนที่เขารักนั้น
มีนามอันไพเราะว่า *อองเรียตตา* ในระหว่างเวลาสามสัปดาห์
ที่หล่อนพักอยู่ในเมืองเคมบริดจ์ เขาได้มีโอกาสพบและสนทนา
กับหล่อนสองสามครั้ง ความสนิทสนมก็ค่อยดำเนินไปจน
บรรลุถึงความสนิทสนมชนิดที่เรียกกันว่า *ความรัก*

คืนวันหนึ่ง เมื่ออองเรียตตาไปจากเคมบริดจ์แล้วไม่
นาน จอนเทรนต์ไปกรรเชียงเรือเล่นในลำแม่น้ำ กรรเชียงไป
คนเดียวในท่ามกลางความสงบเงียบ เพื่อจะ ฝัน...ฝันถึงออง-
เรียตตา ดวงจันทร์ทอรัคมีอยู่สว่างจ้า ภาพภูมิประเทศของ
เคมบริดจ์คุดคู้ขึ้นสูงไส ทำให้เขารู้สึกเหมือนว่าแม่อองเรียตตา
สตรีคู่สวาทมานั่งคู่กับเขาคัวยในเรือลำนั้น อองเรียตตาเป็นหญิง
ที่มีเสน่ห์อย่างประหลาด จอนเทรนต์คิด รูปร่างของหล่อน
ท้วม วงพักตร์ขาวนวล ตาสีน้ำตาล โตงามและคมคายที่สุด ถ้า
เขาได้กอดหล่อนในวงแขนในขณะนั้น เขาคงจะเป็นสุขอย่างอยู่

กรอบจักรวาล

สวรรค์ คิดไป-ฝันไปเรื่อย เรือก็ลอยไปตามกระแสน้ำจนถึง
หน้าโรงแรม “ลาโควีนา” ซึ่งเขาและเพื่อนนักเรียนด้วยกัน
เคยเดินมาพักดื่มเบียร์ และรับประทานของว่างเสมอ

ที่หน้าโรงแรม “ลาโควีนา” เขาเห็นเคอเซีย หญิงสาว
สวยคนใช้ นั่งบังอยู่ในหมุดต้นไม้เตี้ยๆ ซึ่งขึ้นอยู่ทางคาน้ำหน้าของ
ตัวบ้าน คินนี่เคอเซียว่างงานเพราะเป็นเวรหยุด ในสัปดาห์
หนึ่งหล่อนมีเวลาอิสระได้เพียงคนเดียวเท่านั้น คือคืนวันอังคาร
หล่อนนั่งอยู่คนเดียว ใจถึงภาพแห่งดวงจันทร์ ซึ่งจับเป็นเงา
เคลื่อนไหวอยู่ในพื้นน้ำ

ก็คือเวรหนึ่ง เคอเซีย” จอนเทรนต์ทักก่อน

หล่อนแหวกกิ่งไม้เคเขาอย่างตกตะลึงและปลื้มในโชค
ลากที่ได้มีโอกาสพบผู้ที่หล่อนนิยมชมชอบโดยมิได้นึกได้ฝัน

“คืนวันนั้นคินนี่เวรหยุดเจ้าค่ะ คินนี่ไม่ต้องทำงานเพราะ
เป็นวันอังคาร” หล่อนบอกเขาอย่างเคารพ

เวลาหยุดงาน หล่อนไม่ใช่สาวใช้ แต่เป็นหญิงสาว
แน่นหนาเอ็นดูคนหนึ่ง หล่อนสวมเสื้อขาวทำด้วยแพรปลอม
อย่างเลว แต่งผมไว้เรียบร้อย มีหมวกฟางปีกใหญ่ถือในมือ

ตามธรรมเนียมพิธีกรรมของหล่อนแลดูร้ายแรงด้วยความตราก-
ตรำทำงานหนัก แต่ในขณะนั้น แสงจันทร์ได้เมตตาช่วยทำให้สิ่ง
อันน่าอัศจรรย์เหล่านั้นอันตรธานไปชั่วขณะหนึ่ง

“ไม่มีใครพาไปเที่ยวหรือ เกอเซีย” เขาถามแล้วยิ้ม

“ไม่มีใครเจ้าคะ” หล่อนตอบ

เขาเคยรู้มาก่อนแล้วว่า เกอเซียไม่มีคู่รัก ไม่มีใคร
พาเที่ยว เนื่องจากที่หล่อนเป็นคนไข่มุกฐานะต่ำต้อย เมื่อนึกถึง
ชีวิตอันยากลำบากของคนอย่างเกอเซีย จอนเทร็นต์รู้สึกว่าเขา
เป็นผู้มีโชคคนหนึ่ง ที่ได้เกิดมาในกองเงินกองทอง ไม่ต้อง
ตรากตรำ โดยเหตุนี้ เขาจึงเกิดความสงสารในสภาพแห่งชีวิต
ของเกอเซีย ผู้ที่เคยรับใช้เขาเสมอ

“อยากนั่งเรือเที่ยวไหมเล่า เกอเซีย?” เขาถาม

“โอ! คุณเจ้าคะ” หล่อนออกอุทานอย่างดีใจเป็นที่สุด

“ทีซีเจ้าคะ ถ้าคุณจะกรุณาให้ดิฉันนั่งร่วมไปด้วย”

“แน่นอน” เขากล่าวแล้วกรรเชียงเรือเข้าไปเทียบตลิ่ง
แล้วชวนหล่อนว่า “ลงมาซี เกอเซีย”

ครอบครัวจรวาล

หล่อนก้าวลงไปในเรื่อง เขาผลักเรือออกแล้วกรรเชียง
ต่อไปด้วยความเบิกบานใจ ดวงศศิธรทอรัศมีสูกกระจ่าง จอน-
เทิร์นตันึกถึงอองเวียตตา หญิงยอดงามซึ่งจะเป็นภรรยาของเขา
ในภายหน้า เขาอยากพบหล่อน อยากกอด อยากได้อองเวียตตา

“คุณเทิร์นตันคะ ดิฉันรู้สึกหนาวจนขนลุก โปรดพา
ดิฉันกลับไป ‘ลาโดวีนา’ สักประเดี๋ยวซีคะ ดิฉันจะไปเอาผ้าห่ม

จอนเทิร์นตันสะกึ่ง เพราะระหว่างที่เขานั่งกรรเชียงอยู่
นั้น เขาตีฆ่าว่าเขามีเคอเซียหญิงสาวใช้นั่งมาด้วย เขาตีฆ่าทุกสิ่ง
ทุกอย่างนอกจากอองเวียตตา

“จะต้องกลับไปทำไมเคอเซีย เราขึ้นไปเดินเล่นสัก-
ประเดี๋ยวก็หายหนาว”

“โอ! อย่าเลยคุณเจ้าคะ” เคอเซียพูดอย่างตกใจ “ที่นี่
เดินเล่นไม่ได้ เพราะบ้านหนนผีๆ”

หล่อนชี้มือไปที่กระท่อมร้างหลังหนึ่งซึ่งอยู่ในระยะไม่
ไกลนัก กระท่อมที่หักพัง ไม่มีบานประตู บานหน้าต่าง

“อย่าเหลวไหลไปเลย เคอเซีย” เขาพูดหล่อนอย่าง
สัพยอก “ไม่มีผีในโลกนี้ดอก ตั้งแต่เกิดมาฉันยังไม่เคยเห็น

เราไปเดินกันประเดี๋ยวก็หายหนาว พอหายหนาวแล้วก็กลับมา
ลงเรือ”

ในชั้นแรกเขาไม่ได้นึกอะไรเกินไปกว่าจะไปเดินเที่ยว
เขารักองเรือรีตทา การที่เขาพาเคอเซียเที่ยวครึ่งวันก็เพราะความ
สมเพช เคอเซียก็เหมือนคนใช้คนหนึ่งในบ้านของเขา เขาคิด
ถึงแต่องเรือรีตทา เขาลืมคิดไปว่า คนที่มีจิตใจอย่างเขาเวลานี้
เมื่อองเรือรีตทาอยู่ไกล ความงามของเคอเซียในยามวันเพ็ญก็
อาจแทนความงามขององเรือรีตทาได้ชั่วขณะหนึ่ง

เขาไม่ได้รู้สึกผิดธรรมดาจนถึงเวลาที่เขาคงประคอง
หล่อนขึ้นจากเรือ หล่อนไข่นาอบกลีตเคี เนื้อของหล่อน
นุ่มนวลววงหน้ของหล่อนดูสบายแสงจันทร์เป็นที่ยวนเสน่ห์ยิ่งนัก
จอห์น เทร์นทร์ภาวนาอยู่ในใจ

“ถ้าหากนี่เป็นองเรือรีตทา โอ....ถ้าหากนี่เป็นอง-
เรือรีตทา....”

“คุณเจ้าคะ บ้านนั้นผิดๆ คิฉั่นกลัว คิฉั่นไม่กล้าไป”

“อย่าเหลวไหลไปเลยเคอเซีย”

ครอบครัววาล

เขาสอดแขนหล่อนแล้วก็พากันเดิน หล่อนรู้สึกหนาว
ตัวหล่อนสั่น เดินคู่เคียงไปกับจอห์น เทิร์นส์ลูกเศรษฐี เสื้อของ
หล่อนบางทำด้วยแพรปลอมอย่างเลวเขามองไปสบสายตาหล่อน
หล่อนยังสาวสดชื่นต้งคอกบัวหลวง จริตกิริยาน่ารัก

“มันออกจะมีกเสียแล้ว เคอเซีย เราต้องกลับไปที่นี่
ทันที”

“สำหรับดิฉันไม่เป็นไร ถ้าดิฉันกลับถึงโรงแรมก่อน
ห้าทุ่มก็เป็นอันเรียบร้อย คนอย่างดิฉันไม่มีใครมาห่วงใย...
ไม่มีใครมา...ใครเขา...รัก”

เมื่อถึงหน้ากระท่อมร้าง หล่อนเดินเบียดจนชิดตัวเขา

“แหมดิฉันรู้สึกกลัวเหลือเกิน” หล่อนพูดเสียงสั่น
“ดิฉันเห็นอะไรตะกุ่มๆอยู่ไหน”

“เอ๊ะ! เคอเซียนี้เหลวไหลจริง งั้นก็เข้าไปดูกันเถิดว่า
จะมีผีจริงหรือไม่”

เขาจุดหล่อนแล้วพุงหล่อนเข้าไปในกระท่อมร้าง ข้าราชการ
จากแสงสว่างอื่นใดนอกจากแสงจันทร์อันน้อย ซึ่งหนีลอดมาได้
บ้างจากกลีบเมฆในท้องนภา

“ไหน ผีอยู่ที่ไหน เกอเซีย” เขาถามแล้วหัวเราะ

หนุ่มสาวยืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง...ยืนอยู่ด้วยกันในที่อันมืดซิดิ
มีกำแพงผุพังทงส์ค้ำล้อมรอบ เขานึกถึงอองเรียตตาคู่ชีวิต
แสงจันทร์ซึ่งฉายทอดมาทางหน้าค่างค่อยๆหายไป ดวงศศิธร
ลอยเข้าลับกลีบเมฆ ความมืด...ความมืดอันเกิดจากความเวก-
ล้อมแห่งธรรมชาติ ความมืดอันเป็นบ่วงอยู่ในความรู้สึก
ของหนุ่มสาว

ในทันใดนั้น ค้างคาใหญ่ตัวหนึ่งบินตกลงมาอย่าง
รวดเร็ว หล่นสะทึงทกใจโผล่เข้าอกเขาแน่น หมวกของหล่น
กระเด็นไปตกอยู่แทบเท้าหล่น ผมของหล่นกระจายเป็น
กระเซิงอยู่บนทรวงอกของเขา เนื้อของหล่นนุ่มนวล

“คุณเจ้าคะ” หล่นพูดเสียงอ่อนเป็นเชิงวิงวอน “ถ้า
คุณจะกรุณาจูบ...จูบดิฉันสักครั้ง ดิฉันจะจำความสุขนั้นไว้จน
วันตาย”

เขาจุมพิตหล่นตามคำขอร้อง

ครึ่งชั่วโมงต่อมาจากนั้นมา เรือลำน้อยซึ่งจอน เทร์นิต
ได้กรรเซียงเกี่ยวกับเคยเซียในลำแม่น้ำ ก็ยังคงจอดนิ่งอยู่เดียว-

ครอบครัววาล

คายข้างตลิ่ง ปล่อยให้กระแสน้ำและลมพัดพาให้เคลื่อนไหล
ไปตามยถากรรม

๓...

ตั้งแต่คืนวันนั้นแล้ว จอน เทิร์นตันก็ไม่ได้พบเคอเซียอีก
เลยตลอดปี เขาได้เขียนจดหมายส่งเงินไปให้หล่อน ๑๐๐ ปอนด์
หล่อนไม่ได้ตอบจดหมายนั้นและเขาก็ไม่กล้าไปที่ “ลาโตวินา”
อีก เนื่องจากความระอวยใจ ต่อมาไม่ช้าเขารู้ว่าหล่อนได้
ไปเสียจาก “ลาโตวินา” แล้ว จอน เทิร์นตันก็รู้สึกสบายใจ เรียน
และสอบได้ดีเรื่อยมา ก่อนเวลาที่จะต้องเข้าสอบไล่เพื่อรับ
ปริญญา บี.เอ. ราวห้าเดือน เขาก็ทำการหมั้นกับองเวียตตา
แม่สาวน้อยรูปงามคู่ชีวิต

เมื่อสอบปริญญาได้แล้ว จอน เทิร์นตันอยู่ในระหว่าง
เตรียมตัวจะลาจากมหาวิทยาลัยกลับไปอยู่บ้านในกรุงลอนดอน
เด็กหญิงคนหนึ่งหยุดพักเขาที่หน้าตึกแห่งหนึ่ง หล่อนถามเขา
ว่าเขาคือ มิสเตอร์ เทิร์นตัน จอน เทิร์นตันใช่หรือไม่ เมื่อทราบ

ว่าเขาคือผู้ที่หล่อนต้องการ หล่อนจึงบอกเขาว่ามีใครคนหนึ่ง
อยากพบเขาโดยด่วน เนื่องด้วยธุระจำเป็น ขอให้เขาตามหล่อน
ไปจะได้หรือไม่

จอห์น เทิร์นตันเดินตามเด็กหญิงลึกลับคนนั้นไปราวสิบห้า
นาทีก็ถึงบ้านเล็กๆหลังหนึ่ง เก่าและมีสภาพทรุดโทรมมาก เด็ก
หญิงพาเข้าไปในห้องรับแขก ซึ่งมีเนื้อที่ไม่เกินสองตารางหลา
แล้วขอให้เขารอหล่อนอยู่สักครู่ หล่อนออกไปจากห้อง

เคอเซียเดินเข้ามาหาเขา ในระหว่างปีหนึ่งที่ผ่านมา
แล้ว หล่อนได้เปลี่ยนแปลงไปมาก หล่อนอ้วนผิตกว่าเดิมจน
น่าเกลียด หน้าตาแก่ลงมากจนผิดธรรมชาติ เสื้อผ้าเก่า และทำ
ไว้หลวมเป็นถุงคล้ายกับจะทำสำรองไว้ในเมื่อหล่อนจะต้องอ้วน
ขึ้นอีก

หล่อนอ้อมเด็กคนหนึ่งไว้นางแขน เด็กอายุไม่เกิน ๑
ปี ใช้ผ้าขนสัตว์อย่างเลวคลุมไว้บนศีรษะเพื่อเป็นการพิทักษ์ไว้
ให้พ้นจากความหนาวเย็น

“คุณเจ้าคะ นิสัยของคุณ” หล่อนพูอย่างเสียงปกติ
“ดิฉันคิดว่าคุณอาจต้องการพบเขาสักครั้งก่อนที่คุณจะไปจาก
เกมบริจด์ ดิฉันเข้าใจว่าคุณจะไม่กลับมาอีก”

ครอบครัววาล

จอห์น เทร์นีย์ ชายหนุ่มรูปสวย บุตรมหาเศรษฐีอังกฤษ
เคอเซียอย่างตกตะลึง เขาเกือบไม่เชื่อนัยน์ตาว่าเคอเซียคือสาว
สวย รูปร่างท้วม คนเดียวกับที่เขาได้พาไปเที่ยวในวันเพ็ญเมื่อ
ปีเศษมานี้

“คุณส่งเงินมาให้ดิฉันร้อยปอนด์” หล่อนพูด “ดิฉัน
ได้พยายามใช้เงินเลี้ยงดูเขาอย่างกระหมึกกระหม่อม ดิฉันได้
พยายามเลี้ยงดูเขาอย่างเลี้ยงลูกผู้

หล่อนรอฟังเขาพูดอย่างเงิบงง

“ทำไมเธอจึงไม่บอกฉันเสียก่อน เคอเซีย” เขาถาม
อย่างคนหมดสติ “ฉันไม่เคยคิด...”

“ดิฉันไม่เคยคิดว่าเธอจะคิดเหมือนฉัน” หล่อนตอบ
“เพราะคุณเป็นลูกผู้ มเกียรติกษัตริย์”

แม้ว่าหล่อนจะพูดกับเขาอย่างเคารพและหวังดี จอห์น
เทร์นีย์ก็ยิ่งรู้สึกว่าการพูดของหล่อนมีพิษเช่นเดียวกับแมลงบึ้ง
เขารู้สึกว่าหล่อนไม่ได้ตั้งใจจะให้ร้ายเขา และไม่เจตนาจะทำให้
เขาเข้าใจ

“แล้วเธอจะทำอย่างไร เคอเซีย” เขาถาม

“ดิฉันก็ยังไม่ว่า” หล่อนตอบ “ถ้าเงินที่คุณให้เมื่อ
ปีกลายยังมีเหลืออยู่ ดิฉันก็จะพยายามเลี้ยงดูเขาไปจนกว่าดิฉัน
จะหางานทำได้”

หล่อนเล่าให้เขาฟังว่า หล่อนต้องออกจากงานที่โรงแรม
“ลาโดวีนา” เพราะหล่อนมีท้อง ถ้าขึ้นอยู่ต่อไปก็จะมีคนครหา
มีท้องโดยไม่ปรากฏว่ามีสามี เด็กออกมาจะไม่มีพ่อ หล่อนไป
ออกลูกที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงลอนดอน หล่อน
กับเด็กน้อยได้ต๋อหรือต๋อหรือ ไปในที่ต่างๆเป็นเวลาห้าเดือนเศษ
หล่อนไปพบเพื่อนหญิงบางคนที่มีสภาพแห่งชีวิตเหมือนหล่อน
เขาแนะนำให้หล่อนทำตัวเป็นหมัน คนงานอย่างหล่อนไม่มีสิทธิ
จะมีลูกได้อีก ก้าวที่หล่อนแก่งอย่างรวดเร็วก้เพราะหล่อนป่วย
อยู่เป็นเวลานาน เนื่องจากที่ใดกันทำลายมกลูกตามคำแนะนำ
ของเพื่อน เคียวนหล่อนเป็นหมัน ไม่มีทางที่จะมีลูกได้อีก

“เคอเซีย” จอน เทร์นัต์พูดเสียงสั่น “ฉันรู้สึกตัวเหมือน
สัตว์ครึ่งจันที่เลวที่สุด”

“โอ ไม่จริงกะ ไม่จริง” หล่อนค้านเสียงแข็ง “มัน
เป็นความผิดของดิฉันเองต่างหาก คุณอยากดูพ่อหนูไหมคะ?”

ครอบครัววาล

หล่อนเดินเข้าไปหาเขาใกล้ๆ เบิกผ้าที่ห่อหุ้มเด็กออก เด็กนั้นหน้าตาหมกจืด มีเค้าหน้าคล้ายเขามาก... ลูกของจอห์น เทร์นส์ ข้อนั้นไม่มีปัญหา เกอเซียไม่เคยพุดต

วิมานบนอากาศซึ่ง จอห์น เทร์นส์กำลังสร้างไว้อย่างงาม ทรู ก็ปล้นพินาศหักพังลงในขณะนั้น เขาารู้สึกว่าชีวิตของเขาได้ถึงที่สุดลงแล้ว แต่เขาจะต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป ชีวิตของคนอีกคนหนึ่ง เพราะธรรมชาติบางที ทงๆที่เขา กำลังอยู่ในสภาพอันเศร้า สลดสาหัส เขายังไม่คิดที่จะชมเกอเซียในความกล้าหาญ ออกทน และในความรักอันแปลกประหลาดของหล่อนซึ่งมีแต่เขา เพราะความรักนั้นเกอเซียยินดีที่จะอุทิศชีวิตทุกอย่างเพื่อความสุขของเขา

“ฉันจะเลี้ยงดูเธอเสมอไป เกอเซีย” เขาพูดยังเครว้า

“โอ อย่าเลยล่ะคุณ ถ้าหากเปล่าๆ คิดนั้นคุณแลตัวของดิฉันเองได้เสมอ” หล่อนพูดแล้วฝืนยิ้ม “แต่ดิฉันอยากให้คุณเอาพ่อหนูไปเลี้ยง ถ้าคุณจะเลี้ยงเขาให้เป็นสภาพบุรุษ—เป็นผู้ดีได้ ดิฉันจะสบายใจที่สุด และดิฉันไม่อยากจะเขารู้เป็นอันขาด

ว่า เขามีแม่เป็นคนอย่างดิฉัน คุณอย่าให้เขารู้ นะคะ ดิฉันก็จะพยายามตัดใจ...ตัดใจออกไปให้พ้นจากชีวิตของเขา”

“อย่าพูดเช่นนั้นเลย เกอเซี่ย”

“จริงนะคะ ดิฉันพูดอย่างจริงใจที่สุด” หล่อนพูดอย่างฉะฉาน “ดิฉันไม่ต้องการจะให้เขารู้เป็นอันขาดว่าคนอย่างดิฉันเป็นแม่ของเขา”

“แต่เธอจะต้องแต่งงาน เกอเซี่ย”

“ดิฉันไม่มีโอกาสออกกะ แล้วดิฉันก็แต่งงานไม่ได้ด้วย”

หล่อนหยุดนิ่งครู่หนึ่งแล้วพูดด้วยเสียงอ่อนเบาว่า “คุณเจ้าคะอย่าว่าดิฉันล่วงเกินเลยนะคะ ดิฉันขอเรียนว่า ดิฉันนี้รักคุณตั้งแต่ดิฉันได้เห็นคุณเป็นครั้งแรกที่ลาไควน่า และเชื่อว่า จะรักคุณเช่นนั้นเสมอจนวันตาย”

“แต่ไหนแ่นะ เกอเซี่ย” เขาพูดอย่างแข็งใจ “เมื่อฉันบอกว่าเธอจะต้องแต่งงาน ฉันหมายความว่าเรา-เธอกับฉัน-จะต้องแต่งงานกัน”

๔ . . .

เมื่อเลามาได้เพียงนี้ หมอกอยสเนอร์หยุดถอนใจเบาๆ
แล้วกถวายน่าขันทิม

“จอห์น เทิร์นต์แต่งงานกับเคอเซีย” แกพูดต่อไป “แล้ว
พ่อแม่และวงศ์ญาติก็เลยตัดเขาขาด—ตัดจากลูก—ตัดจากกอง-
มรดก”

“ตายจริง อะไรร้ายแรงถึงเพียงนั้นที่เดียวหรือ?” จอห์น
ออกอุทาน

“แน่นอน เพราะเขาได้หวังในความเจริญรุ่งเรืองของ
จอห์น เทิร์นต์เป็นใหญ่เป็นโต เป็นผู้จะเชิดชูเกียรติยศ และชื่อเสียง
เสียงของวงศ์ตระกูล อีกประการหนึ่ง การถอนหมั้น ระหว่าง
จอห์น เทิร์นต์กับบองเรียตาก็ทำให้ฝ่ายผู้หญิงเขาเสียชื่อ เขาต้อง
เสียหายมาก พวกญาติมิตรของจอห์น เทิร์นต์ไม่ยอมรับเคอเซีย
ไว้ในวงการสมาคมของเขา และเขาจับไม่ได้ เคอเซียเป็นไพร่
พูดเสียงแปร่ง และไม่มีการศึกษาอะไรเลย ในหมู่ญาติทั้งหมด
มีชายคนหนึ่งเป็นญาติห่างๆ รู้สึกสงสารจอห์น เทิร์นต์ เห็นว่าเป็น
คนหมดหนทางหากิน หมดหวัง หมดความมานะที่จะมีชีวิตอยู่

ต่อไปในโลก เขาจึงแนะนำให้จอห์น เทร์นตันเข้าวัด หันเข้าฟัง
ความร่มเย็นของศาสนา

“ญาติคนนั้นพาเขาไปฝากไว้กับสมาคมเผยแพร่ศาสนา
ในกรุงลอนดอน เขาส่งจอห์น เทร์นตันมาอยู่ประเทศไทย—มาอยู่
ในจังหวัดภูเก็ต จอห์น เทร์นตันพาภรรยาบุตรน้อย และเอ็ดเวิร์ด-
เฟรเธอร์ หลานของเคอเซียมาอยู่ด้วยกัน”

“แล้วไม่มีใครทางเมืองอังกฤษรู้สึกสงสารเรียกกลับไป
บ้างเลยที่เดียวหรือ” จินตนา

“ไม่มีใครเลย” หมอสอนศาสนาตอบ “เมื่อจอห์น เทร์นตัน
มาอยู่ที่นั่นได้สองปี มารดาของเขาก็ถึงแก่กรรม ท่านเอ็ดผู้บิดา
แต่งงานใหม่ มีบุตรชายใหม่เป็นทายาทแห่งกองมรดกอันมาก
มายของท่าน เขาบอกกับเอจว่า จอห์น เทร์นตันได้ตายไปแล้ว จอห์น
เทร์นตัน ทุนอยู่ที่นั่น ๕๐ ปี อยู่จนตลอดชีวิต รายได้ของเขาน้อย
มาก สมาคมเผยแพร่ศาสนาให้เงินเป็นค่าใช้สอยส่วนตัวเขา
เพียงปีละ ๑,๐๐๐ บาท สร้างกระท่อมให้อยู่ เขาไม่มีรายได้
ทางอื่น และไม่มีทุนทรัพย์พอที่จะให้การศึกษาแก่บุตรชาย
ของเขาได้เพียงพอ ก็เลยต้องปล่อยให้เป็นคนป่าเถื่อนอยู่ที่นั่น....
อยู่กับเด็กพวกซาวนา ชาวเหมืองแร่”

กรอบจักรวาล

ฉันนั่งรับฟังอย่างเงียบสงบ

“เคราะห์ดีเคอเซียได้ไปทำตัวให้เป็นหมั่นเสียก่อน
จะนั้น จอน เทรินต์จึงมีลูกแต่เพียงคนเดียว” หมอกคอยสเนอร์
พูดต่อไป “จอน เทรินต์กับฉันเคยเป็นเพื่อนรักกันมาตั้งแต่เด็ก
พวกฉันเป็นนักบวช นักสอนศาสนาหันมาเกือบทุกคน พอ
จอน เทรินต์มาอยู่ที่ไหนเดี๋ยวก็มีจดหมายขอให้ฉันมาอยู่เป็น
เพื่อน เพราะถ้าเขาไม่มีเพื่อนอย่างฉันอยู่ด้วย เขากลัวว่าเขา
จะทนชีวิตอันเศร้านี้ไม่ไหว ฉันรักจอน เทรินต์ ฉันจึงมา”

“แล้วภรรยาของเขาเล่า อยู่ที่นั่นอย่างไรบ้าง”

“ก็เรื่อย ๆ หลอนออกจะรู้สึกภูมิใจมากในการที่คน
อย่างหลอนได้เป็นภรรยาของมุทิลูกเศรษฐี ยิ่งแก่ตัวลงหลอน
ก็ยิ่งอ้วนและหน้าเกลี้ยงมากจน หลอนชอบเสื่อผ้าสีจืดจาง ลู
กของหลอนเมื่อเล็กๆหน้าตาดีเท่าจอห์น เทรินต์อยู่บ้าง แต่ยิ่งโต
ยิ่งคล้ายแม่เข้าทุกที อ้วนและเป็นเด็กที่โง่ทึม จอน เทรินต์อยู่
กับเคอเซียมาได้ถึงสามสิบปีโดยมิได้ปรึกษาบ่นแม่แต่คำเดียว”

“แล้วแกเป็นสุขหรือ?”

“ถ้าจะมองเผินๆก็น่าจะเป็นเช่นนั้น แต่ตามที่ฉันได้สังเกตมา รู้สึกว่า จอน เทรนต์ไม่เคยมีชีวิตอยู่ที่นี้ได้โดยไม่สวมหน้ากาก...หน้ากากแห่งความขี้มละไม...ความอ่อนโยน หน้ากากอันเป็นเครื่องแสดงความอกทนอย่างยอดเยี่ยม”

“แล้วผู้หญิงอีกคนหนึ่งเล่า?” ฉันทถาม “คนที่ชื่อ อองเรียตตา หล่อนทำอะไร?”

“หล่อนทำอะไร?” หมอกอยสเนอร์พูดแล้วหัวเราะ “หล่อนก็แต่งงานไปกับคนอื่นเท่านั้น เธอจะให้หล่อนทำอะไร?”

“หล่อนไม่เคยติดต่อกับเราอีกบ้างเลยที่เดียวหรือ หล่อนอาจเขียนจดหมายมาบอกเราว่า หล่อนเข้าใจ ก็อาจเป็นได้”

“หล่อนอาจทำเช่นนั้น จอน เทรนต์ไม่เคยบอกกับฉันถึงเรื่องนี้”

“เคอเซียเป็นอะไรตาย”

“เป็นไข้หวัดใหญ่ ฉันจำได้ว่าปีนั้นไข้หวัดใหญ่ระบาดในภูเก็ตอย่างร้ายแรง คนตายกันอย่างแมลงเม่า เมื่อเคอเซียกำลังเจ็บหนัก ฉันทกับหมออเมริกันอีกคนหนึ่งเป็นผู้รักษา

ครอบครัววาล

พยาบาล เข้าวันที่อาการหล่อนกำลังเพียบ ไม่มีหวังที่จะรอด
ได้ ฉันลงไปเรียกจอน เทรนต์ในสวนดอกไม้หลังบ้าน ขอให้
ขนิมาลาภรรยาของเขาเป็นครั้งสุดท้าย จอน เทรนต์ยิ้มแล้วพูด
กับตนเองว่า “เคอเซีย...เคอเซีย ถ้าเธอตายเสียเมื่อก่อนนี้
นานๆ เธอก็จะได้ทำคุณให้แก่ฉันเป็นอันมาก นี่เธอมาตาย
ช้าเกินไป...ช้าเกินไปมาก ฉันเป็นคนแก่เสียแล้ว”

“ในวาระนี้ ฉันรู้สึกได้ทันทีว่า ฉันได้เห็นจอน-
เตรนต์ตลอดหน้าตากเป็นครั้งแรก”

“เขาขนิมาลาห์ลอนควัยกวิยอันเงียบสงบที่สุด” หมอ
คอยสเนอร์เล่าต่อไป “ฉันได้ยินหล่อนพูดกับเขาค้วยเสียงอัน
แผ่วเบาว่า ‘จอน ในเวลาที่เรอนอนหลับ ฉันได้ยินเธอละเมอ
พูดอะไรออกมาคำหนึ่งเสมอ เป็นคำในภาษาต่างประเทศ ไม่
ใช่ภาษาอังกฤษ แต่ฉันก็ไม่เคยถามเธอว่ามันแปลว่าอะไร
ก่อนฉันตาย ฉันอยากจจะรู้ว่ามันแปลว่าอะไร เธอจะบอกฉัน
ได้ไหม?’

“ได้ซิจ๊ะ แม่ยกครัก”

‘Expiation’ หล่อนพูดอย่างค่อยที่สุด ‘เป็นคำแปลก
เป็นคำในภาษาต่างประเทศ?’

“ตัวของจอห์น เทิร์นส์นั่นเท่า เขาพยายามข่มสติแล้วถาม
หล่อนว่า ‘ฉันเคยละเมอพูดคำนั้นหรือเคอเซีย?’

‘เธอพูดคำนั้นเสมอเวลานอนหลับ’ หล่อนตอบ ‘มัน
แปลว่าอะไร’

‘เป็นคำในภาษาต่างประเทศ’ เขาจำต้องพูดพล่อก
‘แปลว่า เราขอบพระทัยพระเจ้าที่ทรงประทานชีวิตอัน
ราบรื่นบรมสุขให้แก่เรา เข้าใจไหมจะเคอเซีย’

“หล่อนพยักหน้าแล้วก็หลับ สิ้นใจไปไม่เกินสิบนาที
ต่อจากนั้น”

“แล้วจอห์น เทิร์นส์ร้องไห้หรือเปล่า?” ฉันทถาม

“เปล่า เป็นอยู่เดิมอย่างไรก็เป็นอย่างนั้น หน้าเขามี
ได้เปลี่ยนแปลงเลย”

“ใช่บาป” ฉันทำพียงกับตนเอง

“แต่เรื่องมันยังไม่ได้จบลงเพียงนั้น” หมอคอยสเนอร์
พูดเมื่อเงียบไปแล้วครู่หนึ่ง “เคอเซียตายได้สามปี เน็ด ลูก

ครอบครัวवाल

ชายของหล่อนก็ตายลงอีก เห็นอายุได้สามสิบปีเท่านั้น เมื่อเขาตาย พ่อจอน เทร์นัตต์ฝังศพบุตรชายได้ไม่ทันถึงหกเดือน ก็มีหญิงไทยอ้วนผิวกำคนหนึ่งมาหาที่นี้ หล่อนจูงเด็กครึ่งชาติคนหนึ่งอายุราวห้าปี หล่อนมาพูดคุยกับเขาด้วยกิริยาอันหยาบคาย ไม่เกรงใจ

“‘ไ้ท่าน’ หล่อนพูด ‘จำหลานสาวของท่านไม่ได้หรือ?’

“‘หลานสาวของฉัน?’ จอน เทร์นัตต์ถามทวนคำอย่างตกตะลึง เพราะไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าบุตรชายของตนได้ไปทำลูกทำเมียไว้ที่ไหน ‘ฉันไม่เคยรู้จักและเห็นลูกของเน็คเลยในชีวิต’

‘ก็เห็นเสียเดี๋ยวนี้’ หล่อนพูดอย่างแตกตื่น ‘ดิฉันไม่เคยเห็นฝรั่งคนไหนเป็นก๊วย และโกหกเก่งเท่าบุตรชายของท่าน ดิฉันมาจากสงขลา ดิฉันไม่มีเงินทองพอที่จะเลี้ยงอายเด็กฝรั่งคนนี้ พ่อมันก็ตาย ท่านลองเอามันไปเลี้ยงดูบ้างสิ’

“หล่อนพูดกับจอน เทร์นัตต์ พยายามยั่วโทสะ พูดล้อ เพราะลูกของชายชราผู้นี้ ได้ทำให้หล่อนชอกช้ำใจนัก หล่อน

ถือเอาว่า จอน เทรินต์—พ่อของสามีหล่อนเป็นต้นเงื่อนในการ
ที่หล่อนต้องระกำลำบาก แต่จอน เทรินต์ไม่โกรธ เพราะชรา
และได้รับความลำบากยากแค้นมาจนชินพอที่จะระงับใจได้ดี
จอน เทรินต์ถามหล่อนว่า หล่อนมีเงินพอที่จะเป็นค่าเรือ—ค่า
รถกลับไปสงขลาแล้วหรือยัง แน่นอน หล่อนต้องการเงิน
ยิ่งมากถึง จอน เทรินต์รับจะเลี้ยงหลานสาวไว้เพราะรู้ว่า
หลานสาวของตนจริง หน้าตาของเด็กก็บอกชัดอยู่แล้วว่าเป็น
ลูกของเน็ค จอน เทรินต์ให้เงินหญิงไพร่กระดุมก็คนนั้นกลับไป
สงขลา และเลี้ยงเด็กลูกครึ่งหลานสาวคนนั้นไว้จนตัวตาย ฉะนั้น
เลยเป็นผู้รับช่วงคอยดูแลหล่อนทดแทนมา
“แล้วเด็กคนนั้นอยู่ที่ไหน” จอนถาม
“อยู่กับฉันนี่ หมอคอยสเนอร์ตอบ “เวลานักกำลัง
เรียนหนังสืออยู่ที่โรงเรียน”

ก่อนจะลากลับ ฉันได้มอบเงินไว้กับหมอคอยสเนอร์
๒๐ บาท เพื่อเป็นการส่งเสริมความดีงามของจอน เทรินต์ที่ได้
ทำไว้ ฉันรู้สึกเลื่อมใสและสงสารจอน เทรินต์มาก

นี่คือความหลังแห่งชีวิตของนักบวชชาวอังกฤษผู้หนึ่ง
ซึ่งได้เข้ามาในเมืองไทย

รัก

(เป็นนิยายสั้นเอกของ 'บารอนเนส วอนฮัทเติน')

หล่อนคิดว่าหล่อนสวยข้ง หล่อนจึงไม่ต้องการที่จะยึดติดกับ
ฉันรักหล่อนมาก แต่จะทำอย่างไรได้ถ้ามันเป็นความประสงค์ของ
หล่อน หล่อนต้องการจะทอดทิ้งฉัน หย่ากับฉัน อ่า! นางแม่
ผีเสื้อตัวงาม ความสวยของหล่อนนั้นแหละจะทำให้หล่อนต้องถึง
นาคาเซ็ดหัวเข่า และฉันขอเตือนหล่อนว่าเมื่อหล่อนเป็นอะไรไป
แล้วก็จงอย่าหันกลับมาหาฉันอีกเลย จงก้มหน้ารับโทษกันไปเถิด

กรอบจักรวาล

๑ . . .

ขนบธรรมเนียมของชาวฝรั่งเศสเป็นที่ตั้งงาม—มารยาทก็เรียบร้อย เป็นที่นิยมของประชาชนยุโรปทั่วไป ถ้อยคำเหล่านี้เต็กหนุ่มๆ ในพระนครลอนดอน โดยมากคงจะถือกันว่าเป็นความจริง เป็นการเหมาะที่จะเห็นตามเช่นนั้นเป็นแน่ แต่สำหรับฉันผู้มีนามว่า “หลอด เอมส์ ดวิน” ต้องขอคัดค้านอย่างเต็มปากว่าไม่สมผลอย่างแอก ฉันเองเป็นผู้ได้รับผลร้ายอันใหญ่หลวงเนื่องจากการที่ได้ไปนิยมธรรมเนียมของชาวปารีสเข้า ฉันถือว่าไม่ควรเป็นธรรมเนียมที่พวกเราจะนิยมกันเป็นอย่างยิ่ง เป็นต้นว่าภรรยาของเรา ภรรยาของเราจริงๆ—ภรรยาที่ร่วมการวิวาทกับเราในโบสถ์ มีสิทธิที่จะคบชายอื่นที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับหล่อนเป็นเพื่อน มีสิทธิที่จะจูบกับชายอื่นได้ต่อหน้าเราตามชอบใจ มีสิทธิที่จะคุยกับชายอื่นได้สองต่อสอง แต่เราต้องขออนุญาตตามความพอใจของหล่อน ทั้งๆที่เราอยู่แล้วว่ามันเป็นภาพที่เคืองตาเคืองใจเรานัก อ่า! นี่เป็นธรรมเนียมของชาวฝรั่งเศส ธรรมเนียมที่พวกเราใฝ่ฝันว่าเป็นของดี

ธรรมเนียมที่เราปล่อยให้เมียเราไปจูบกับชายอื่น ดอกไม้ที่เรา
รัก-เราปลูกไว้ในกระถางอันงดงาม เป็นขุ้ขึ้นหัวใจเราเมื่อยาม
โศก เราควรจะถอนอมไว้ให้เป็นของเราผู้เดียวฉันใด ภรรยา
ก็ฉันนั้น แต่ที่เราปล่อยให้เขามาเด็ดไปคมเสียก่อน เรา
เห็นควรแล้วหรือ?

ฉันยอมสารภาพทีเดียวว่า ฉันเป็นคนขี้หึง เป็นคน
ไม่เชื่อเกียรติยศของใครหมก ฉันไม่พอใจที่จะเห็นภรรยาของ
ฉัน ผู้เป็นสตรีฝรั่งเศส ไปจูบกับชายอื่น ไม่พอใจให้อยู่ด้วยกัน
สองต่อสอง อีกทั้งฉันไม่เชื่อว่าชายนั้นจะมีใจเป็นพระอยู่ได้
ภรรยาของฉันเป็นหญิงงามที่สุด เก่งสุด หรือที่สุด เป็นคารา
ดวงหนึ่งในนครปารีส ฉันได้รับนามว่า “นางผู้เสอแห่งนคร-
ปารีส” ดังนั้นซิ ถ้าใครได้ล้มรสแห่งการจุมพิตจากโอษฐ์อัน
แดงจิมลิมน่ารักของหล่อนเข้าแล้ว ฉันไม่เชื่อว่าเขาจะอด
จิกกะจู้ได้ บางที่ท่านจะเห็นชั้นในคำพูดของฉัน แต่ท่านอย่า
เพ็งติเรือทั้งไกลน-ติไซนยังไม่ได้แต่งเครื่อง เพราะเมื่อท่าน
อ่านตลอดแล้ว ท่านจะขจัดความแปลกประหลาดจากสมองของ
ท่านได้เอง

กรอบจักรวาล

การที่จะวางรูปโครงของนิยายเรื่องต่าง ๆ ถ้าวางไม่ถูกแล้ว เขาก็จะหัวเราะเยาะให้ได้ เช่นนิยายของฉันนี่เป็นตัวอย่าง การที่ฉันใช้ถ้อยคำอันรุนแรงและติเตียนชาวฝรั่งเศสมากเกินไป ก็หาใช่ความคิดของฉันโดยตรงนักไม่ เพราะความจริงมีอยู่อย่างไร ฉันก็พูดเช่นนั้น หาใช่จะหาความอื่นที่เท็จมาต่อเติมก็เปล่า ยิ่งกว่านั้น หญิงฝรั่งเศสเองโดยแท้ เป็นผู้ทำให้ฉันชอกช้ำใจนักและยังปวดร้าวอยู่จนทุกวันนี้ การที่ฉันรวบรวมนิยายเรื่องนี้ ได้ก็เนื่องจากการรวบรวมกองทัพทั้งหลายแหล่ซึ่งมั่วสุมอยู่ในหัวใจของฉันมานานักหนาแล้วเท่านั้น หาได้มีความรู้สึกอันมาปะปนช่วยเหลือด้วยไม่

อนึ่ง ชาวฝรั่งเศสที่หรมเกียรติยศตกหน้อยก็แต่งตัวออกแข่ง สตรีก็พยายามหาเสอองกงามราคาตงหลายๆร้อยแฟรงค์มาสวมวันละ ๒-๓ ตัว เพื่อให้ตองกับเวลาอันสมควร ตัวหนึ่งบางที่สวมเพียงสามครั้งสี่ครั้งก็เบื่อ-เบื่อแล้วก็ตัดใหม่ หล่อนหานักถึงเงิน-เงินซึ่งเป็นของหายากหาเย็นนั้นไม่ หล่อนปล่อยให้เป็นหน้าที่ของสามี-สามีผู้อบเหงื่อต่างน้ำ จัดหาให้ทันความต้องการของหล่อน หล่อนไม่รู้สึกทุกข์ร้อนถึงเรื่อง

อื่นนอกจากเรื่องสวยเรื่องงามเท่านั้น หล่อนเองก็ลืมเสียไม่ได้
ว่าหล่อนเป็นหญิงที่มีสามีแล้ว หล่อนควรจะแต่งตัวอย่างไร
ไม่ควรจะแต่งตัวให้หรุจนเกินควรไป และไม่ควรถืออำนาจ
ความงามแห่งใบหน้าและเครื่องแต่งตัว ไปล่อลวงชายอื่นให้
หลงใหล กระนั้นแล้วหล่อนก็ยังขึ้นทำอยู่ดี

สำหรับชายหนุ่มชาวปารีสก็ดูกัน เขาต้องแต่งตัวกัน
อย่างเรียบร้อยที่สุด เสื้อกางเกงจะหารอยยับแม้แต่เท่ามุลเส็บ
ก็ยังยาก ผมก็ไม่มีกระดิกเลยแม้แค่เส้นเดียว มีหน้าซำใส่
น้ำมันเสียจนมันขลับ และใส่ผ้าหอมเสียจนหอมฟุ้งด้วย ทุกคน
พอใจไว้หนวด ธรรมดาหนุ่มสตรีเขาถือกันว่า ถ้าจับกับชายใด
ที่ไม่มีหนวด ก็เท่ากับรับประทานข้าวไม่มีกับ แต่กับจะอร่อย
หรือไม่นั้น จะเห็นได้จากหนวดเป็นข้อใหญ่ เพราะชายใดที่
มีหนวดเป็นเงาคัดไว้โง้งงามกเป็นอันว่ามักกับเป็นหมูแฮม

๒...

ฉนั้นคือชาวอังกฤษโดยแท้จริงผู้หนึ่ง ฉนั้นเป็นคนที่

ครอบครัวवाद

ก่อนข้างจะรวยหรือกระต๊อไปข้างเป็นเศรษฐีสักหน้อย ในสมัยเมื่อฉันเรียนจบมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์แล้ว ฉันก็ออกท่องเที่ยวไปในประเทศต่างๆในทวีปยุโรป เวลานั้นยังเป็นเด็กหนุ่มมีอายุเพียง ๒๕ ปี และกำลังคะนองในทางสนุกรื่นเรริงต่างๆของโลก ดังนั้นจึงไม่เป็นที่น่าสงสัยอะไรนักกว่าฉันจะชอบพอเมืองปารีสเพียงใด เพราะปารีสเป็นนครที่สนุกสนานอย่างยอดเยี่ยม ตามถนนต่างๆตลอดจนตรอกเล็กตรอกน้อยก็มีโคมไฟจุดอยู่สว่างไสวทั่วไป เวลา ๒๐.๓๐ น. เป็นเวลาที่สนุกรื่นเรริงกว่าเวลาใดหมด เพราะเวลานั้นโรงละครทุกโรงกำลังเปิดต้อนรับชายหนุ่มหญิงสาวทั่วไปอยู่เต็มที ตามหน้าโรงละครเป็นสถานที่ชุมนุมพวกหนุ่มๆสาวๆมากมาย ล้วนแต่งตัวกันอย่างหรูหรางดงามราวกับจะประกวดกัน

วันแรกที่ฉันย่างเท้าเข้าไปในโรงละครในเมืองปารีสคือวันที่ ๔ เมษายน ฉันยังจำได้ดีว่าวันนั้นได้เปลี่ยนหัวใจฉันให้เห็นกงจักรเป็นดอกบัว เห็นผิดเป็นชอบ โรงละครแห่งนั้นมีนามว่า “ดาราลอยลม” เป็นสถานที่ใหญ่โตหรูหราที่สุด ตั้งอยู่ริมจัตุรัสคอลสเซอร์เรย์ หน้าโรงละครนี้ ท่านจะเห็นรูปแผ่น

ใหญ่แผ่นหนึ่งปิดไว้ที่ผนัง เป็นรูปสตรีสาวน่ารักคนหนึ่ง
สวมเสื้อสีชมพู กำลังแสดงการเต้นร่าอย่างน่าชม ใต้รูปมีอักษร
ตัวโตเขียนว่า “*กนิ-กนิ ท่านอย่าลืมมาชมนางผีเสื้อแห่ง
นครปารีสแสดงเป็นอันขาด*” แล้วฉันก็ซื้อตั๋วเข้าดูละครพร้อม
ด้วยสหายชาวฝรั่งเศสคนหนึ่งชื่อ *แซมมวลย์* เขาเป็นนักสืบ
สำคัญในนครปารีส

จากละครสีแดงเข้มค่อยๆ เผยออกทีละน้อยจนเต็มที
ปรากฏเป็นภาพแห่งสตรีสาวสวยผู้หนึ่งนั่งหน้าเต้าอยู่บนเก้าอี้
ในสวน หล่อนสวมเครื่องแต่งกายอย่างงามเลิศยากที่จะนำมา
เล่าได้ถ้วน วรหน้าของหล่อนงดงามราวกับดวงศศิธรในวัน-
เพ็ญ เกษาสีทองละเอียดอ่อน ดวงเนตรกำรากับเนตรของเนื้อ
ทรายเมื่อยามระแวงภัย โอรุ์แกร่งราวกับสีชาดแท้ๆ ท่าน
เอ๋ย-ฉันยอมสารภาพว่า ฉันยังไม่เคยเห็นสตรีใดงามเท่าหล่อน
หล่อน งามจริงๆ-งามอย่างจะหยาดฟ้าลงมาดิน ในที่สุดฉันก็
ทราบว่หล่อนคือ “*นางผีเสื้อแห่งนครปารีส*” หรือ “*มาดาม
มัวเชลล์ ยีนเวียร์ เดอ บลู็ยง*”

ครอบครัวवाद

“ແມ່ ທະລິງເຈົ້າວຽງ ຫຼື ເຢມສ໌?” ແຊມມວລຽສ໌ ຫາຍຂອງ ຈັນພູກຟລາງ ຫົວເຮາະຟລາງ “ຫລ່ອນສວຍມາກນະ ກັນເຮື້ອວ່າໃນເກຣ ປາຣີສຕຽງ ໄມ່ມີໃກຣສວຍເທ່າຫລ່ອນ ແກຂອບຫລ່ອນຫຼືອ?”

“ເປ່ລ່ານະ” ຈັນພູກແກ້ຂວຍ “ຈຣິງ ກັນເຫັນພ້ອງຕ້ວຍວ່າ ຫລ່ອນສວຍມາກ ກັນຂອບທ່າທາງຕ່າງໆທີ່ຫລ່ອນແສຕຽງເຫລືອເກີນ”

“ທ່າໄມ່ແກຕ້ອງປຸກີສຽ” ສ໌ຫາຍຈັນວ່າ “ແກຍັງເປັນເດັກ ຫນຸ່ມທີ່ກຳລັງຄະນອງ ເມື່ອແກມາເຫັນຫຼິງທັງາມເລີຄເຮ່ນນີ້ ແກຕ້ ອ້ອນກິຂອບເຫມືອນຂວຍຫນຸ່ມອື່ນໆທຸກຄົນ ໃນໂຮງລະຄຣນີ້ ກັນຮູ້ ເພື່ອນເອຍ ຕໍ່າແກຣັຄຫລ່ອນຈຣິງ ຕ້ອງກາຣະຈຣິງຮຽກກັບຂວຍຫນຸ່ມ ອື່ນໆຈຣິງໆ ຈຣຽຍຈະຕ້ອງອຸ່ງໃນເມື່ອແກແນ່ນອນ ແກກໍ່ອາຈະໄດ້ ໂດຍງ່າຍເຮາະກະເປ່າແກຫນັກໂຮຍອຸ່ງ”

ຈັນມີໄດ້ສນໃຈໃນກຳພູກຂອງເຂາໜັກ ເຮາະຈິຕໃຈຂອງຈັນ ກຳລັງຟັງແນ່ນອຸ່ງໃນນາງຝີເສື້ອຕ້ວງາມນັ້ນເສຍແລ້ວ ຈັນມີໄດ້ທອດ ສາຍຕາໄປຈາກທີ່ຝີນອກຈາກວງຫນ້າອັນຂວາວລຂອງຫລ່ອນເທ່ານັ້ນ

“ແກຕ້ ໄມ່ນັກຂອບຫລ່ອນບ້າງຫຼືອ? ແຊມມວລຽສ໌” ຈັນ

ຕາມ

“กันก็ไปปฏิเสธ” เขาตอบ “แต่กันรู้ว่าชาตินี้กันไม่มีวาสนาพอที่จะร่วมเรียงเคียงหมอนกับหล่อน กันก็เลยหมกความทะเยอทะยาน เพราะกันจน กันมีเงินไม่พอดำแต่กายของหล่อน อีกทั้งฐานะกันก็เป็นคนสามัญ เป็นนักสืบแห่งสกอตแลนด์ยาร์คคนหนึ่งเท่านั้น กันส่งกระจุกหูน้ำของกันเองเสมอ”

“อ้อ แกคงเห็นเงาหน้าของแกไม่สมน้ำสมเนื้อกับหล่อนกรรมัง?” ฉันทามพลางหัวเราะ

“กันนะซี กันจึงได้หมกหัวงี้เล่า”

เราถูกละทิ้งจนเด็ก พอเราออกจากโรงละคร พวกหนุ่มกะนองก็ย้อนกลับไปทางหลังโรงเพื่อขอเยี่ยมแม่หวานใจของตน ฉันท้องดูชายหนุ่มเหล่านั้นด้วยกิริยาอันกระวนกระวายใครจะไปเยี่ยมนางผีเสื้อนางบ้าง แต่สหายแซมมวลย์ของฉันทูที่ แกลิ่งคิงมือไวแน่นอนแล้วก็หัวเราะ เขาพาฉันทูกลับไปทางหลังโรงละครซึ่งทำให้ฉันทูพิศวงไม่น้อย

“เฮ้! ส่งนามบัตรของแกมาให้กันซี” เขาว่าแล้วยิ้ม

“นี่แกจะเล่นกลอะไรกันนี่ แซมมวลย์?” ฉันทาม

ครอบครัววาล

“เร็วซี ส่งนามบัตรมา”

ฉันทำตามเขาโดยที่ สักครูเขาก็หายลับเข้าประตูห้องไป ประมาณ ๕ นาทีเขาก็นำเอาตัวนางผีเสื้อออกมาด้วย

“นี่หลอกเยมส์ ดีวิน มาตามมัวเซลล์” เขาแนะนำแล้ว ฉันกับหล่อนก็จับมือกัน หล่อนเชื่อเชิญฉันเข้าไปในห้องส่วนตัวแต่ผู้เดียว ปล่อยให้แซมมวลล์เดินกลับบ้านโดยลำพัง

ต่อมาเราก็สนิทสนมกันโดยรวดเร็ว และในที่สุดฉันแสดงความรักในใจให้หล่อนทราบ ซึ่งหล่อนก็ยินดีต้อนรับ และตกลงจะยอมแต่งงานกับฉันในสัปดาห์หน้า

๓...

ฉันชอบเมืองฝรั่งเศสมากกว่าเมืองอื่น ถึงกับไปก่อร่างสร้างตัวที่นั่น มีภรรยาที่นั่น อยู่ที่นั่นเป็นการแรมปี ฉันใช้เงินอย่างฟุ่มเฟือย กูละครแทบไม่เว้นวัน... ตักผู้หญิงละครจนใจแตก

พอฉันกลับจากไปเยี่ยมนางผีเสื้อแล้วก็เข้านอน จิตใจพุ่ง
ซ่านไม่ปกติ มาอนฝันเห็นวงพักร้อนอันงดงามของหล่อน...
กิริยาท่าทางอันยั่ววนของหล่อน ออ! หล่อนรักฉัน ยอมแต่ง
งานกับฉันก็เพราะหล่อนเห็นว่าฉันเป็นผู้มีกระเป๋าหนักพอที่จะ
ซื้อเครื่องแต่งตัวให้หล่อนต่างหาก หาใช้ความรักอันเกิดจากน้ำ-
ใสใจจริงไม่ ฉันซื้อบ้านอันสวยงามแห่งหนึ่งที่ถนนเลข ๑๒๙
เพื่อความสุขระหว่างเราทั้งสอง

ต่อมาหนึ่งสัปดาห์เราก็แต่งงานกันในโบสถ์แห่งหนึ่งใน
กรุงปารีสและเป็นสามภรรยาที่ถูกใจกันที่สุด ชั้นแรกฉันเห็น
ว่าหล่อนเป็นดาวประจำชีพ.....รักหล่อนจนแทบจะกลืนหล่อน
เข้าไปในดวงใจ หล่อนมีกิริยาอันยั่ววนน่ารักน่าเอ็นดู จะทำ
อะไรก็ต้องตาต้องใจฉันทุกอย่าง หล่อนเลิกละครตามคำ
ขอร้องของฉัน แต่ก็ยังคงชอบไปดูละครแทบทุกวัน ถ้าวันใด
ฉันมีกิจธุระ หล่อนก็วานให้เพื่อนๆ เขาพาไป ฉันต้องจ่ายค่าบิล
ค่าเครื่องแต่งตัวของหล่อนอย่างน้อยๆ เดือนหนึ่งตั้งสองพัน
แฟรงค์ ถึงกระนั้นฉันก็ยังหารู้สึกตัวไม่ ว่าความฉิบหายได้ครอบ-
งำชีวิตฉันอยู่โดยรอบแล้ว เสียเท่าไรเสียไปเพื่อเห็นแก่เมีย

ครอบครัววาล

งามของเรา ส่วนหล่อนก็ขืนรยยนต์เที่ยวจ่ายของเนืองๆ ผัว
แพรตึงหีบ ธิบับนกำมะหยี่ตึงคู้ เท้าหล่อนก็ยังหาใจไม่ ย้ง
คงซ้อเพิ่มเติมทุกวัน รวากับจะสร้างภูเขาสงกัวยเงินทอง จ้าง
ช่างตักเสื่อสตรีมาตึงสามคนที่บ้านโดยราคาแพงที่สุด ถ้าไม่ทัน
ก็จ้างที่อื่นเขาตักอีก นี่คือธรรมเนียมของชาวปารีส ซึ่งฉันได้
รับอยู่เฉพาะหน้าตึง ๒ ปีเต็มๆจนมีบุตรชายน้อยๆกับหล่อนด้วย
คนหนึ่ง

หล่อนจะต้องการสิ่งใด แม่ราก็จะแพงจนคนธรรมดา
เกือบจะขายตัวซ้อ ฉันก็ทำให้ แล้วแต่แม่เทพธิดาจะพอใจ ฉัน
บำรุงบำเรอหล่อนอย่างฟุ่มเฟือย รวากับเงินนั้นเป็นเศษกระ-
ดาษที่ฉีกทิ้งลงตะกร้า เช่นนี้แล้วหล่อนก็ยังหาพอกับความต้อง-
การของหล่อนไม่ หล่อนต้องการคบเพื่อนชายที่มีอายุรุ่นราว
คราวเดียวกัน ฉันเห็นว่าหล่อนเป็นคนมีบุตรแล้ว คงจะไม่คิด
นอกใจ ฉันจึงปล่อยตามความพอใจของหล่อน

วันหนึ่งในเวลาสายัณฑ์แห่งเดือนสิงหาคม เป็นวันที่
พระผู้เป็นเจ้าของฉันได้ทรงพรากเอาความสุขของฉันไปเสียอย่างไกลลับ

ยิ่งกว่านั้นพระองค์ยังทรงทอดทิ้งข้อวิมติกังขาให้ฉันวินิจฉัยเอง
 ทั้งหลายสืบข้อ ฉันกำลังนั่งหยอกล้อแหยกกับบุตรน้อยอยู่ในห้อง
 โถงใหญ่ชั้นบน แหยกก็เป็นเด็กที่น่าเอ็นดู ชอบเล่น ทันใดนั้น
 ได้ยินเสียงรถยนต์ของยี่เวียร์ภรรยาฉันกับอังเดรย์เพื่อนหนุ่ม
 ที่สนิทสนมคนหนึ่งมาจอดอยู่หน้าบ้านโตตีก ตามธรรมดาหล่อน
 เคยตรงมาหาฉันในห้องนี้เสมอ เพราะเป็นเวลาที่เราจะต้องรับ
 ประทานน้ำชาาร่วมกัน ฉันจึงเฝ้ารอหล่อนอยู่ด้วยความเอาใจใส่
 แต่...เป็นเวลาครึ่งชั่วโมง หล่อนก็ยังหาเข้าไปหาฉันไม่ ฉัน
 เกิดความสงสัยขึ้นจึงเดินลงไปข้างล่าง

ฉันก็เดินมาหยุดอยู่ที่ประตูห้องรับแขก ออ! ท่านเอ๊ย
 หล่อนได้ฆ่าวิญญาณอันบริสุทธิ์ซึ่งฉันมีต่อหล่อนเสียตั้งแต่วินาที
 นั้นแล้ว ฉันเห็นหล่อนกำลังปล่อยให้อังเดรย์สหายของหล่อน
 ตระกองกอดจูบหล่อนเสียพอใจ หล่อนกล้าทำทั้งๆที่ฉันยังเป็น
 สามีของหล่อนอยู่ และทั้งฉันก็ยังอยู่ในบ้าน อนิจจา! นี่คือ
 มารยาทอันถึงามของชาวฝรั่งเศสซึ่งประชาชนชาวเราควรประ-
 พุติกันหรือ? ฉันแค้น...แค้นจนตัวสั่น มือทั้งสองกำแน่น
 ใครที่จะประหารอังเดรย์เสียให้สมกับความผิดของเขา แต่ฉัน

กรอบจักรวาล

จะทำใจหันหันไปเช่นนั้นไม่ได้ก่อน เพราะยังมีหลักฐานอะไร
ไม่ และเป็นธรรมดาที่ชาวฝรั่งเศสเขาไม่ถ้อยกัน

พอหล่อนเหลือวมา หล่อนก็พบกับฉันอย่างจิ้งหน้า
หล่อนเป็นผู้แสดงละครได้ชำนาญซ้ำของเพียงไร หล่อนก็แสดง
บทบาทของหล่อนได้ดีเพียงนั้น หล่อนมิได้แสดงกิริยาขวยเขิน
กระดากอายประการใดเลย หล่อนลุกจากเก้าอี้เดินตรงเข้ามาหา
ฉัน พลังก็กอดจูบฉันตามที่ลืมนึกของหล่อนจะทำได้

๕ . . .

“แห่ม ถึงแก่ต้องออกมาตามเที่ยวระ เยมส์ ไมหลอดค”

หล่อนพูดด้วยสำเนียงอันไพเราะ “ดิฉันนึกว่าจะเข้าไปหาเธอ
เดี๋ยวนี้ทีเดียว”

“จ๊ะ ฉันต้องออกมาตามหล่อน แม่ผีเสื้อแห่งนครปารีส
ที่รักของฉัน” ฉันแก่งแยะหล่อน “ฉันรอหล่อนอยู่ตงครึ่ง
ชั่วโมงแล้ว”

“นี่ครับ ท่านหลุด” อังเทรย์เดินตรงเข้ามาจับมือฉัน
แล้วว่า “วันนี้ผมพามาตามไปเที่ยวรับประทานน้ำชาที่ไฮเต็ล”

“ครับ เป็นพระคุณมาก” ฉันตอบอย่างซ้งน้ำหน้าที่สุก
แล้วก็พากรรยาเดินออกจากห้องไป ปล่อยให้เขายืนร่ำๆขวางๆ
อยู่ในห้องรับแขกโดยลำพัง

“ฮัน” ฉันเรียกนามหล่อนตามที่ฉันเคยใช้ในขณะที่มา
อยู่ในห้องแต่งงานสองต่อสอง “ครึ่งนี้เป็นครึ่งแรกที่หล่อนทำ
เรื่องซัดใจฉัน”

“โร เอ็มส์” หล่อนตอบ “ฉันไม่เห็นเสียหยาอะไรเลย
เขาก็เป็นเพื่อนของเราจนสนิทสนมเช่นนั้น เธอเป็นชาวอังกฤษ
จึงไม่ชอบขนบธรรมเนียมเช่นนั้น คนอังกฤษมีใจไม่ซื่อตรงต่อ
กันกระมัง จึงไม่มีความไวใจต่อกันเช่นชาวฝรั่งเศส”

“ฮัน การที่หล่อนทำเช่นนั้นหล่อนเห็นว่าไม่เป็นไร แต่
ฉันได้เห็นหล่อนจูบกับมัน หล่อนจะว่าอย่างไร? จริงอยู่ มัน
เป็นธรรมดาสำหรับชาวฝรั่งเศส แต่หล่อนก็ทราบอยู่แล้วว่าฉัน
เป็นชาวอังกฤษ ฉันไม่พอใจที่จะให้หล่อนประพฤติตัวเช่นนั้น

ครอบครัววาล

หล่อนเป็นเมียฉันแล้ว หล่อนต้องเป็นของฉันคนเดียว จะให้คนอื่นมาเป็นเจ้าของฉันไม่ได้ ฉันบอกตามตรงว่าฉันจะทิ้งคุณายในความประพฤติอย่างนั้นของหล่อนไม่ได้ ฉันเคียงตาคัก”

หล่อนจ้องดูข้าพเจ้าด้วยแววตาอันโกรธแค้น แล้วถามว่า “เฮ้! ถ้าเธอไม่พอใจ เธอขอแต่งงานกับฉันทำไม?”

“หล่อนทราบหรือเปล่าว่า การที่ฉันว่าหล่อนเช่นนั้น เพราะฉันรักหล่อน?” ฉันถามย้อนจน

“ก็เธอรู้อยู่แล้วว่าการทำเช่นนั้น ชาวฝรั่งเศสเขาไม่ถือกัน เพราะเขามีเกียรติยศดีพอ”

“โอ หล่อนอย่าพูดเลย ฉันไม่อยากฟัง หล่อนอย่ามายกย่องชาติของหล่อนเลย ฉันก็เคยชินกับเมืองฝรั่งเศสดีแล้ว ยิน ฉันบังคับหล่อนให้เลิก อย่าทำให้ฉันเข้าใจในเรื่องพรรคพวกเป็นอันขาด”

“ไม่เชื่อใจดิฉันหรือ เยมส์” หล่อนถาม

“ฉันรักหล่อนมากและเชื่อดียิ่งกว่าใครๆทั้งหมด ฉันพูดกับหล่อนโดยดี แต่ทำไมหล่อนจึงมาทำลายความเชื่อดีของฉันเสียเล่า?”

“เธอบ้า เยมส์” หลอนพูดด้วยเสียงอันดังแล้วก็วิ่งเข้าไปในห้องนอนด้วยฝีเท้าอันเป็นเชิงเยาะเย้ย

โธเอ๋ย! ฉันคิดผิด-ผิดที่ไปมีภรรยาเช่นนี้เข้า หลอนงาม-งามแต่ผิวกายผิวพักตร์ภายนอกเท่านั้น ส่วนภายในซีเหี้ยมร้าย ฉันฉิวหลอนที่สุด คิดว่าอย่างไรก็ดี จะลองแก่นิสัยหลอนคู่สักที แต่จะพยายามคักด้วยด้วยคำอันละมุนละม่อมที่สุด ฉันเดินตามหลอนเข้าไปในห้องนอน พบหลอนกำลังซบหน้าร้องไห้อยู่บนเตียง

“ฉันรักหลอนอยู่ ยาน” ฉันยืนอยู่ข้างหลังหลอน แล้วพูด “ฉันมิได้เจตนาจะทำให้หลอนเข้าใจเลย ขอให้หลอนนึกดูให้ดี การที่ฉันส่งสละเงินทองเป็นจำนวนมากมายึดตามใจหลอนทุกอย่างโดยมิได้ชักขวาง ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะรักหลอนใช่ไหม”

“เยมส์ เธอซู้ดิฉันแล้ว...คำดิฉันแล้ว จะมาปลอบบงนี้หรือ? เธอทำไมไม่ฟ้องหย่าดิฉันเล่า? ถ้าเธอเห็นดิฉันเป็นคนไม่ดี”

กรอบจักรวาล

“หล่อนอย่าพูดเหลวไหล ยีน ฉันจะหย่ากับหล่อนไม่ได้ เพราะฉันยังรักหล่อนอยู่มาก ฉันเพิ่งแต่งงานกับหล่อนได้เพียงสองปีเท่านั้น และเราก็มีลูกด้วยกันแล้ว มีแต่ความรักจะเพิ่มเติมขึ้นเท่านั้น ถ้าฉันหย่ากับหล่อน ฉันจะคบหาเพื่อนๆฉันได้อย่างไร?”

“ก็เธอไม่พอใจไม่ใช่หรือ?”

“ถูกแล้ว ฉันไม่พอใจ แต่ความผิดเท่านั้นยังไม่เพียงพอที่เราจะต้องถึงแก่หย่าร้างกัน หล่อนควรทำตามคำขอร้องของฉันบ้าง เพื่อเห็นแก่ความรักที่เรามีต่อกันมาเป็นเวลาช้านาน”

“นี่หล่อนจะไม่ปฏิบัติตามคำขอร้องของฉันแน่หรือ ยีน?” ฉันทามความขอกษำใจ

“แน่นอน ที่ฉันจะปฏิบัติตามคำขอร้องของเธอไม่ได้”

“หล่อนถือว่าหล่อนสวย ยีนีเวียร์ หล่อนจึงไม่ต้องการจะไยดีฉัน ฉันรักหล่อนมาก แต่จะทำอย่างไรได้แล้ว มันเป็นความประสงค์ของหล่อน หล่อนต้องการจะทอดทิ้งฉัน—หย่ากับฉัน ออ! นางแม่ผีเสือกวาม ความสวยของหล่อนนั้นแหละจะทำให้หล่อนหน้าตาเซ็ดหัวเข่า ฉันขอเตือนหล่อนว่าเมื่อหล่อนเป็น

อะไรไปแล้วก็จงอย่าหันกลับมาหาฉันอีก จงก้มหน้ารับโทษ^{นี้}ไปเถิด อยากรู้ก็ดี ฉันเชื่อว่าคงไม่มีสามีคนใดที่จะพะเน้าพะนอหล่อนดีเท่าฉัน หล่อนคอยคุไป^{นี้} ถ้าหล่อนไม่เชื่อฉันแล้ว หล่อนจะเป็นอย่างไร ?”

“จริงซี เธอไม่ต้องมาตำ เยมส์” หล่อนพูด ตัวสั่นเทา “เธอไม่ชอบดิฉันก็เรียกทนายมาจัดการฟ้องหย่าเสียก็แล้วกัน โอ! ฉันขอสาบานว่าจะไม่ขอพบขอเห็นหน้าเธออีกเป็นอันขาด”

“ฉันผิด ยิน ฉันผิดที่ฉันได้ ไปขอแต่งงานกับหล่อน โดยไม่รู้ว่าใจของหล่อนเป็นอย่างไร ความผิดนั้นจึงได้ทดแทนฉันถึงเพียง^{นี้} ความจริงฉันรักหล่อนอย่างมาก รักในดวงหน้าและ ความดีบางอย่างของหล่อน ซึ่งหาได้ยากเต็มที แต่ฉันอาจสละหรือตัดรักนั้นได้ถ้าหล่อนต้องการแน่นอน ถ้าหล่อนไม่ต้องการ จะเห็นหน้าฉัน ฉันก็จะหย่าให้หล่อนตามความประสงค์”

“เป็นอันว่าเราจะต้องหย่าด้วยกันทั้งสองฝ่าย เยมส์” หล่อนพูดเสียงอ่อนลง “แต่ดิฉันจะบอกเธอไว้เสียก่อนว่า ดิฉันจะต้องมีสามีใหม่ และจะต้องเป็นสามีที่เขารักดิฉันจริงๆโดยมั่นคง ไม่โลเล ดิฉันต้องมี—ต้องมีแน่นอน มิฉะนั้นดิฉันจะตาย”

ครอบครัวवाल

“เชิญ—เชิญเที่ยว แม่ยอดรัก หล่อนจะมีสักกี่คน จันก็ไม่ต้องใจ แต่หล่อนจงคอยดูไปซีว่าผลลัพท์จะเป็นอย่างไร หล่อนไม่ใช่ของฉันแล้ว หล่อนก็มีอำนาจเต็มที่ เพื่อแสดงให้เห็นว่าฉันรักหล่อนอยู่ จันจะยกบ้านอันใหญ่โตหรูหราให้หล่อน และจะแบ่งเงินให้หล่อนบำรุงบำเรอผิวใหม่ของหล่อนจนพอใจ ส่วนจันจะกลับลอนดอน หากความสุขกับหญิงอื่น ที่เขารักฉันจริงๆ ไม่มีใจรวนเรให้เห็น จวบจนโน้นคนนั้นเช่นหล่อน จันจะพยายามกล่อมเกลี้ยงเลี้ยงแยกให้ ไครรับความสุขที่สุด”

พอฉันเอ่ยข้อแยกก็ หล่อนก็หน้าเผือกช้ำลงทันที น้ำตาร่วงลงเผาะๆ ด้วยความสงสารบุตรน้อยที่จะต้องพรากจากหล่อนไป เพราะความผิดของหล่อน สักครู่ความเป็นไปเหล่านี้ก็เหือดหายไปสิ้น

“จันจะไปเดี๋ยวนี้ ยิน เพื่อความประสงค์ของหล่อน”

พูดแล้วจันก็เดินออกจากห้อง ลงบันไดมาขึ้นรถยนต์ ขับตรงไปยังบ้านแฮมมวลย์

๕๕ . . .

“แกจะหย่ากับเมีย เยมส์” สหายของฉันปราศรัยเมื่อฉันบอกเรื่องราวกับเขาแล้ว “กันไม่รู้สึกตกใจอะไรนัก เพราะรู้ว่าจะต้องเกิดขึ้นวันหนึ่ง แต่กันสงสัยเจ้าอังเดรย์นัก”

“แต่กันจะกลับไปลอนดอน” ฉันว่า

“ชะ แกจะไปลอนดอน” เขาพทหัวเราะ “แกจะยอมแพ้เจ้าอังเดรย์มันง่าย ๆ หรือ แกควรรออยู่หน้าใจมันก่อนซี”

“โอ! เขารักกัน-แซมมวลย์ เราจะมัวคอยอยู่เป็นก้างขวางคอเขาทำไม กันจะไม่ล่อลวงอะไรกับเมียกันทั้งนั้น เพราะธรรมดาของหล่อนควรรอยแล้ว แต่ยังเป็นบทเรียนสอนกันไว้ บทหนึ่ง ว่านางละครมีใจเป็นอย่างไร กันต้องไป ไปลอนดอนในเร็ววันที่สุด”

“ไม่ได้ กันยังไม่อนุญาตให้แกไปก่อน เยมส์ เพื่อนรักบ้านนี้กันเชื่อว่าเมียแกคงไม่อยู่บ้าน คงไปบ้านอังเดรย์แล้ว เราต้องกลับไปบ้านแก กันจะพยายามหาหลักฐานให้แก”

ความจริงแซมมวลย์เป็นสหายชาวฝรั่งเศสที่คึกที่สุดของฉันคนหนึ่ง ธรรมดาเขาเป็นคนตลกคะนอง ชอบพูดจาอะไรขึ้น ๆ

ครอบครัววาล

นอกรีตนอกรอย แต่มาเวลานี้ ความร่าเริงต่างๆได้เคลื่อนกลายเป็น
หายจากดวงหน้าของเขาหมดแล้ว เขาเคยเป็นนักสืบสำคัญอยู่ใน
บัลลายนร์ แต่รัฐบาลจ้างให้เขามาสืบคดีในกรุงปารีสสามสี่ปีมา
นี่เอง เขาเป็นคนฉลาดมาก มีไหวพริบดี ฉันทกลงตามคำแนะนำ
ของเขา เราจึงเลยขนรถมากู้ยกันจนถึงประตูบ้านฉัน เป็น
ความจริง นางผีเสื้อได้ออกไปจากบ้านเมื่อสัปดาห์หน้าทีนี้เอง

“นี่ พวกนี้เข้าไปในห้องของเลดีเยมส์” เขาขอร้อง ฉัน
ก็ปฏิบัติตามโดยดี เขาเดินตรงไปยังตู้เครื่องแต่งตัวของยีน พลัง
เปิดประตูตู้ด้วยกิริยาอันเงยบงกช

“นี่ คุณนี่ เยมส์” เขาว่าพลางชี้ไปที่ชั้นเล็กๆน้อยๆชั้นซัก
หนึ่ง ทำลึบๆไว้ภายในตู้ “แก็คหรือเปล่าว่าตู้พรรณนี้จะ
มีลั่นชกอยู่ภายใน”

เขาควักกุญแจดอกเล็กจากกระเป๋าแล้วลงมือไขที่นั่น
ชั้นนั้นได้ถูกชักออกซ้าๆ ในนั้นบรรจุสรรพจดหมายต่างๆของ
อังเดรย์ซึ่งมีมาถึงยีน เราเปิดขึ้นอ่านดูทุกฉบับ ปรากฏว่าเป็น
จดหมายนัดพบและแสดงความรักทางสน

“แกตาบอก เยมส์” เขาพูดอย่างมีความสงสารฉัน “นี่มันจดหมายของอังเดรย์ อ่านดูซิ”

“แปลกจริง แซมมวลย์ ทำไมแกจึงรู้ถึงตัวฉันเช่นนี้เล่า แกรู้ดีกว่ากันซึ่งเป็นคนของยีนอีก บอกซิว่าแกรู้ได้อย่างไร?”

“นี่แน่ะ มันจะเล่าให้แกฟัง” เขาเริ่มเล่าแล้วเดินมาหนึ่งทีเก้อของยีน “มันรักแกมาก มันจึงพยายามสืบสวนเรื่องมันจนแน่ชัด แต่มันยังไม่เคยเอาไปเล่าให้ใครฟังเลย เมื่อสามอาทิตย์มานี้ มันเห็นเมียแก่กับของแตรยีสท์สนมกันนัก เห็นไปเกี่ยวข้องกับสองต่อสองตามโรงละครและสถานที่ต่างๆ และเวลาจะจากกันก็เคยจูบกันเสมอ และจูบกันอย่างที่เรียกว่าผัดกับในฐานเพื่อนฝูง ชั้นแรกคนไม่สงสัยอะไรนัก แต่เมื่อมันเห็นจนจินตนาการเข้า ความสงสัยก็มากรอบข้างมันเสียอย่างลึกซึ้ง มันจึงเลยติดตามเจ้าอังเดรย์และยีนไปเสมอ ไม่ว่าจะไปที่ใด มันทำ—มันยอมสละรายได้ของมันมากมายเพื่อแก เพื่อนยาก เพราะมันรู้ว่าแกรักมันมาก ยิ่งนานเข้า ก็ยิ่งหนักขึ้นทุกที จนวันหนึ่งมันเห็นเขาไปเดินเล่นกันที่คาเฟ่แห่งหนึ่ง มันก็เลยสะกดรอยตามเขาไปเรื่อยๆ อ่า! เยมส์เพื่อนรัก มันใคร่ที่จะบอกแกเสียนานนัก แต่

ครอบครัววาล

กันขอรับรองว่า ข้อความที่กันบอกแค้นล้วนเป็นความจริง ซึ่งปรากฏแก่หูแก่ตากันทั้งสอง

“กันเห็นเขาพลอดแสดคงความรักกันบนเก้าอี้ยาวข้างกาแฟ ไต้ยืนอังแคร์ย์ของร้องไห้เสียนี้เวียร์หย่ากับแกเร็วๆ ความรักซึ่งเขาแสดคงต่อกันนั้นมากมายกว่าธรรมดาเหลือที่จะจดจำมาแล้วได้สักแต่กันขอรับรองว่าคำที่เขากล่าวต่อกันล้วนเกี่ยวกับเรื่องรักทั้งสอง นี่แหละผลร้ายของการมีเมียนางละคร เพื่อนยาก”

“แล้วนี่แกทราบได้อย่างไรว่าจดหมายเหล่านั้นอยู่ที่นั่น”

“กันต้องเผชิญภัยอย่างสำคัญเกี่ยวแก่ ในระหว่างที่เขา นั่งพลอดแสดคงความรักต่อกันบนเก้าอี้ยาว ไต้ยืนอังแคร์ย์ตามถึงเรื่องจดหมายต่างๆซึ่งเขามิ่ ไปถึงยืน ยืนตอบว่าหล่อนได้ทำล้นชกพิเศษไว้ในตู้เสื้อและเก็บจดหมายไว้ในนั้น และมีกุญแจลูกเล็กๆทำพิเศษด้วย อังแคร์ย์ขอลูกกุญแจจากหล่อนไปเก็บไว้แล้วก็ลาจากกันไป วันนั้นอังแคร์ย์มิได้มาส่งถึงบ้าน เพราะเขามีธุระจะต้องไปที่อื่น เขาจึงแยกทางกับหล่อน ปล่อยให้หล่อนซนรถกลับโดยลำพัง เพื่อเห็นแก่แก่ กันจึงสะกดรอยตามอังแคร์ย์ไปอย่างระมัดระวัง จนอังแคร์ย์เดินมาถึงถนนเปลี่ยวสายหนึ่ง

กันจึงเอาผ้าเช็ดหน้าผูกหน้ากันไว้มิดชิด ให้เห็นแต่ลูกตาเท่านั้น
กันเดินตรงเข้าไปหาเขาพร้อมด้วยรีวอลเวอร์ถือจ้องตรงไปยัง
เขา กันขู่ให้เขาส่งกุญแจคอกันมา แล้วกันก็เดินกลับมาที่ปาก
ของกันอย่างลอยนวล”

๒...

ฉันรู้สึกเกรงใจลงทันที นึกถึงความชั่วช้าต่างๆของยีน
ซึ่งหล่อนทำเช่น... นึกถึงความเป็นไปในอนาคต ในที่สุดก็นึกถึง
แยกก็บุตรน้อย อ้อ! เวลานี้เขายังคงนอนอยู่ในเปลในห้องเหลือง
อนิจจา! เขาจะต้องพราวจากมารดา เขาจะต้องอยู่กับฉันด้วย
ความสงบสุขก็จริง แต่ฉันจะอยู่กับเขาเสมอไม่ได้ ฉันต้องทำ
งาน ทำเพื่อหาเงินมาเพิ่มพูนทุนเดิมซึ่งมารดาของเขาผลาญ
ไปแล้ว แยกก็ต้องอยู่คนเดียวด้วยความหงอยเหงา เมื่อยาม
ร้องไห้ใครเล่าจะปลอบโยน นอกจากพระผู้เป็นเจ้าบนสวรรค์
สวรรค์ความผิดของยีน นางผีเสื้อตัวร้าย ไซ้จะเป็นเครื่อง
ทรมานหัวใจฉันคนเดียว ยังทำกรรมแก่แยกก็เด็กน้อยด้วย

กรอบจักรวาล

ในที่สุด ฉันก็หวนนึกถึงภาพแห่งวงหน้าของอังเดรย์ เขาเป็นชายหนุ่มที่มีใบหน้านิ่งงาม รูปร่างประเปรี้ยว อายุอ่อนกว่าฉันปีหนึ่ง เขากำลังสวยกำลังงาม อำนาจอันสามารถบังคับใจภรรยาฉันให้ขาดความกตัญญูทเวที่ต่อสามีที่รักของหล่อน สามารถเปลี่ยนหัวใจเป็นงูพิษ...งูพิษ ที่ร้ายแรงและแว้งกัดเจ้าของตลอดจนบุตรน้อย ถัดจากนี้หน้าแค่นัก กวหรือเขาจะมาทำต่อฉันผู้เป็นสตรีหายไต่ถึงเพียงน

“แซมมวลย์ ก็นต้องมาอังเดรย์มันซี เพื่อก็เกียรติยศของกันไว้” ฉันพูดด้วยความเข้าใจ “ปล่อยให้กันไปฆ่ามันแซมมวลย์”

เขาลบหลังหนีเบาๆแล้วหามาว่า “อย่าเลยเยมส์ กันไม่เห็นควรถูกแกจะเอาตัวไปเกลือกกลั้วกับคนชั่วเช่นอังเดรย์ แกฆ่ามันตาย แกก็ต้องตายเช่นเดียวกัน นั่นจะเป็นประโยชน์อะไรเล่า ปล่อยให้เขารักกันไปดีกว่า พระผู้เป็นเจ้าคงลงโทษเขาวันหนึ่ง ยินเป็นหญิงที่เลวทรามต่ำช้า แกก็รู้อยู่แก็ใจแกดีแล้วไม่ใช่หรือ ส่วนแกควรกลับไปอังกฤษและแต่งงานกับหญิงอื่นที่อยู่ใสมาคมชั้นสูง หากความสุขให้มากที่สุดเท่าที่จะหาได้

ส่วนกันจะรอแกลยู่ทางปารีส คอยช่วยสืบความเป็นไปของผัว
เมียคู่ใหม่นี้ บางคราวถ้าเป็นข่าวสำคัญ กันก็จะไปหาแกที่บ้าน
ในลอนดอน”

“โอ! แซมมวลย์เพื่อนรัก กันไม่เห็นใครที่จะเป็นเพื่อน
ดีเช่นแกเลย กันจะถือและปฏิบัติตามคำแนะนำของแกทุกอย่าง
นอกจาก จะให้กันแต่งงานกับหญิงอื่น กันขอบอกตามตรงว่า
กันทำไม่ได้ กันสงสารแยกก ก็ถากนแต่งงานใหม่ แยกกจะ
รับความสุขหรือ * รวมกันแม่เลี้ยงกับบุตรสาวกับบรเพ็ดกับ
เกลื่อ ดวงหน้าและแววตาอันหวานที่สุดของกันก็คือดวงหน้า
และแววตาของแยกกเท่านั้น กันตั้งใจจะไม่เหยียบบ้านกัน
อีก เพราะกันรู้สึกคล้ายบ้าๆ กันจะพาแยกกของกันไปเข้าบ้าน
อยู่ก่อนชั่วคราวเพื่อให้การหย่าสำเร็จลงไปเสียก่อน แล้วกัน
จะพาไปบ้านเดิมในลอนดอน”

“เป็นความคิดที่ถูกต้องทีเดียว เอมส์” เขาพูดด้วยเสียงอัน
สั้นเทา “เราต้องจากกันทั้งๆที่เรายังเป็นสหายที่ดีที่สุดกันอยู่
กันรู้สึกเสียดายแถมมาก แต่จะทำอย่างไรได้ เพราะความจำเป็น
มาบังคับอยู่เฉพาะหน้า”

ครอบครัววาล

“คิดๆดูก็น่าขัน แชนมวลลย์ เรามายอมแพ้ศัตรูเองง่ายๆ
เช่น^๕เอง”

“เราไม่ใช่ยอมแพ้ เราเห็นว่าเขาเป็นคนเลวทรามต่ำช้า
เราจึงหลีกเลี่ยงเสียต่างหาก” เขารับชัตคอก “ดีแล้ว เกออย่าไป
เกี่ยวข้องกับเจ้าองครักษ์มันอีกเลย เมียแก่คือนางละคร ฐานะ
มันสมหน้าสม^๕นอกกัน”

“นี่เราจะไปหาบ้านเขาที่ไหน?”

“ที่ข้างบ้านกันก็มี แต่ค่อนข้างจะแคบสักหน่อย ก็ยัง
เหมาะสำหรับแก มา เราไปกันเถิด”

ฉันทรงเข้าไปอัญมูตรน้อยซึ่งกำลังนั่งเล่นกับคนเลี้ยงใน
ห้องโถงใหญ่ แล้วก็พามาขึ้นรถยนต์ ขับตรงไปยังบ้านเช่าหลัง
๕
นั้น

เมื่อการหย่าถึงที่สุดแล้ว ฉันทก็เดินทางกลับไปลอนดอน
พร้อมด้วยคนใช้สี่คนที่อยู่ในบ้านนั้น เพราะเขาไม่พอใจจะอยู่
กับหล่อน เลยสมัครตามฉันทมาหมด

จบ . . .

สามปีเต็มๆได้ผ่านพ้นไปอย่างเฉื่อยช้าที่สุด ฉันกับแยมก็
 ก็คงอยู่ในบ้านในตำบลเวสต์เคนซิงตันด้วยความปกติสุข เวลา
 ฉันแยมโตมากแล้ว มีอายุราวหกปี ฉันพยายามลืม ลืมเรื่องราว
 ทั้งหลายซึ่งอุปถัมภ์มาแล้วในชีวิต แต่พอมาพบวงหน้าอันน่ารัก
 หน้าเอ็นดูของแยมก็เข้าแล้ว ความทรงจำต่างๆก็มาปรากฏขึ้นอีก
 ไม่มีใครอีกเลยที่จะมาช่วยใจฉันใหม่ถึงความสดชื่นได้ นอกจาก
 แยม...แยมคนเดียวเท่านั้น

“พ่อจำ แยมพูด “หนูสนุกมากเวลาพ่อกลับจาก
 กระทรวงเท่านั้น พ่อไปทำไม้กระทรวงทุกวัน”

ระหว่างเวลาสามปีนั้น ฉันแทบจะจดหมายจากแซมมวล์
 เนื่องๆเล่าถึงความเป็นไปต่างๆในระหว่างผิวเมียคู่นั้น ยิน สตรี
 ใจร้ายได้รับความชอกช้ำที่สุด เวลานักรรรมได้ตามสนองหล่อน
 แล้วโดยพร้อมบริบูรณ์ กล่าวคือ อังเครย์ สามี่ใหม่ของหล่อน
 ได้ทำแวมให้หล่อนมากมาย หล่อนได้รับความทุกข์อย่างสาหัส
 ได้แต่กลืนน้ำตาไม่เว้นวัน

ครอบครัวवाल

แซมมวลย์เคยเล่ามาในจดหมายว่า ตั้งแต่ยื่นแต่งงานกับอ็องเดรย์แล้ว หล่อนก็พาอ็องเดรย์ไปอยู่ในบ้านช่องอันทรูซึ่งฉันอุทิศให้เพื่อความชั่วช้าของหล่อน สองเดือนแรก หล่อนได้รับความสุขจากอ็องเดรย์เต็มที กล่าวคือ เขาได้เอาอกเอาใจหล่อนทุกอย่าง ส่วนหล่อนก็รักเขาราวกับดวงใจ หล่อนล้มแอ็กกับบุตรรัก ล้มเยมส์สามีหล่อนเสียได้โดยสนิท นี่คือการรักของนางละคร อนิจจา! ใจหญิง

วันแรกที่อ็องเดรย์จะประพฤตินอกใจหล่อน ก็วันที่เขาหายไปจากบ้านคืนหนึ่งเต็มๆ พอกลับมาก็มีอาการมึนเมาผิดธรรมดา

“คืนที่รัก” เขาทรกตวลงนอนบนเก้าอี้นวมยาวด้วยกิริยาอันน่าชัง “ฉันเสียไฟ่หลายพันแฟรงค์ เสียจนฉันไม่มีเงินเหลืออยู่เลย หล่อนต้องใช้แทนฉัน....มิฉะนั้นฉันจะต้องเสียชื่อ”

หน้าของหล่อนเผือดซีด ร่างกายก็ชวนเซแทบจะทรงไว้ไม่อยู่ เอามือปิดหน้าคังจะล้ม แล้วสะอื้นด้วยชอกช้ำใจ

“เธอประพฤติก้าวเซ่นนี้หรืออั้งไครย์” หล่อนถาม “กิน
นี่เป็นคนแรกที่เธอเสื่อมคลายความรักฉัน อา! อั้งไครย์ที่รัก
ของยี่น ทำไมเธอจึงประพฤติก้าวเลวทรามต่ำช้าเซ่นนี้เล่า เธอ
หายไปไหนมาทั้งคืน”

อั้งไครย์ไม่ตอบ กลับซบหน้าลงม่อยหลับไปก้วยความ
อ่อนเพลีย

วันนั้น ท่านเอ๋ย ความบอบบางของหล่อนได้ทำโทษหล่อน
อย่างร้ายกาจ หล่อนร้องให้ก้วยเสียงอันดังแล้วเดินตรงไปลูบ
หัวอั้งไครย์

“เธอกินเหล้ามาก หล่อนบ่นเบาๆ “เธอกินเหล้ามาก”

อั้งไครย์จะตอบแม่แต่คำเดียวก็หาไม่ เป็นแต่ล้มตาคู
หล่อนแลยิ้มอย่างเศร้า เขาตอบว่า “จะ ฉันกินเหล้ามาก นี่
ทำไมหล่อนร้องไห้ ก็คิดถึงท่านหลอคเยมส์ของหล่อนหรือ?”

อนิจจา! คำพูดอันนี้ราวกับกริชอันคมกล้ายอกแสดง
แทงดวงหทัยของหล่อนจะนน หล่อนลืม...ลืมมนุษย์ที่มีนามว่า
เยมส์เสียแล้ว โฉนเล่าสามีของหล่อนจึงฝันเรื่องขึ้นมาอีก เป็น
ครั้งแรกที่เขาว่าหล่อนให้ได้รับความเข้าใจอย่างสาหัส ทงนเพราะ

ครอบครัววาล

ฤทธิสุรา...สุราซึ่งเขาพึงรักดื่ม หล่อนไม่สามารถจะจ้องดูดวงตา
อันขวางโตของเขาสืบไปอีกได้ และไม่กล้าพอที่จะทอดร่างอัน
แน่นน้อยไปในท่ามกลางวงแขนแล้ว หล่อนหวนนึกถึงความสุข
เมื่อครั้งกระโน้น...ครั้งที่ฉันยังเป็นสามีของหล่อนอยู่

หล่อนเหลียวหน้าให้พ้นจากเขาแล้วก็ลุกขึ้นเดิน ไปให้
ห่าง ทอดตัวลงร้องไห้บนเก้าอี้อย่างน่าเวรเวทนา ออ! สมควร
หรือไม่ที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้ทรงทำโทษหล่อนเพียงนี้ มันเป็นการ
คัสเมตหรือเวรตามสนอง

ฤทธิสุราจากลบลายหัวใจอันดีของบุคคลให้กลายเป็น
ทุกจิตชั่วช้า บัดนี้ได้เปลี่ยนหัวใจองเกรย์ให้กลายเป็นคนหยาบ-
กาย เขาจ้องดูภาพแห่งภรรยาของเขาซึ่งเดินไกลออกไปทุกที
ด้วยความโกรธแค้น ลุกชนจากเก้าอี้พลางโซเซไปจนถึงที่ที่
ภรรยาชบหน้าร้องไห้อยู่

“ทำไม หล่อนร้องไห้คิดถึงเจ้าตลอดแยมส์หรือ? ไป
หามันซี มานั่งร้องไห้อยู่ทำไม” เขาพูดด้วยเสียงอันดัง พลาง
ดึงตัวขึ้นให้ลุกขึ้น

“โธเอ๋ย อังเกรย์” หล่อนพูดด้วยเสียงสะอื้น “เหล่า ทำให้เธอเสียคนเสียแล้ว เธอไม่ใช่อังเกรย์คนเดิมของดิฉัน เธอเป็นคนอื่น—คนที่เลวทรามต่ำช้าที่สุด ทำไมเธอจึงมีกิริยา อันแสนจะบ้าเช่นนี้เล่า? ทำไมเธอจุกดิฉัน? เธอเป็นบ้าหรือ อังเกรย์? เธอกินเหล้าก็ชวด? เสียไฟก็พันแฟรงค์?”

“สามชวด สีพันแฟรงค์” เขาตอบ “หล่อนต้องใช้- ใช้เงินจำนวนนั้นเท่านั้น เพราะหล่อนเป็นภรรยาฉัน”

“สามชวด สีพันแฟรงค์ อนิจา! เธอขา เราไม่มีเงิน พอ” หล่อนตอบพลางสะอื้นด้วยเสียงอันดัง

“ทำไม เงินที่เธอโยกเยมส์ให้หล่อน” เขาพูดตาม ประสาเมา “เป็นกองสองกองหมดแล้วหรือ หล่อนเอาไปทำ- ไม่หมด?”

“เงินที่โยกเยมส์ให้ โธเอ๋ย ดิฉันเลี้ยงเธออยู่ทุกวันนี้ มัน ก็หมดเปลืองอยู่เอง เธอหาอะไรไม่ได้เลยตั้งแต่เราแต่งงานกัน มา นอกจากจะใช้เงินที่โยกเยมส์ให้เท่านั้น เราต้องขายบ้านนี้ให้ เขาแน่แล้ว”

ครอบครัววาล

“ไม่จริง หล่อนเกลียดปีศาจไว้ หล่อนจะเก็บเงินหนีฉันไปหาเยมส์ที่อังกฤษหรือ? ไปซี ถ้าหล่อนรักฉัน ก็จงส่งเงินจำนวนที่ฉันขอมาเดี๋ยวนี้ มิฉะนั้นจะเกิดเรื่อง”

“ดิฉันไม่มี เงินของเยมส์—เงินของเยมส์ ไม่มีเหลืออยู่แล้ว จะไปเอาที่ไหนให้เธอ เธอก่อกกรรมให้ดิฉันมากมายถึงเพียงนี้ ดิฉันเป็นผู้หญิง ดิฉันจะไปหาเงินตั้งสี่พันแฟรงค์มาจากไหนได้ง่ายๆ”

เขาโกรธแค้นหล่อนที่สุด ฤทธิ์สุราทำให้เขาสึกว่า หล่อนคือภรรยาที่รักเขาปานดวงใจ นอกจากจะระลึกได้ว่าควรจะทำโทษหล่อนให้สาใจเท่านั้น เขาผลักหล่อนล้มลงนอนแน่นิ่งอยู่กับพื้นอย่างปราศจากความเมตตาปราณี ความโหดร้ายของเขา รวมทั้งความเจ็บช้ำ ก็เปลี่ยนหัวใจหล่อนทันที—เปลี่ยนจากความรักเป็นความแค้น ความเกลียดชัง หล่อนสังเกตเห็นหัวใจอันชั่วร้ายของเขาแล้ว หล่อนวิ่งหนีเขาไปที่ข้างประตูที่ปิดใส่กลอนอยู่ กว่าไม้ตะพคจากซอกตู้แล้วก็วิ่งเข้าไปหาเขา ในที่สุดก็ตีเขาที่ศีรษะโดยแรง โลหิตไหล ไทรอม ล้มผาง แน่

นั่งอยู่แทบเท้าของหล่อน อ่า! หล่อนฆ่าชีวิตสามี่ของหล่อน
หรือ?

๘ . . .

หล่อนงย็นแน่นิ่งจ้องดูภาพนั้นอยู่ด้วยอาการตะลึงตะ
ไล หัวใจของหล่อนได้เปลี่ยนเสียแล้ว เปลี่ยนจากความแค้น
ความโหดร้าย เป็นความกลัว ความตกตะลึง ถ้าเขาตาย แน่
นอน หล่อนจะต้องได้รับชื่อว่า เป็นผู้ทำการฆาตกรรมสามี่ ชื่อ
เสียงของหล่อนซึ่งกำลังเป็นท่วงเกี้ยวของมหาชนอยู่แล้วก็จะยิ่ง
เหม็นฟุ้งหนักขึ้น เขาจะพากันยิ้มเยาะในเมื่อเห็นนายเพชรฆาต
นำหล่อนไปประหารชีวิต เขาจะพากันสมน้ำหน้า ภาพแห่ง
ความเป็นไปเหล่านี้กำลังปรากฏอยู่เฉพาะหน้าหล่อน ความ
สงสารนำมาซึ่งความรักฉันทิ หล่อนก็คู่เคียงกัน เมื่อหล่อน
มาเห็นเขาได้รับภัยอย่างร้ายกาจเพราะมือหล่อน หล่อนก็รู้สึก
สงสาร และนึกถึงความรักแต่เก่าก่อน วาระนั้น อัสสุชลก็ไหล

ครอบครัวवाद

ลงมานองปราง อนิจจา! ใจหญิง ช่างโหดเสียนี้กระไร รวากับใบคาที่ต๋องลม

หล่อนจะทำอย่างไรทีเล่า ความล่งเลใจได้เข้ามาครอบงำความรู้สึกของหล่อนเสียสิ้นแล้ว หล่อนค่อยๆ คุกเข่าลงข้างเขา พลังก๊ยกก็ระชะเขาชนวางบนตัก เอามือรอกที่จุ่มก เขายังไม่ตายเพราะยังมีลมออกอยู่เรื่อยๆ หล่อนอุ้มเขา และค่อยๆ พยุงเขาวางไว้บนเก้าอี้หวายยาว และทำการชะล้างแผลนั้นอยู่เป็นพัลวัน ความเป็นไปเหล่านี้จะทราบถึงใครอื่นนอกจากแซมมวลย์ผู้แฝงกายตามองเกรย์มาลอบคอยที่ข้างประตู

เมื่อทำการปฐมพยาบาลได้ครู่หนึ่ง องเกรย์ก็พ้นจากการเจ็บปวด เขาจ้องคหน้าภรรยาด้วยความโกรธแค้น เขามิได้ยกโทษให้หล่อน เพราะภรรยาซึ่งคงครอบงำความรู้สึกของเขาตั้งแต่เดิม แม้ว่าความเจ็บปวดกำลังร้ายสลายอยู่ในสมองอย่างสาหัสก็ดี เขาก็ยังทรงกายลุกขึ้นเพื่อจะทำการแก้แค้น ตาทิ้งคูกก็ยังคงจ้องคหน้าหล่อนอย่างถมึงทึง ออ! สิ่งต่างๆ ทั้งหลายเหล่านี้เป็นเครื่องแสดงอยู่เต็มทีแล้วว่า เขาเกลียดหล่อน—ซึ่งหล่อนที่สุด ยิ่งกว่านั้นเขายังชักปืนรีวอลเวอร์ออกจากกระเป๋า

จึงตรงมาที่ทรวงอกของหล่อน พลังก็ค่อยๆ ว่างไถ่ที่ละน้อย
หมายมุ่งจะล้างชีวิตหล่อนเสียให้สาสมกับความแค้น

เป็นธรรมชาติอยู่เองที่บุรุษทุพพลภาพเช่นอังเดรย์จะต้อง
พ่ายแพ้สตรีผู้มีกำลังวังชาเช่นยีน เขาไร้กำลังเสียแล้ว เพียงแต่
จะทรงกายขืนยีนก็ไม่ไหว ไหนจะฤทธิ์สุรา ไหนจะฤทธิ์ความ
เจ็บปวด ซึ่งกำลังเผาผลาญอยู่ภายในสมองของเขา ฤทธิ์เดชสอง
ประการนี้ต่างก็รุมช่วยกันประหารเขาอย่างทรหด ยีนคือหญิง
ใจเพชร เป็นนางละครที่เคยชินต่อการเมฆิณภัยเช่นนี้ มือไว
เท่าความคิด หล่อนกระโจนเข้าปล้ำอังเดรย์และแย่งปืนโดยทัน
ควัน ในที่สุกริวอลเวอร์กระบอกนั้นก็ตกเป็นกรรมสิทธิ์ในมือ
หล่อน

“เธอจะมาฉนหรือองเควรย์?” หล่อนถามเสียงสั่นด้วย
ความตระหนกตกใจ “ดิฉันไม่มีผิดอะไร? เธอ—เธอเป็นผู้ก่อ
กรรมขึ้นเองไม่ใช่หรือ?”

ทันใดนั้นดูเหมือนพิษสุราได้เคลื่อนคล้อยออกจากสมอง
อังเดรย์แล้ว เขากลับเป็นผู้มีสติ มื่อยันแก้อไว้ อีกมือหนึ่ง
ชี้ตรงไปยังยีนด้วยความเศร้าเสียใจ ทอบว่า “มาฉนเสียเถิด

ครอบครัววาล

ยื่น หล่อนเป็นผู้ชนะ หล่อนมีปีนอยู่ในมือ ถ้าหล่อนรักฉัน ก็จงยิงฉันเสียเถิด”

“ดิฉันไม่ใช่สัตว์เช่นเธอ จะไถ่ยิงผมเล่นง่ายๆ” หล่อนตอบ

“หล่อนเอ๋ย! ฉันไม่มีประโยชน์อะไรสำหรับหล่อนแล้ว” เขาพูดอย่างโศกและซึ้งที่สุด “เวลานี้ เจ้าหน้าที่กำลังต้องการตัวฉันไปโรงพัก ฉันเป็นนักโทษที่หาว่าฆ่าคนตายในโรงเหล้า”

“เธอฆ่าคนตาย” หล่อนทวนคำ “อา! เธอขู่ถึงเพียงนั้นเจียวหรือ? โอ! อังเกรย์ เธอฆ่าเขาจริงหรือเปล่า?”

“ฉันสารภาพว่าฉันยิงเขาตายจริง ยิน แน่นอน ฉันยิงเขาตาย นี่แน่ะ ฉันจะเล่าเรื่องให้ฟัง ชายคนนั้นเขาเป็นคนแปลกถิ่นมาเล่นไพ่กับฉันสองต่อสอง ฉันเสียเขาจนหมดเกลี้ยง โอ! ฉันยิงเขาอย่างคนหัวเสีย ยิงเขาอย่างไม่มีมูล ฉันเสียไพ่จนมีนง ตาตาย เห็นไปว่าเขาโกง เขาซ่อนไพ่ ฉันตำเขา ตูเขา คว้าถ้อยคำอันหยาบคาย แต่เขาปฏิเสธด้วยกิริยาอัน

สุขภาพ ฉันกลับไม่เชื่อ ซักปิ่นขึ้นยิงเขาล้มลง แล้วกรีบหนีมา
ทันที”

“เธอฆ่าเขาตาย” ยืนพึมพำ “เธอก็ควรตายเหมือน
กัน ยิ่งตัวเธอเองซี ดิฉันไม่พอใจที่จะเห็นเขาจับเธอขึ้นศาล
นำตัวเธอไปประหารชีวิต เอ้า!—นี่ปิ่น เธอต้องไปยิงให้ห่าง
จากบ้านนี้ มิฉะนั้นดิฉันจะมีความผิด”

เขารับปืนจากหล่อน ขอร้องให้หล่อนพุงเขาไปที่จตุ-
รพักศอกมานายอง เขายืนอยู่อย่างเงียบสงบ พอเห็นชายคนหนึ่ง
เดินผ่านมา เขาเห็นว่าพอเป็นพยานได้ว่าเขายิงตัวตายเอง เขา
ก็จศปลายกระบอกที่ขมับแล้วทิ้งรังไกโดยเร็ว เขาล้มผางลงโดย
แรงและขาดใจตายทันที นี่ก็คืออวสานของอังเดรย์ สหายผู้ทร-
ยศของฉันทัน ส่วนนางผีเสื้อต่อมาสองสามเดือนก็ขายบ้านช่องอัน
ใหญ่โตให้แก่รัฐบาลใช้เป็นโรงภาษี ส่วนตัวหล่อนเองก็ถูกรัก-
ตุแห่ไปในที่ต่างๆ ในนครปารีส ใช้เวรใช้กรรมที่หล่อนได้ทำ
มาแล้ว

ครอบครัววาล

๓๙....

ฉันได้ปล่อยให้เรื่องราวเหล่านี้ผ่านไปเป็นเวลาตั้งสองปีและนาม “ยีน” ก็คงได้เลื่อนลอยหายจากความทรงจำของฉัน อย่างไม่มีโอกาสจะกลับคืนมาได้อีก ถึงแม้ว่าฉันจะไม่มีภรรยาเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงความสุข ฉันก็หารู้สึกทะเยอทะยานอะไรไม่ เพราะเยือกกับตรัสสดสวาทจิตใจของฉัน ได้เป็นผู้หล่อเลี้ยงหัวใจเพียงพออยู่แล้ว ตลอดเวลาห้าปีซึ่งได้ผ่านไปอย่างธรรมดา ฉันก็เกือบเกลียดชังจากทางราชการอย่างน่าพิศวง กล่าวคือฉันได้รับยกเป็นเลขานุการคนสนิทของเสนาบดี ท่านเสนาบดีรักหนูเยือกของฉันมาก ท่านสั่งให้ฉันพาเขาไปหาเสมอ

วันหนึ่งทางราชการใช้ให้ฉันไปเจรจาความเมืองกับประเทศสวีตเซอร์แลนด์ ดังนั้น ฉันจึงพาเยือกและพี่เลี้ยงคนหนึ่งของเขาไปด้วย เราไปพักอยู่ในเมืองเบอร์น ในตึกกันเล็กๆ หนึ่ง สวีตเซอร์แลนด์เป็นประเทศที่งดงาม มีภูเขาใหญ่น้อยล้อมอยู่โดยรอบ มีอนุสาวรีย์ต่างๆ มีรถไปขึ้นเขาอันสูงชัน ตัดเขา

เข้าถ้า ท่านเอ๋ย ฉันเชื่อว่าท่านคงเคยไปบ้างแล้วบางคน และ
คงชอบพอประเทศนี้เช่นเดียวกับฉัน

เย็นวันหนึ่ง ฉันพาหนูแยกก็ไปเที่ยวที่ตีนเขา *แฮมเมอร์*
ซาร์ก ที่ที่เราเดินเล่นกันอยู่เป็นสถานที่ราบเรียบ ถัดจากที่เรา
เดินอยู่เป็นป่าทึบสักอัน ในระหว่างที่เราเดินชมจนชมไม้เฟลิน
อยู่ ภาพแห่งสตรีคนหนึ่งก็มาปรากฏแก่คลองจักษุเราทันที
หล่อนเดินวนอยู่ตามพุ่มไม้ และตามซุ้มซุ้ม หล่อนแต่งกาย
ด้วยเครื่องขาวล้วน และเดินตรงมายังเรา เมื่อภาพนั้นใกล้เข้า
มา ฉันก็จำไถ่ถนัด โอ! หล่อนคือยืนยืนภรรยาอันชั่วช้า
สามัญที่สุดของฉัน ซึ่งโตจากกันไปเป็นเวลาถึง ๕ ปีเศษ
ฉันซึ่งนำหน้าหล่อนหนัก ไม่ต้องการที่จะเห็นหน้าหล่อนเลย

“นั่นเขาเป็นใครกันพอ?” แยกก็ถามพลางซ่มมือตรงไป
“หนูเกลียดเขา เรากลับบ้านกันเถิด”

“ดีแล้ว ลูกรัก” ฉันตอบด้วยความยินดี พลางจ้องดู
หน่วยตาบุตรด้วยความพิศวงสนเท่ห์ “เรากลับบ้านกันเถิด แต่
ทำไมเจ้าจึงเกลียดเขา เขาทำอะไรให้เจ้า?”

ครอบครัวवाद

“เปล่าจะ พ่อ” แยกก็ตอบอย่างไม่เต็มใจ “หนูไม่ชอบให้ใครมาพูดด้วยกับเรานัก นะ เขาเดินมาใกล้เราเข้ามาทุกทีแล้ว ไปเถิดพ่อ”

คำพูดอันไพเราะของแยกก็ราวกับยาอันหอมหวานสำหรับฉันทีเดียว ฉันชอบฟังคำพูดคำนั้นนัก ถึงเดี๋ยวนี้ก็ยังคงแว่วอยู่เสมอ ฉันรีบพาเขาเดินตามไปทางน้อยไปตามชายป่าพอไปได้ไกลสักหน่อยก็ได้ยินเสียงย่นร้องว่า “แยก ลูกรักของแม่” พอเราเหลียวไปก็เห็นหล่อนลมกลงที่พินหญ้าแห้งไป

“เขารักชอหนควย แยกก็พูดอย่างตกใจ “เขาเรียกหนูว่า ลูกของแม่ เขาเป็นแม่หนูหรือพ่อ?”

ฉันรู้สึกอึดอัดในใจที่สุด ความหลังต่างๆก็ปรากฏขึ้นในใจฉันทันที ฉันนึกภาพแห่งความสุขของเราเมื่อครั้งกระโน้นและนึกถึงความชั่วร้ายของหล่อนต่างๆ

“ถูกแล้ว แยก เขาเป็นแม่ของเจ้า เป็นแม่ที่ชั่วช้าสามัญที่สุด เขาเป็นแม่ของคนอื่นด้วย ลูกเอ๋ย เขาล้มก็ช่างเขา

เขาทายก็ช่างเขา เจ้าอย่าไปมองดูเขามาก กลับไปแยกก็ กลับ
ไปบ้านเรา”

“พ่อจำ พ่อต้องบอกหนูว่าแม่ได้ทำความผิดอะไรไว้
พ่อจึงไม่ให้หนูไปหาแม่ พ่อต้องบอก”

วาระนั้นอัสสชลแห่งความวิโยคก็ไหลรินลงอาบแก้ม
ฉันทเดียว แยกก็ต้องการทราบความจริง

“แม่ของเจ้าได้ไปแต่งงานกับคนอื่นเสียแล้ว” ฉันทตอบ
“เขาทั้งพ่อทั้งเจ้าไปแต่งงานกับคนอื่น เขาเป็นคนชั่วช้าสามานย์
ที่สุด พ่อบอกได้เท่านี้ แยกก็

“พ่อเคยแต่งงานอีกหรือเปล่า?” เขาถาม

“ลูกเอ๋ย พ่อจะไม่ขอแต่งงานกับใครอีกเลยในชีวิต ถ้า
พ่อแต่งงาน เจ้าจะไม่ได้รับความสุขเลย พ่อรักเจ้า ต้องการให้
เจ้าได้รับความสุขคนเดียวเท่านั้น ส่วนพ่อ ชีวิตแห่งความสุข
ได้ผ่านพ้นไปเสียแล้ว และได้พ้นไปในทางที่ผิด”

“เขาได้รับความสุขหรือพ่อ?”

ครอบครัวवाल

“พ่อไม่ทราบเลย แยก” ฉันทรงตอบ “เขาก็คงได้
รับความสุขกระมัง อย่าพูดถึงเขาเลย รีบเดินเข้าเถอะ จะได้ถึง
บ้านเร็วๆ”

“ถ้าเขาคงไม่ได้รับความสุข...?”

“ข้างเขา ลูกเอ๋ย” ฉันทตอบ “อย่าพูดถึงเขา”

“พ่อจำ ทำไมพ่อไม่ให้เขาพูดกับพ่อเล่า?”

“เจ้าไม่รู้จักอะไร แยกก เขายกกับพ่อแล้ว เขาไม่ใช่
แม่เจ้า เขาไปเป็นแม่ของคนอื่นที่เขามาแล้ว พ่อและเจ้าโกรธ
กับเขา จะพูดกับเขาอย่างไรได้เล่า?”

“แต่—แต่เขาพูดกับหนู เขาเรียกหนูว่า ลูกรักของแม่”

“เขาพูดเพราะความจำเป็น ลูกเอ๋ย” ฉันทกล่าวพลบ
แยกกด้วยความสะดวก “เจ้ายังเด็กนัก ยังไม่โตพอที่พ่อจะบอก
ความจริงให้เจ้าทราบได้ เมื่อเจ้าโตพอ จะเล่าให้เจ้าฟังทุกสิ่ง
รีบไปนอนเสียเถิด พรุ่งนี้เราจะไปเที่ยวตลาดกัน พ่อจะซื้อ
เครื่องแต่งตัวสวยๆให้เจ้า ซื้อเครื่องเล่นต่างๆด้วย”

ฉันทอาจบารุงบ่าเรือแยกกให้ ได้รับความสนุกเพลิดเพลิน
ได้โดยง่าย และไม่มี ความสนใจในเรื่องแม่ของเขาต่อไปอีก

คงปล่อยให้ผ่านพ้นไปคล้ายลม ซึ่งตรงกันข้ามกับความรู้สึก
ของฉันทัน เพราะภายในสมองอันมีน้มน้ำของฉันทัน ยังคงปรากฏเป็น
ภาพของยีนกำลังล้มคว่ำอยู่ในป่า พยายามจะทำให้มันเลือนหาย
แต่ก็ยังคงเด่นชัดอยู่ดังเดิม แต่การที่เห็นไปเช่นนั้น จะนำเอา
ความรักกลับคืนมาอีกก็หาไม่ได้ ฉันทันพอใจในความทุกข์ต่างๆที่
หล่อนได้รับ เพราะเป็นเครื่องแสดงให้ฉันทันเห็นความยุติธรรม
ของโลก

๑๐...

พอฉันทันส่งแยกก็ให้แก่พลเสียงแล้วก็เลยเข้าไปทำงานใน
ห้องสมุด ตามธรรมเนียมตามพอใจทำงานในราตรี-ราตรีอันมีดวง
ศศิธรลอยเลื่อนอยู่ในท่ามกลางนภาดล และราชการบางอย่าง
ยังค้างอยู่มาก ถ้าเป็นท่าน บางทีจะรู้สึกเบื่อและทอดอยบ้าง
เป็นแน่ไม่มากก็น้อย เพราะท่านจะเห็นสรรพจดหมายราชการ
ต่างๆวางเป็นกองอยู่ตรงหน้า และทุกๆ ฉบับฉันทันจะต้องอ่าน
ตรวจทานเสร็จด้วยตนเองผู้เดียว เพราะความซำซำสามัญของ

ครอบครัววาล

นางละคร—เพราะความทุกข์อันร้ายแรง ซึ่งยังคงฝังแน่นอยู่ใน
ความทรงจำของฉัน และรวมทั้งเพราะความรักในเย็กก็ ฉันจึง
มิได้นึกย่อท้อในราชกิจนั้นๆเลย ฉันพอใจจะทำทุกสิ่ง

คืนนั้นฉันนั่งทำงานเพลินอยู่จนตึก เสียงนาฬิกาตีบอก
เวลา ๐๑.๐๐ น. เวลานั้นเป็นเวลาเงียบสงบปราศจากเสียงใดๆ
นอกจากเสียงพระพาย ซึ่งว่าเพยพัดมาต้องบานหน้าต่างน้อยๆ
เท่านั้น ในระหว่างที่ฉันกำลังก้มศีรษะทำงานง่วนอยู่ มีเสียงใคร
เคาะประตูซึ่งปิดอยู่ตรงหน้าเบาๆ เหตุนี้ทำให้ฉันรู้สึกพิศวงไม่
น้อย เพราะในเมืองเบอร์ลินหาแห่งมาอยู่ใต้อาถิทยเดียว และ
ไม่มีเพื่อนสนิทสนมจนถึงกับจะมาหาในเวลาดึกดื่นค้ำคิ่นเช่น
นี้เลยสักคนเดียว แน่หนอ คนนั้นต้องเป็นยีน-ยีน สตรีที่ฉัน
เกลียดชังที่สุด เมื่อรู้เช่นนั้นแล้วใครเล่าจะเปิดรับ

ฉันแกล้งนั่งเฉยเสียเป็นเวลาตงกึ่งชั่วนาฬิกา ประสงค์
จะให้เสียงนั้นเงียบหายไปเอง แต่ยีนนานก็ยังดังซนทุกที

ฉันขยักขย่อนอยู่หลายครั้ง ใจหนึ่งอยากจะเปิดออกไป
ดูดวงหน้าอันแสนชั่วของหล่อนและจะเย้ยหยันเสียให้สาใจ อีก
ใจหนึ่งห้ามไว้ว่าไม่ควร ปลอ่ยให้พระผู้เป็นเจ้าทรงลงโทษเขา

ดีกว่า แต่ในที่สุดฉันก็ตกลงใจค่อยๆเปิดประตูให้หล่อนเข้ามา
 อ่า! ท่านเอ๋ย หล่อนก็ยืน-ยืนแน่นอน หล่อนมีดวงหน้าอัน
 สกปรก ราคีก็เศร้าหมองคล้ายกับผู้ที่เป็นที่เปื้อนเปื้อน ตามดวงหน้า
 เป็นมันปราศจากแป้ง และมีรอยน้ำตาไหลอยู่ สวมเครื่องแต่ง-
 ตัวรุ่มร่ามรุงรังน่าเกลียด ชั้นแรกฉันคิดว่าหล่อนคงกลายเป็น
 คนวิกลจริตเสียแล้ว แต่เมื่อมาได้ยืนหล่อนพูดจิงรู้ว่าเป็นการ
 ผิดคาด

ภาพอันน่าทึ่งของหล่อนหาอาจทำให้หัวใจอัน
 มั่นคงหนักแน่นของฉันอ่อนลงด้วยความน่าสงสารไม่ ฉันจะยก
 โทษให้หล่อนไม่ได้เลยในชีวิต ฉันคงยังเกลียดหล่อนดังเดิม-
 และจะเกลียดหล่อนต่อไปอีก หน้าที่หญิงเช่นหล่อนจะสู้หัวใจ
 แห่งสุนัขก็ได้ ถึงนั้นควรหรือที่ฉันจะนิยมต่อไปอีก และเป็น
 บทเรียนสอนฉันมาพอแล้วไม่ใช่หรือ? ฉันจ้องดูตาหล่อนด้วย
 แฉวยตาอันโกรธแค้นชิงชัง

“มาที่นี่ทำไม ยืน?” ฉันถาม “มีธุระอะไรเกี่ยวข้อง
 กับฉัน? ออกไปเสียซี ถ้ามีเรื่องจิงค่อยมาพูดกันเวลาอื่น เวลา
 นี้ก็ตึกถึงเพียงนี้ ไม่ใช่เวลาที่หล่อนจะมาหาฉันได้”

กรอบจักรวาล

“เยมส์ซา-เยมส์” หล่อนเรียกฉันด้วยเสียงอันสั้นแล้ว
ก็ถอยหลังไปฟังกำแพงห้อง

“ไม่ได้ หล่อนไม่มีสิทธิ์ที่จะเรียกฉันเช่นนั้น” ฉันพูด
อย่างไม่โยคี “ฉันคือหลอกเยมส์ ดีวิน หล่อนต้องเข้าใจไว้ใน
นามของฉันผู้เป็นเจ้าของสถานทีนี้ ฉันขอบังคับให้หล่อนออก
ไปจากห้องนี้เดี๋ยวนี้ ถ้าหล่อนไม่เชื่อฟังก็เห็นจะต้องถึงใช้แรง
และอำนาจของคนใช้”

“เธอซา-เธอโลก็ฉัน ท่านหลอกเยมส์” หล่อนกล่าว
“ก็เธอจะใช้อำนาจและกำลังโลก็ฉันเสียเองไม่ได้หรือ?”

“ใช่ได้แต่เวลา ถ้าหล่อนต้องการให้ฉันโล ฉันไม่ต้อง
การจะทำร้ายผู้หญิง ถ้าฉันจะทำก็ขอทำ-ขอต่อสู้ผู้ชายด้วยกัน
ดีกว่า เอ้า? ฉันจะพูดก็ๆ เจริญหล่อนไปเสียเถิด มาตามอังเกรย์”

คำว่า ‘มาตามอังเกรย์’ ทำให้หล่อนสะกึ่งจนเห็นชัด
ฉันช้ประตูปให้หล่อนโดยปราศจากความเกรงใจ

“我不要การจะทราบหรือคะ ว่าการที่ดิฉันมาที่นี่
เพราะอะไร?”

“ฉันไม่ต้องการทราบ มาตาม” ฉันพูดอย่างไว้ตัว
“ความต้องการของฉันคือขอให้หล่อนออกไปจากห้องนี้”

“ดิฉันจะไปตามความประสงค์ของเธอแน่นอน แต่ดิฉัน
จะขอพูดกับเธอเสียก่อน เธอขา ขอให้ดิฉันพูดกับเธอเพียง
ห้านาทีเท่านั้น นึกว่าเธอได้กรุณาสัตว์บ้างเกิด เธออย่าเพิ่ง
เข้าใจผิด หลอกเยมส์ เธออย่าคิดว่าดิฉันมาขอโทษเธอ—
และขอคืนกับเธอเป็นอันขาด ดิฉันเป็นผู้ผิดที่ต้องรับผิดชอบ
ควร ดิฉันยังจำได้ดีว่าเธอได้พูดไว้แล้วว่า ถ้าดิฉันเป็นอะไร
ไปแล้วก็จะอย่าหันหน้ากลับมาหาเธออีก ดิฉันจำต้องต่อสู้กับ
โลกอันยุติธรรมนี้ไปจนถึงที่สุด โดยลำพัง”

“โอ ยิน ฉันไม่คิดเช่นนั้นเลย หล่อนเป็นหญิงอื่น
หญิงที่ฉันไม่ต้องการจะพบเห็น ฉันได้พยายามหนีหล่อนอยู่
เสมอ แต่ทำไมวันนี้พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงบันดาลให้หล่อนมา
พบฉันได้ ช่างเคราะห์ร้ายเสียจริงๆ ฉันไม่ต้องการพบกับหล่อน
พูดกับหล่อน ขอให้หล่อนเข้าใจ หล่อนก็คือหล่อน ฉันก็คือฉัน
เรามีได้มีเรื่องราวอะไรเกี่ยวข้องกันเลย ฉันไม่อยากฟังคำพูด
อันเพื่อเจ้อของหล่อน และจะไม่อนุญาตให้อยู่ที่นี่ต่อไปอีกด้วย”

กรอบจักรวาล

“โอ หลอกเขมส์ เธอช่างพูดตัดหนทางดิฉันเสียทุกอย่าง”

“จำเป็น เพราะมันเกี่ยวกับเกียรติยศของฉัน ฉันเป็น
พ่อหม้าย หล่อนเป็นหญิงที่ซัดเซพเนจรมา ถ้าใครเขารู้ว่าเรา
มาอยู่ในห้องสองต่อสองในเวลาศึกคืนเช่นนี้ เขาจะรุมกันกล่าว
อย่างไร คนทั้งโลกเขาก็ทราบกันโดยตระหนักแล้วว่าหล่อน
เป็นหญิงที่เลวทรามต่ำช้า ถ้ายิ่งมามองเห็นฉันเกี่ยวข้องกับ
หล่อนเข้าอีก ฉันจะไปมองหน้าเขาได้หรือ?”

“คำพูดของเธอทุกคำ ล้วนกับกริซอั้นคมกล้าที่มแทง
หัวใจดิฉันทีเดียว หลอกเขมส์ หล่อนพูดนำคำไหลลงอาบหน้า
“ดิฉันมิได้มาเพื่อของอันงอกกลับมาเป็นภรรยาของเธออีก และ
มิได้มาเพื่อเจตนาจะทำลายล้างเกียรติยศของเธอด้วย ดิฉันมา
เพราะความจำเป็น เพราะมีเรื่องที่จะเล่าให้เธอฟัง แต่....แต่เธอ
กลับไล่ดิฉันโดยไม่ไยดี และไม่ต้องการจะฟังด้วย”

“เฮ้! เพื่อเห็นแก่สวรรค์และความยุติธรรม ฉันจะยอม
ให้หล่อนอยู่ที่ใดที่หนึ่ง และจะพูดอะไรก็พูดมา”

ทันใดนั้นแววแห่งความบีบิตได้ฉายแสงอยู่เต็มหน้าหล่อน

“เป็นพระคุณซึ่งดิฉันจะลืมเสียมิได้ทีไรนะ” หล่อนว่า
แล้วทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้นวมตามคำเชื้อเชิญของข้าพเจ้า

๑๑...

“เรื่องที่ดิฉันจะบอกเธอวันนี้ก็ไม่ใช่สำคัญอะไรนัก”
หล่อนเริ่มกล่าว “นอกจากจะมาสารภาพความผิดและความ
ชั่วช้าต่างๆของดิฉันให้เธอฟังเท่านั้น เธออย่าเพิ่งฉุน
เฉียว การที่ดิฉันกล้าพูดเช่นนั้น ก็เพราะดิฉันมิได้มีเจตนาจะมา
ขอรับแบ่งความสุขจากเธอเลย ครั้งแรกดิฉันก็คิดจะลาโลกนี้ไป
หาความสุขเอาโลกหน้า โดยไม่หวังโอกาสที่จะพบปะเธออีก
แต่—แต่มีความคิดอันหนึ่งมาห้ามไว้ เธอขา ท่าน
หลอดเยมส์ ดิฉันต้องพบเธอ—พูดความในใจให้เธอทราบเสีย
ก่อน เป็นความคิดที่ไม่ผิดที่ดิฉันรักชาติมากกว่าเธอ—ชาติฝรั่ง
เศษของดิฉัน แต่เมื่อดิฉันรักชาติก็ต้องสละเธอ”

“หล่อนรักชาติ” ฉันทวนคำด้วยความพิศวง “หล่อน
หมายความว่าอะไร หล่อนมาหลอกหลวงฉันอีกหรือ?”

ครอบครัวवाल

“ก็นั่นแหละค่ะ ดิฉันเคยหลอกหลวงเธอมาแล้ว ก็เป็นการยากที่ดิฉันจะตอบได้ว่า ‘สิ่งนั้นคือความจริง’ แต่ดิฉันต้องจากเธอทิ้งรัก จากแล้วไปทำความชั่วให้โลกปรากฏ ต้องได้รับความยากแค้นมากมายถึงเพียงนี้ก็เพราะความรักชาติ ดิฉันยอมสละร่างอันบรมสุขให้แก่ชาติ ออ! เมื่อคิดถึงคำนั้นแล้วทำให้ดิฉันปลื้มใจนัก”

หล่อนหยุดเพียงนี้ ^๕ ตาก็สายไปรอบๆห้องด้วยกิริยาอันระย่อใจ หล่อนทอดทิ้งความพิทวงไว้ให้ฉันท่านหนึ่งนี้

“วันหนึ่ง” หล่อนเริ่มเล่า “เวลาที่ดิฉันแต่งงานกับเธอแล้วราวปีเศษ แซมมวลล์-แซมมวลล์ นักสืบสหายของเธอมาบอกดิฉันว่า รัฐบาลต้องการทราบความจริงอันชั่วร้ายจากอังเกรย์ โดยเข้าใจกันว่าอังเกรย์เป็นสไปเยอร์มันอย่างลึกลับ ได้รับเงินสินจ้างจากแฮร์รออมเมิลเป็นอันมาก ในการนำเอาข่าวราชการสำคัญของประเทศฝรั่งเศสไปบอกยังเบอร์ลิน แต่ยังไม่จบเค้าเงื่อนจริงจึงไม่ได้ นักสืบในนครปารีสทุกคนหมดความสามารถ รัฐบาลจึงเรียกแซมมวลล์มาจากบวัลอยน์เพื่อสืบคดีร้ายนี้ แซมมวลล์พยายามค้นคว้าหาหลักฐานอยู่เกือบครึ่งปี แต่ไม่สำเร็จ

จึงมาบอกให้จินนทราบ และขอร้องให้จินนช่วยเขา ตามที่เขา
ได้แนะนำให้ปฏิบัติมาแล้ว คือการที่จะทราบความลับในใจของ
อังเดรย์ก็มีทางเดียว คือจินนต้องหย่ากับเธอและยอมเป็นภรรยา
อังเดรย์เท่านั้น เพราะเชื่อว่าอังเดรย์คงจะไวใจภรรยามากกว่า
อื่น และบางทีจะสารภาพความลับนี้ด้วย”

“ดังนั้นจินนจึงตกลง เพราะเห็นแก่ชาติของตัว และจะ
กำจัดศัตรูของประเทศด้วย จินนได้หย่ากับเธอและแต่งงานกับ
อังเดรย์ แต่การถกกลับเป็นตรงกันข้าม กล่าวคือ อังเดรย์หาใช่
สหายจริงไม่ จินนทราบเช่นนั้น จินนก็ชักปืนจากลิ้นชักจะยิง
ตัวตาย แต่เขา—อังเดรย์มาพบเสียทันจึงแย่งไว้ จินนมิได้รับ
ความสุขจากเขาเลย วงหน้าของเธอมาปรากฏในคลองจักษ์ของ
จินนอยู่เนืองนิตย์

“จนวันหนึ่งเขาไปฆ่าคนตายในโรงเหล้า ตำรวจจับเขา
ไปประหารชีวิตตามความผิด จินนจึงไปหาแซมมวลย์ ขอร้อง
ให้เขาบอกข่าวมาถึงเธอ ล้วนเป็นข้อความที่ไม่จริงทั้งนั้น เพื่อ
ที่จะช่วยใจเธอให้ลืมจินนเสียโดยง่าย หากไม่จินนเชื่อว่าเธอยัง
คงคิดถึงจินนอยู่ แล้วเธอจะได้รับความสขที่ไหน จินนต้องการ

ครอบครัววาล

ให้เธอเป็นสุข—เป็นสุขอันประเสริฐพร้อมด้วยแยก^๕ของดิฉัน
ส่วนดิฉันจะยอมรับความทุกข์ตามคำบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า”
หล่อนพูดแล้วก็สะอื้น^๕ไปมา

“ถึงแม้ว่าหน้าที่ดิฉันได้ปฏิบัติไปแล้วเป็นอันไม่สมหวัง
ก็ดี โดยที่อึ้งเกรย์หาใช่สพายชั่วร้ายตามที่ตำรวจหนักไม่ กรม
ตำรวจกลับให้รางวัลดิฉันถึง ๕,๐๐๐ แฟรงค์ แต่เงินนั้นดิฉัน
ได้ส่งไปบำรุงกองพยาบาล โรงพยาบาล โรงเรียนเด็กเสียถึง
๔,๐๐๐ แฟรงค์ เพราะดิฉันเชื่อว่าถ้าปราศจากเธอเสียแล้ว เงิน
ตั้งล้าน^๕ตั้งแสน แม้จะกองท่วมหัวดิฉันก็ไม่เห็นว่าเป็นความสุข
เธอขา ชีวิตของดิฉันได้เคลื่อน^๕ไปทางอุจาดลามกต่างๆ ควร
แล้วที่เธอจะลงโทษให้แสนสาหัส

“เธอที่รัก ดิฉันมาขอโทษเธอในการที่ได้เคยประพฤติ
นอกใจเธอ หลอกหลวงเธอ ยกโทษให้ดิฉันเถิด แต่ดิฉันมิได้
หมายว่าจะมาขอร่วมการวิวาทกับเธออีกเป็นครั้งที่สอง เพราะ
ดิฉันเป็นหญิงชั่ว”

หล่อนร้องให้เคลื่อน^๕กลิ้งอยู่แทบเท้าฉันด้วยกิริยาอันน่า
สงสาร ข้อความที่หล่อนบอกฉันนั้นเป็นความจริงหรือไม่หนอ?

“ข้อความที่ฉันได้บอกเธอมานี้” หล่อนพูดต่อไป
 “เธอก็ยังไม่ควรจะเชื่อนัก หรือแม้ว่าเธอจะไม่เชื่อเลยก็ทำให้
 ความผิดของเธอไม่ เนื่องจากฉันเคยหลอกหลวงเธอมาแล้ว
 เมื่อ ๗ ปีก่อน แต่ฉันจะขอสาบานต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าของฉันซึ่ง
 สถิตย์อยู่บนสวรรค์ ต่อหน้าเธอผู้เคยเป็นสามี เป็นนายที่รัก
 ของฉันด้วย ว่ามันเป็นความจริงทุกๆประโยค ถ้าฉันพูดผิด
 จากความจริงแม้แต่คำเดียว ก็ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในโลกจง
 ลงโทษฉันให้ถึงชีวิตเถิด ฉันพยายามแล้วให้เธอฟังอย่างสัน
 ที่สุดเพราะเกรงว่าจะผิดไปบ้างบางคำ อ่า! ฉันเชื่อตรงต่อ
 เพียงเท่านั้นเท่านั้น”

ต่อมาภายหลังฉันสืบได้ความจริงแน่นอนตามที่หล่อน
 กล่าว ฉันจึงยอมยกโทษให้หล่อน แล้วเราทั้งสองก็ได้แต่งงาน
 กันอีกเป็นครั้งที่สองในวิหารเซนต์แอนดรูว์ในเมืองเบอร์น
 ความผิดของหล่อนฉันจึงจำเป็นต้องยกให้หล่อนสิ้น เพราะ
 หล่อนได้ทำเพื่อชาติของหล่อน และเห็นว่าโทษที่หล่อนได้รับ
 ตั้ง ๕ ปีเป็นการสาหัสเพียงพออยู่แล้ว และแต่บัดนั้นมาเราก็
 อยู่ด้วยกันพร้อมด้วยแยกก็เป็นผาสุกสืบมาจนกาลทุกวันนี้

ชีวิตกับความจริง

๑. ความรักที่แท้จริง

ฉันต้องพูดได้อย่างเต็มปากทีเดียว ว่าฉันเป็นผู้ที่
เคยได้รับความสุข-ความสุขอันเกือบจะไม่มีมนุษย์ใคร
เหมือนมาแล้วครั้งหนึ่ง ถึงแม้ความสุขเหล่านั้นได้
เลือนลอยผ่านพ้นไปแล้วก็จริง ฉันก็ยังจะลืมเสียไม่ได้
ฉันยังคงต้องนึกฝันอยู่เสมอและเมื่อฉันนึกขึ้นมาครั้งไร
ก็อาจทำให้ฉันซนซมไปได้คราวหนึ่ง แต่ในชั่วเวลา
เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ความซนซมก็พลันหายไปสิ้น
ทอดทิ้งไว้แต่ความวิปโยคโศกเศร้าอันใหญ่หลวงสุดที่จะ

กรอบจักรวาล

พรรณนา ก็เพราะอะไรอีกเล่า ไม่ใช่เพราะความทุกข์เข้ามา แทนที่คอกหรือ ความทุกข์—ความทุกข์เป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคน ต้องการเลี้ยงหนึ่ ท่านก็ทราบดีแล้วไม่ใช่หรือ ว่าเป็นของร้ายแรงเพียงไร ฉันทเคยกลัว—กลัวความทุกข์นี้เสียอย่างแสนสาหัสมาแล้วเหมือนกัน แต่ก็ยังต้องได้รับจนเกือบเคยชินเสียแล้ว

กฤตาสน์ “*วิฆนนิสิต*” เป็นกฤตาสน์อันไพศาลลงดงามแห่งหนึ่งในพระนคร ตั้งอยู่ถนนกฤตาสน์ เป็นที่สง่างามยิ่งนัก แวดล้อมไปด้วยพระนครปสาชาติอันขึ้นอยู่เรียงราย ฉันทรู้จักกฤตาสน์นี้ดีทีสุด เพราะฉันทเคยมีเรื่องเกี่ยวข้องอยู่เป็นอันมาก อีกทั้งเป็นสถานที่เคยนำทางความสุขความทุกข์มาให้ฉันทอย่างเอนกประการ โดยเหตุนี้ ฉันทจึงต้องจำความเป็นไปทุกอย่างไม่มีวันลืม ผู้ที่เป็นเจ้าของสถานแห่งนี้คือ *เจ้าคุณศรีสทการ* ผู้เป็นเศรษฐีคนหนึ่ง ท่านมีภรรยาหลายคน แต่คุณหญิงศรีผู้เป็นเอกภรรยาของท่านนั้น เป็นผู้ที่มีอารมณ์ดี เจ๋อๆ ไม่ว่าใครๆใคร มีบุตรชายหญิงหลายคน แต่บุตรคนที่สองของท่านเป็นหญิงที่งดงามกว่าคนอื่น หล่อนมีชื่อว่า *นางสาวยุพา ศรีสุมาลย์* ถ้าจะนับกันจริงๆแล้ว หล่อนคือญาติของ

ฉันคนหนึ่งนั่นเอง เพราะ “ศรีสุมาลัย” คือนามสกุลของฉัน
เหมือนกัน เพราะฉะนั้นเราจึงรู้จักกันสนิทสนม

เวลานั้นฉันมีอายุเพียง ๑๙ ปีเท่านั้น นับว่าฉันยังเป็น
เด็กอยู่มาก วันที่ ๒๗ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๔๕ เป็นวันที่
ฉันได้รับเชิญไปบ้านเจ้าคุณศรีฯ ซึ่งเป็นการเชิญที่ฉันจะ
ปฏิเสธเสียมิได้ ยามเมื่อฉันย่างเข้าไปในกุหาสน์ “วัฒนนิสิต”
ฉันรู้สึกขวยเขินใจเป็นอันมาก เพราะเพิ่งเคยเข้ามาเป็นครั้งแรก
ทั้งเวลานั้นก็มีการมหรสพด้วย จอภาพยนตร์ตั้งฉายอยู่กลาง-
สนามอันมีหญ้าขึ้นอยู่เขียวไสว มีแตรวงของกองทหารบกบรร-
เลงเป็นที่สนุกครึกครื้นยิ่งนัก ในการนี้ ฉันมิได้ไปคนเดียว
ฉันไปกับคุณพิสุทธนั้น ผู้เป็นพวกรักมากกว่าพี่คนอื่นๆ
พอเราไพล่ประตูเข้าไป ก็มีสตรีสาวหลายคน ล้วนเป็นบุตร-
สาวเจ้าคุณมาต้อนรับ คุณพิสุทธนั้นรู้จักหล่อนเหล่านั้นดี
อันเป็นการตรงข้ามกับฉันมากเพราะฉันไม่เคยรู้จักใครเลยแม้
แต่ตัวเจ้าคุณเอง ฉันก็ไม่รู้จัก ฉันถูกเชิญให้เข้าไปนั่งอยู่ในวง
แห่งสตรีสาวผู้เป็นญาติของฉัน ส่วนคุณพิสุทธนั้นต้องถูกเกณฑ์
ให้ไปนั่งกับเจ้าของบ้านในราตรีวันนั้น ฉันดูภาพยนตร์ อัน-

ครอบครัววาล

เต็มไปด้วยความสนุกสนานอย่างคนใบบ่อยเกือบ ๖ นาฬิกา ถึงแม้จะมีวงศาคณาญาติแวดล้อมอยู่โดยรอบก็หาได้มีโอกาสพูดคุยกับเขาไม่

“คุณพี่คะ เชิญรับประทานช็อค” พอตกก็มีการเลี้ยงฉันถูกแม่ยุพาเชิญให้รับประทาน

ฉันรู้สึกสะตังเล็กน้อย แล้วก็รับประทานอาหารอันมีรสโอชะทันที

“จ๊ะ” ฉันตอบ “ขอบใจนะพี่”

หล่อนยิ้มน้อยๆ แล้วเหลียววงหน้าอันงามไปยังพวกพี่น้องของหล่อน ในเวลาเพียงบดินเคยจกเดียว ก็มีของต่างๆ เกี่ยวกับการดื่มการรับประทานมาตงอยู่ตรงหน้าฉัน โดยครบถ้วน เพราะยุพาเป็นผู้เอามาตงให้ทงนั้น ฉันรู้สึกเห็นใจอันเต็มไปด้วยความเอื้อเฟื้อของหล่อน โดยต่องแทตงแต่วินาทีนั้น เป็นต้นมาจนบัดนี้ พอเวลาตีกหล่อนก็ชวนฉันไปเดินเที่ยวในสวนดอกไม้กับพี่น้องของหล่อน ในระหว่างที่เราเดินเล่นในสวนอันมีประทีปโคมไฟจุคอยู่สว่างนั้น เราต่างรู้จักกันก็ทุกคน พุกกัน้อย่างตลกเฮฮา พอใกล้จะสว่าง คุณพี่สุรันน์และฉันก็ลา

กลับ ตั้งแต่วันนั้นมา ฉันก็ได้มีโอกาสไปที่นั่นบ่อยๆ ความสนิท
ชิดชอบระหว่างฉันกับยุพาก็มีมากขึ้นทุกวัน แต่ฉันมิได้เป็น
อย่างอื่น นอกจากจะชอบพอหล่อหน้าเพื่อน้องเท่านั้น เพราะ
หล่อหน้าเป็นบุตรสาวเศรษฐี เปรียบประจุกองการอันส่องแสง
เป็นนวลอยู่บนนภากาศ ไท่นเลยมนุษย์สามัญเช่นฉันผู้มีนามว่า
“สุกจินต์ ศรีสุมาลย์” คนสามัญจะเอื้อมถึง หล่อหน้าเพียรทำดี
เอาอกเอาใจฉันทุกอย่างมากกว่าคนอื่น ผู้ที่ชอบพอกับฉันมาก
ถัดจากยุพาก็คือพี่หญิง เป็นน้องสาวของหล่อหน้า ยี่นานวัน ความ
สนิทสนมระหว่างเราก็มากขึ้น-มากขึ้นเป็นลำดับ

ราตรีวันหนึ่งถัดจากวันนั้นมาราว ๒ เดือนเศษ ที่
กฤตาสน์ “วิถมนนิต” ก็มีการณ์เร่าร้อนเพราะเป็นวันเกิดของ
คุณหญิง คีนวันนั้นแหละที่ฉันเฝ้ายาม เป็นคืนที่ฉันใคร่จะเล่าให้
ท่านฟังยิ่งนัก เพราะเป็นความจริงในชีวิตของฉัน คีนนั้นฉัน
ได้นั่งติดกับยุพาเวลาดูภาพยนตร์ เราคุยกันถึงเรื่องอะไรต่ออะไร
กันเรื่อยๆ ในเวลาฉันเพลินชมอยู่แต่ภาพยนตร์ ฉันรู้สึกเหมือน
มีมือใครมือหนึ่งมาจับอยู่บนมือฉัน ฉันรู้สึกนุ่มและอุ่นๆ ฉัน
เหลือบลงไปดู โอ! ถึงแม้ความมืดแห่งราตรีกาลจะปกคลุมโดย

ครอบครัววาล

ทั่วก็จริง ฉันก็ยังได้มีโอกาสเห็น...มีโอกาสราบได้ โดย
ตระหนักเห็นว่า เจ้าของมืออันแน่นอ่อนน้อมคือยุพา ผู้เป็นญาติ
ของฉันนั่นเอง หล่อนมีใจรักฉันหรือ? หรือหล่อนทำเล่นเพื่อ
ความกุนเคยให้ยิ่งขึ้น พอภาพยนตร์หมดชุด หล่อนก็รีบชักมือ
เสียโดยเร็ว กล้ายจะซ่อนความเป็นอยู่ในเวลานั้นมิให้ใครเห็น
พอไฟมืดหล่อนก็ทำเช่นเดิม ทำนองเดียว เวลานั้นใจฉันคล้ายวง
จักรอะไรวงหนึ่งที่ถูกแรงไฟฟ้าหมุนจนมึนวิ้งจะไปหยุดลงที่ตรงไหน
ทันใดนั้นความกึกกั้แบบสายฟ้าก็เกิดขึ้นในสมองอย่างฉับพลัน ฉัน
ใคร่จะทดลองดูว่าหล่อนจะรักฉันจริงหรือไม่ ฉันก็ค่อยๆ เลื่อน
มือจากหล่อน แล้วจับลงบนมือหล่อนเอง พลังบีบที่ละน้อยๆ
จนแน่น ออ! ฉันทราบแล้ว-ทราบแน่ที่เดียวว่า หล่อนรักฉัน
จริง และรักมานานแล้วด้วย และนี่ก็ไปว่าคงเป็นความรักที่ยืน-
ยาวอีกด้วย หล่อนคงปล่อยมืออันน่ารักของหล่อนอยู่ในความ
อารักขาของฉันอย่างเต็มใจ ตั้งแต่วาระนั้นมา โรครักก็เกิดขึ้น
เรื่อยๆราวกับไฟสมุทตอน ฉันลืมเสียสนิทที่เดียวว่า ฉันเป็นคน
สามัญคนหนึ่ง และลืมว่าหล่อนคือดวงดาวน้อยซึ่งฉันไม่มีโอกาส

จะเออมถึง กลับคิดว่าหล่อนคือดาวประจำสีพอันสุกใสของฉันท
เสียอีก

“ฉันต้องออกไปเดินเล่นในสวนสักครู่นะจ๊ะ” ฉันพูด
กับหล่อนเป็นเชิงขออนุญาต เจ้าหล่อนก็อนุญาตโดยดี ฉันไป
เดินเล่นในสวนแต่ผู้เดียวเพราะออกรู้สึกไม่สบายที่จะต้องนั่งอยู่
บนเก้าอี้เป็นเวลาตงแปดเก้าชั่วโมง ฉันชมดวงจันทร์อันชมก-
ขมัว ชมดวงคาราห์ใหญ่ที่เลื่อนลอยเกลื่อนกลาดอยู่โดยทั่ว
ชมความงามแห่งสถานที่และประทีปโคมไฟ และชมความสุขที่
ฉันกำลังฝันอยู่ว่าจะได้รับในเร็วนี้ ฉันต้องหยุดชะงักทันที
เพราะมีเสียงคนเดินตามฉันมา ผู้คนมีใครอื่น หล่อนคือ
“ยูพา ศรีสุมาลย์” นั่นเอง หล่อนตรงมาหาฉันแล้วถามขึ้นว่า
“เมื่อไรจะกลับไปคุณนี่เล่าคะ?”

ฉันถือโอกาสรวบมือทั้งสองของหล่อนมาบีบไว้ ตอบไป
ว่า “โอ ยูพา ฉันเพิ่งมาเมื่อตะกั้นเองนี่จ๊ะ แต่...แต่เราจะ
นั่งคุยกันที่นี้สักประเดี๋ยวละไหมจ๊ะ?”

หล่อนเหลียวดูรอบๆ เมื่อไม่เห็นมีใครแน่แล้วก็นั่งลงบน
พนักเก้าอี้ ท่านเอ๋ย เวลาใดเล่าจะเป็นเวลาที่ฉันได้รับความสุขยิ่ง

ครอบครัววาล

กว่านั้น ฉันได้มีโอกาสนั่งอยู่สองต่อสองกับแม่ญาคิสาวผู้มั่งมี
ของฉัน กระนั้นแล้วใครเล่าจะละโอกาสอันคั้นนั้นเสีย

“ยพาก็จะ หล่อนจะอนุญาตให้ฉันพูดอะไรสักประโยค
หนึ่งได้ไหมจะ?” ฉันถามขึ้น

หล่อนเข้าใจเรื่องเนตรอันสวยงามมาสบนฉันแล้วตอบว่า
“ถ้าดิฉันไม่อนุญาต ทำไมดิฉันจึงจะมานั่งอยู่กับคุณเพื่ออย่างนี้
เล่าคะ”

“อา! แม่ยอดรัก” ฉันแอบรักพูด “หล่อนรักฉันหรือ
จะ ฉัน...ฉันรักหล่อน...ยพาก็ รักมานานแล้ว แต่ไม่มีโอกาส
ฉันทราบว่หล่อนรักฉันเหมือนกัน”

ในเวลาหนึ่งจู่ก็คิดว่า ฉันใหม่ก็ระชะลงชิตกับ
หล่อนและวางนาสิกของฉันกระชับแน่นกับปรางอันเต่งงาม
ของหล่อนเสียจนพอใจแล้วก็อำลากลับ ตลอดเวลาที่ฉันนั่งรถ
กลับบ้าน ฉันเฝ้านึกถึงวงพักตร์อันสวยงามของหล่อนเรื่อย

นี่แหละท่านเอ๋ย คือความสุขอันแท้จริง ซึ่งฉันได้รับ
เป็นครั้งแรก ท่านย่อมทราบดีแล้วไม่ใช่หรือ ว่าสุขเป็นของ
ประเสริฐเพียงไร ฉันเชื่ออยู่เสมอว่าเวลานี้แม่มีเทพยดาจะมา

นำฉันสู่สวรรค์ทั้งเป็นฉันก็ไม่ปรารถนา เพราะฉันถือว่าสวรรค์
หรือจะมีนางฟ้าทั้งงามและช่อตรงต่อฉันเหมือนนุญา

๒. หิน

ถ้าท่านจะเดินไปเที่ยวถนนสะพานแล้ว ท่านจะเห็น
บ้านใหญ่ๆหลายหลังตั้งอยู่เคียงกัน แต่ตึกที่ใหญ่โตงดงามกว่า
ตึกอื่นๆก็คือ ตึกของคณะสตรีนของฉัน ส่วนบ้านฉันเองก็อยู่
ที่นั่นเหมือนกัน แต่เป็นหลังเล็ก นอกจากนี้ ยังมีบ้านอีกบ้าน
หนึ่งห่างจากบ้านฉันไปราว ๑๐ วาเศษ ผู้เป็นเจ้าของคือมณีผู้
เป็นน้องชายร่วมบิดามารดาเดียวกับฉัน แต่เรื่องราวของมณี
ฉันไม่สู้เต็มใจที่จะเล่าให้ท่านฟังเลย เพราะเขา—เขาคือศัตรูอัน
แท้จริงของฉัน หรือจะเรียกว่าศัตรูคู่ล้างจะเหมาะกว่า ฉันนึก
ถึงความแค้นไประหว่งมณีกับฉันเมื่อครั้งนั้นแล้ว ทำให้ฉัน
เจ็บและแค้นใจยิ่งนัก เขาคิดเป็นอริกับฉันมาตั้งแต่เยาว์ เขา
เป็นคนสวย—สวยซึ่งมหาชนหมู่มากถือว่าสวยกว่าฉัน แต่เขา
เป็นคนดู กิริยาไม่เรียบร้อย ไม่รู้จักคำว่า “เกรงใจ” แปลว่า

กรอบจักรวาล

อะไร นิสัยเหล่านี้ย่อมข่มความงามของเขามิให้ใครรักใครชอบ
ได้ ฉะนั้นจำเป็นต้องเล่าให้ท่านฟังตลอด ตั้งแต่เขาได้เกิดร้ายฉนั้น
จนเกือบจะนำชีวิตกลับคืนมาไม่ได้จนถึงที่สุด

มณีเขามีสตรีสาวรักอยู่คนหนึ่ง ชื่อ “นางสาว แฉล้ม
มนัสนันท์” หล่อนเป็นสตรีที่ถึงแล้วซึ่งความงามโดยพร้อมบริ-
บูรณ์ ถึงแม้ว่าอายุแก่กว่ามณีถึง ๓ ปี ก็จริง ก็ยังคงสมกันอยู่
นั่นเอง แต่เป็นที่น่าเสียใจยิ่งว่า ถึงแม้มณีจะมีใจรักหล่อนเพียง
ไรก็ดี หล่อนก็หาไม่ใจรักตอบไม่ หล่อนชอบเขา ชอบเขาอย่าง
เพื่อนมากกว่าอื่น หล่อนทราบถึงความรักหล่อนเพียงไร แต่
หล่อนไม่เคยปล่อยให้เขาแสดงความรักออกมาได้ หล่อน
กลับโผล่มาชอบฉนั้น ชอบมากกว่ามณี ฉนั้นทราบได้ก็โดยที่ได้
รับช่อดอกไม้งามจากหล่อนเสมอ และเคยได้ของฝากจากการไป
หัวหินของหล่อนเป็นอันมาก อีกทั้งหล่อนก็ชอบสนทนากับฉนั้น
เสียด้วย ฉนั้นทราบได้ดีว่าหล่อนรักฉนั้น แต่อนิจจาท่านเอ๋ย เวลา
ฉนั้นไม่ได้มีจิตใจรักหล่อนเลย บางคราวหล่อนเคยแสดงความ
เศร้าเสียใจออกมานอกหน้า แต่ฉนั้นก็ทำเป็นไม่รู้เท่าเทียมเสมอ
เมื่อเป็นเช่นนั้นไม่ต้องสงสัยเลยว่ามณีจะโกรธแค้นฉนั้นเพียงไหน

เขาไม่พูดกับฉันเลย และไม่สมัครที่จะมองดูฉันเสียซ้ำ เพราะ
เขาถือว่าฉันจะเป็นผู้ซึ่งความสุขของเขา พอเขาเห็นแจลล์มา
นั่งคุยกับฉันทีไร เขาก็จ้องคว้ายดวงตาอันประสงคร้าย และเดิน
ผ่านไปเสียทุกครั้ง ฉันใคร่จะบอกความจริงให้เขาทราบเสียก็
หลายครั้ง แต่ฉันยังบอกเขาไม่ได้ เพราะเป็นเกียรติยศของสตรี
ที่หลงรักฉันฝ่ายเดียว สตรีที่มีนามว่า “แจลล์ มนัสนันท์” ถึง
นั้นเขาจึงต้องเป็นผู้เข้าใจผิดตลอดมา ทำไมหนอ ฉันเป็นคน
ไม่สวยไม่งามอะไร แต่ทำไมหล่อนจึงรักฉันได้ หรือน้ำใจอัน
มันคงและมารยาทอันสุภาพของฉันข่มความไม่งามแห่งวงหน้า
ให้เหือดหายไปกระมัง ยิ่งตกมาถึงวันนี้ด้วยแล้วยิ่งเป็นการหมก
หวังใหญ่ เพราะฉันมีใจรักยพของแจลล์เสียแล้ว และตั้งใจว่า
จะรักและซื่อตรงต่อหล่อนคนเดียว

ราตรีวันหนึ่งจะเป็นวันอะไรฉันจำไม่ได้ จำได้แต่ความ
เป็นไปในราตรีวันนั้นเท่านั้น เขาให้คนใช้มาตามฉันไปในสวน
หลังบ้าน ฉันไปตามนัดเพราะไม่ได้คิดว่าเขาต้องการจะทำร้าย
ฉัน พอเราทั้งสองเผชิญหน้ากัน เขาก็จับคอเสื้อฉันกระชากโดย
แรงแล้วพูดว่า

ครอบครัวจ้าว

“สตจันต์ ผู้หญิงถ้าจะมีแต่แจ่มคนเดียวกรรมจึงต้อง
เที่ยววิ่งแข่งเขา ก็แก้ทำเช่นนี้จะให้น้องมันเกรงกลัวอย่างไรได้”

ฉันทได้รับชื่อว่าเป็นคนใจเย็นก็ยิ่งเกือบเสียมัดเข้าไปที่
ลูกกางเขาเหมือนกัน แต่มานึกเสียว่าเขาคือน้องชายคนหนึ่งแล้ว
ความแค้นก็กลับเหือดหายไปสิ้น

“มณี เธอเข้าใจผิดเสียหมดแล้ว” ฉันทตอบอย่างคนใจ
เย็น “เข้าใจผิดจริงๆ แทนจะเอ๋ย พี่ยังจะบอกเธอไม่ได้ เพราะ
เกี่ยวกับเกียรติยศของหญิงที่เธอรัก และไม่ขอทำเป็นอันขาด
จริงซี พี่ทราบมานานว่าเธอกลัวพี่ ไม่ต้องมาบอกเตียวหนักได้”

“สตจันต์!” เขาเบ่งเสียงเรียกฉันทอย่างกึ่ง “ยังจะพูด
ไปอีกหรือ หรือต้องการจะเห็นน้องมาแคเสีย เพราะความบ้า
ของแก”

“ความบ้าของใคร?” ฉันทจึงถามขึ้นเพราะรู้สึกเล็ดคร่อน
ขึ้นบ้างแล้ว “ความบ้าของเธอเองกรรม?”

เขาต่อยฉันทจากเตียว ท่านเอ๋ย ฉันทถูกต่อยที่ชากรรไกร
ซ้ายอย่างแรง รู้สึกงงและเซไป นี่แหละคือความทารุณของมณี
ผู้เป็นน้องโดยแท้จริงของฉันท ยังมีหน้า เขากลับเงือกเงือตะพด

คู่มือเดินตรงเข้ามาจะตีฉันอีก ความบ้าของเขา^{นี้}ทำให้ฉันมี
โมโห^{ขึ้น}บ้าง ฉันโคกเข้าจับมือเขาไว้ แต่ก่อนที่จะถึงตัวเขา
เขาก็ตีฉันตามชายโครงเสียหลายที ได้กล่าวแล้วว่าเลือกฉันคือ
ฉันชกเข้าชาติใหญ่เหมือนกัน จนเขาล้มกลิ้งอยู่ข้างสระน้ำ ทันใด
นั้นเขาก็คว้าค้อน^{หิน}ก้อนใหญ่วิ่งเข้ามาตีศีรษะฉันทันที ฉันไม่
เคยหัดยิววิคสูงจึงรับอาวุธ^{นั้น}ไว้ไม่ทัน เขาตีฉันที่ศีรษะอย่างแรง
แล้วฉันก็ล้มถึงซึ่งวิสุทธิ^{ญาณ}อยู่ ณ ที่นั้นเอง ฉันสลบอยู่นาน
โลหิตก็ไหลลงอาบหน้า ความทารุณ^{นี้}ซึ่งทำฉันยังเจ็บใจนัก
แต่จำต้องให้อภัย เพราะเขาทำโดยเข้าใจผิด เขาอาจฆ่าฉันได้
จริงอยู่เพราะเขาคิดว่าฉันเป็นศัตรูของเขา

ฉันไม่รู้สึกลัวอยู่นาน พอฉันลมตามันกร^{รู้สึก}เหมือนว่ามา
นอนบนที่นอน^{อัน}อ่อนนุ่ม แทนที่จะนอนอยู่กลางดินกลางทราย
และรู้สึกว่ามีผ้า^{พัน}อยู่โดยรอบศีรษะ ห้องที่ฉันถูกนำเข้ามาอยู่
นี้ ฉันทราบดีว่าเป็นห้องรับแขกในบ้านคุณพี่สุร^{พันธ์} ข้างๆเตียง
มีคนนั่งพยาบาลอยู่คนหนึ่ง ซึ่งเวลานั้นฉันไม่ทราบว่าเป็นใคร
อย่างไรก็ดี ฉันจะไม่เผยความจริงในเรื่องนี้ให้ใครทราบเป็น
อันขาด เพราะจะเป็นการทารุณ^{ต่อ}น้องชายฉันเกินไป ในเวลา

กรอบจักรวาล

ฉันรู้สึกเหมือนมีมือหนึ่งมาวางอยู่บนหน้าฉัน ฉันลืมตาขึ้น ท่านคงทายไม่ถูกว่าผู้เป็นเจ้าของมือคือใคร หล่อนคือยุพินน้องสาวของยพานันเอง ฉันฝันไม่ถึงว่าทำไมหล่อนจึงมาพยาบาลและช่วยเหลือฉันจนสุดกำลัง

“ค่อยสบายแล้วหรือคะคุณพี่” หล่อนถามค่อยๆ

“จะ ค่อยสบายขึ้นแล้ว” ฉันตอบทั้งรู้สึกมั่นใจอยู่เช่น
นั้น “นี่หล่อนทำไมจึงมาอยู่ที่นี่เล่า?”

“ดิฉันพบเธอในส่วนเมื่อดิฉันจะมาหาคุณพี่สุธันน์ เธอถูกอะไรเล่าคะ?”

“ฉันถูกไม้ตกโดนศีรษะจะ แต่เป็นไม้ที่ใหญ่จึงมีบาดแผลถึงเพียงนี้”

“นี่นะคะ” หล่อนพูดขึ้น “คุณพี่หายพอที่จะตอบคำถามของดิฉันสักคำได้ไหมคะ?”

“เอ๊ะ” ฉันมองดูหล่อนอย่างรู้สึกแปลก “ทำไมจะ เป็นคำถามที่สำคัญด้วยหรือ หายพอแล้ว เอ้า ตามซี”

“เมื่อสองสามวันนี่เธอไปปลุกต้นอะไรไว้ในสวนคะ แหม! น่าเสียคายที่เกี่ยวมันร่วงโรยเสียหายหมดแล้ว”

“สวนไหนกันจะ แปลกจริง ฉันไม่เคยปลูกต้นไม้
เลย”

“ปลูกช็อค ปลูกที่บ้านดิฉัน”

“ฉันไม่เข้าใจเลย ยูพิน”

“เธอปลูกรักไว้ในสวนไม่ใช่หรือคะ ปลูกไว้จนออกดอก
ออกงามดีแล้ว ดิฉันทราบก็ อดพี่คะ โชคดีของคุณพี่ได้พินาศ
เสียสิ้นแล้ว”

ฉันรู้สึกฉงนมาทันที ฉันพยายามจะลุกขึ้นพูดกับหล่อน
ผู้มาเยาะเย้ยฉัน แต่หาเป็นการสมหวังไม่เพราะปวดศีรษะมาก
อยู่ “หล่อนมีอำนาจอันชอบธรรมอะไรที่จะมาว่าฉันเช่นนั้น”

“อย่าเพ้อโกธช็อค” เจ้าหล่อนตอบ “ไม่ตัดอกกะ
เตียนคุณพี่พาตกลงจะแต่งงานกับคุณพี่สุธันน์เดี๋ยวนี้”

“แต่งงานกับพี่สุธันน์” ฉันทวนคำ

“คะ ถูกแล้ว”

“จริงหรือจะ ยูพิน” ฉันถามอย่างรู้สึกงง “หรือฉัน
ฝันไป”

กรอบจักรวาล

“เป็นความจริงค่ะ” หล่อนตอบ

หล่อนพูดได้เท่านี้หล่อนก็ซบหน้าลงกับมือของหล่อนเองแล้วก็ร้องไห้ นี่ก็ความลับอะไรกันหนอ หล่อนอำลานั้นกลับ และแสดงกิริยาล้ายจะไว้อาลัยฉันจะนั้น

๓. ความรักคนเดียว

คุณพี่สวณนี่ค่อยๆ ย่องเข้ามาหาฉัน เขามีหน้าตาอันสดชื่น ในระหว่างที่เขาเอามือลูบตามหน้าฉัน เขาพูดขึ้นว่า

“พี่รู้สึกดีมาก สดชื่นดี ที่เธอคอยช่วยฉันบ้างแล้ว ยូพินเขามาช่วยเธอไว้ ไปดูอะไรมานะ”

ฉันตอบตรงตามอย่างที่ได้ออกคุยกับพิน

“นี่แน่ะ พี่มีข่าวที่น่ายินดีมาบอกสดชื่นดี” เขาพูดขึ้นเมื่อคำพูดของฉันอวสานลง “ว่าพี่จะแต่งงานวันที่ ๒๕ เดือนหน้านี้แหละ”

แทนที่จะได้ข่าวก็ดังที่เขาว่า กลับเป็นประจวบคฤมิตมาที่มณฑลหัวใจนั้นละนั่น เขาพูอย่างไม่รู้สึกละที่เดี๋ยว่าฉันกับยู่พาชอบพอกันเพียงไร

“พี่จะแต่งงานกับยู่พาอย่างไรเล่า สุกจินต์” เขากล่าวต่อไป “เธอจะยินดีไหมที่หล่อนรับหมั้นของพี่แล้วเมื่อวานนี้เอง”

“แต่งงานกับยู่พา” จันทวนคำพูดของเขาในใจแล้วก็พูดออกมาดังๆว่า “ก็นับว่าเป็นความสุขอันใหญ่ยิ่งนะครับคุณพี่”

“แน่ทีเดียว น้องรัก” เขาเอ่ยขึ้น “นั่นแน่ะ มณีมาแล้ว” แล้วเขาก็กวักมือเรียกมณีเข้ามา

จันชฌกิริยาในท่าทางของมณีในใจว่า เขาช่างวางหน้าวางตาได้สนิทสนมจริงหนอ เขาตรงเข้ามานั่งใกล้ๆฉัน แล้วก็พูดกับคุณพี่สุธันน์ว่า

“คุณพี่จะให้ผมช่วยอะไรบ้างเล่าครับ ในการวิวาห์ของคุณพี่”

“ต้องช่วยทุกอย่าง” สุธันน์ตอบ

กรอบจักรวาล

ฉันต้องขอพัก ไม่เล่าถึงคำพูดอันธรรมดาของเขาเสียที
พอวงหน้าอันเต็มไปด้วยความโหดร้ายทารุณของมณีมาปรากฏ
ในคลองจักษุของฉัน รู้สึกสะก๊องใจจนเกือบจะต้องหลับตาเสียที
แล้ว แต่ฉันจะทำเช่นนั้นไม่ได้วาระนี้ ฉันกำลังอยู่ในความ
ทุกข์อย่างสาหัส อา! โลกเรานี้ช่างหมุนเวียนเปลี่ยนได้อย่างรวดเร็ว
ถึงเพียงนี้ เจียวหนอ ไหนจะเห็นหน้าของบุรุษที่เห็นว่าฉัน
คือศัตรู ไหนจะต้องเผชิญหน้ากับบุรุษที่รักใคร่นับถือ มาทำการ
ชิงความสุขโดยไม่รู้ตัว นี่แหละท่าน เมื่อท่านอ่านนิยายเรื่อง
“ชีวิตกับความจริง” ถึงตรงนั้นก็ถึงหัวอกของมนุษย์อัน
เต็มไปด้วยความทุกข์อย่างคนเช่นฉันนี่แหละ ฉันจะกำจัดศัตรู
สำคัญของฉันเสียก็ได้ เพราะอย่างไรก็ดี เขาก็ยังคงเป็นน้องฉัน
อยู่ ถ้าไม่คิดแก่แก่น แผลที่ถูกตีก็น่าเจ็บ เราคงหทัยของ
ฉันอยู่มิรู้วาย ทำไมหนอเขาจึงไม่ฆ่าฉันเสียในบัดนี้แล้ว จะได้
สิ้นหวังสิ้นโยไปเสียที จะได้หวังไปเกิดหาความสุขเอาชาติใหม่
หรือจะทิ้งไว้สำหรับที่เขาจะขี้มเยาะเล่น อนิจจา ท่านสหายเอ๋ย
ฉันเสียที่เขาเช่นนั้น แล้วเมื่อไหร่เล่าจะเป็นเวลาที่ฉันจะได้เปรียบ
เขาบ้าง คงไม่มี....ไม่มีแน่ทีเดียว

ในส่วนนุภา ฉันยังรู้สึกเศร้าใจอย่างหาที่เปรียบมิได้
เมื่อเจ็ดวันมานี้เอง หล่อนยังรักฉันอย่างชีวิต อนิจจา นี่ก็เพียง
สองสามวันเท่านั้น หล่อนก็มายอมตัวไปเป็นของคนอื่น กระนั้น
แล้วฉันจะเชื่อได้หรือยังว่าหล่อนคือหญิงชั่ว ฉันยังไม่เชื่อ ยัง
ไม่เชื่อแน่ว่าหล่อนกระทำแก่ฉันได้ถึงเพียงนี้ บางทีจะมีความ
ลับอะไรแฝงอยู่กระมัง

“สุดจินต์” สุรันนกล่าวกับฉัน “พี่จะเล่าอะไรให้ฟัง
เรื่องหนึ่ง การที่พี่กล่าวกับเธอใหม่ดีฟังด้วยกันก็เพราะเรา
เป็นพี่น้องกันแท้ๆ ไหนเลยจะหักหลังกันได้ เป็นเรื่องส่วนตัว
ของเธอ”

“เป็นเรื่องส่วนตัวของผม ฉันทวนคำและเกือบจะพลง
ปากห้ามออกไป เพราะฉันกลัวว่ามอเคอศที่จะเผยความลับส่วน
ตัวของฉันให้โลกทราบสักวันหนึ่งเป็นมันคง

“ถูกแล้ว” สุรันนรับคำ “พี่จะบอกเธอให้เข้าใจไว้เสีย
ด้วย สุดจินต์ เธอก็โตพอแล้วควรจะเรียนรู้ความรักไว้บ้าง เดียว
นั้นเธอทราบไหมว่าใครเขารักเธอบ้าง”

“คงไม่มีใครดอกครับ” ฉันตอบอย่างรู้สึกน้อยใจ

กรอบจักรวาล

“ไม่จริงสตจันท์ เธอคงคิดไม่ถึงเอง นี่แน่ะพี่จะบอกให้
ว่าความรักคืออะไร เธอก็เคยไปอยู่กับพวกญาติหญิงของเรา
เป็นอันมาก ก็ยังคงไม่มีความรู้อะไรนักในเรื่องนี้ สตจันท์เอ๋ย
เธอช่างเฉยเมยในเรื่องนี้เสียเหลือเกิน เธออาจทำลายหัวใจอัน
น่ารักของญาติหญิงของเธอเสียวันหนึ่งเป็นแน่”

“จันง...งในคำพูดของเขายู้งเป็นครูใหญ่ นี่เขาจะมา
จุดใต้คำตอฉันหรือ เพราะไรรักจันรู้ดีและรู้ตัวว่ามันให้โทษ
เพียงไร

“เธอทราบแล้วหรือยัง” เขาพรำต่อไปว่า “ยุพินเขา
รักเธอเพียงไร”

“ผมไม่ทราบคุณพี่” จันตอบอย่างรู้สึกเบื่อ “ทั้งไม่
ต้องการจะทราบด้วย”

“เขารักยู้งก็แต่คนเดียวเท่านั้นแหละครับคุณพี่” มณี
สอดขม “ก็แจลิมเท่านั้น”

คำพูดของมณีกำนั้ท่านทราบก็มีใช่หรือทำให้ฉันเข้าใจ
เพียงไร

“อย่าพูดอย่างนั้นเลยมณี” ฉันตอบอย่างคนใจเย็น “มันจะเกิดขัดใจกันขึ้นเปล่าๆ พี่จะสาบานให้ไหมแล้วว่า ถ้าพี่แต่งงานกับแจ่มในชาตินี้แล้ว ก็ขอให้เธอและมนุษย์ทุกคนเรียกพี่ว่าหมาและให้เป็นหมาไปจริงๆเถิด”

เขาไม่ได้ตอบว่าอะไร แต่ดวงหน้าแสดงว่าไม่เชื่อแล้ว เขาทั้งสองก็ออกจากห้องฉันไป

“ยูพินรักฉัน” - ขานาขนิจจึงทხო ฉันจะไม่หัวหมน
อย่างไรได้ ยูพินคือ ‘แม่เพื่อนหญิงเด็กๆ’ คนหนึ่งของฉันคน
หนึ่งเท่านั้น ควรละหรือที่หล่อนจะเรียกรักความรักก็กว่าฉัน ถ้า
จริงก็จะให้หล่อนหลงรักฉันฝ่ายเดียวจะเหมาะกว่ากระมัง อ้อ!
ฉันอาจพิสูจน์ความลับเมื่อสักครุนออกแล้วว...การที่หล่อนร้อง-
ให้ต่อฉัน ไ่ว้อาลัยฉันก็เพราะเหตุนี้กระมัง คิดไปก็น่าสงสาร

๔. ความจริง

สองเดือนต่อมาการวิวาห์อันมีเกียรติก็ผ่านพ้นไปโดยปราศจากอุปสรรค ฉันจะไม่ขอเล่าเป็นอันขาดว่าการวิวาห์นั้น

ครอบครัวवाल

ทำให้ฉันซอกซำใจเพียงไร เพราะถ้าเล่าก็คงไม่มีโอกาสสั้นสุด
ลงเป็นแน่ นอกจากจะขอบอกว่าตั้งแต่อยู่กับคุณพี่สุรพันธ์แต่ง
งานกันสมจริงคงคำยุพินบอกฉันแล้ว ฉันก็มีได้ไปเกี่ยวข้องกับ
กับเขาเหมือนแต่ก่อน ฉันจะหาความสุขของฉันโดยลำพัง และ
พยายามจะหลบอำนาจอันโหดร้ายซึ่งจะมีมาถึงฉัน โดยไม่มีใคร
รู้ นอกจากยกพวกกับตัวฉันเองเท่านั้น ตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน
กายนบนันต์มา ความสุขของฉันก็จะเลื่อนลอยไปอย่างไม่มี
โอกาสจะกลับคืนมาอีกได้ หลอน-ยพาท สุริสมาลัย ก็เป็นสุข
เปลितเปลินไปกับสามีของหลอนเสียแล้ว รวงหน้าอังกงาม
นารักของหลอนก็ยมแย้มอยู่เสมอ ฉันไม่ต้องการจะเห็นภาพ
แห่งการยมของหลอนเป็นอันขาด เพราะประคยาพิษร้ายซึ่ง
ฉันจำต้องกลืนกินอยู่ทุกวินาที บ้านอันทรูรวงกงามของคุณพี่
สุรพันธ์ก็ไม่ผิดอะไรกับพงเสื่อ ซึ่งฉันมีความรังเกียจที่จะเข้าไป
เป็นที่สุด ดวงเนตรอันคำคมของยุพาก็คือกริชอันคมกล้าซึ่งมี
แต่จะบั่นทอนดวงหทัยฉันให้ร่วงสลายอยู่ทุกเมื่อ ปรางอันแห่ง
งามซึ่งฉันเคยลิ้มรสมาแล้วก็คือขนมที่เจอยาพิษซึ่งฉันไม่ขอเสพ
อีกต่อไป อีกทั้งความรักของหลอนก็คือไม้ที่ล่อย อยู่กลาง

มหาสมุทร ปราศจากความมั่นคง แล้วแต่กระแสลมจะพัดพา
ไปตามยถากรรม ส่วนพ่อศัตรูตัวร้ายของฉันก็มีแต่จะคอยหา
ผิดฉันอยู่ตลอดเวลา ฉันเวลานี้ก็เปรียบเหมือนว่ากำลังนั่งอยู่บน
ปลายหอกปลายดาบ อนิจจา ท่านคงจะเห็นว่าชีวิตของฉันเป็น
ชีวิตที่ขมขื่นเพียงไร ในส่วนยุพินฉันมิได้เกี่ยวข้องกับหล่อน
เลย เพราะฉันไม่มีจิตใจที่จะรักใคร่ต่อไปอีกแล้ว

บางเวลาคุณพ่สนนเม็กจระไปเสียที่อื่น เขาก็ทิ้ง
ภรรยาของเขาให้อยู่กับมณี จนเขาทั้งสองสนิทสนมชอบพอกัน
อย่างพี่น้อง วันหนึ่ง คือวันที่ฉันเชื่อว่าเป็นวันที่นำความปวด
ร้าวมาสู่ดวงจิตของฉันมากกว่าคนอื่น ฉันเดินผ่านสนามหญ้า
อันทอดยาวอยู่หน้าบ้านคุณพ่สนน ฉันพบเจ้าหล่อนกับมณีนั่ง
คุยกันอยู่ ฉันมิได้ปล่อยสายตามันให้ไปจับอยู่ที่เขาทั้งสองเลย
เพราะเกรงว่าภาพนั้นอาจทำลายหัวใจของฉันให้ออกเป็นเสียงๆ
ความเสียใจทำให้เป็นบ้า...ฉันยอมรับ เพราะการที่ฉันทำเช่น
นี้เป็นการไม่สมควรอย่างยิ่ง

ท่านเอ๋ย ฉันยกโทษให้หล่อนกระไรได้ คุณชี้ท่าน
หล่อนยอมเยาะฉัน ผสมโรงกับมณีมาเหยียดฉัน อ่า! แม่ยอด

ครอบครัวवाद

หญิงผู้ใจมาร หล่อนคือศัตรูตัวร้ายของฉันกระมัง ฉันต้องจำ
ทำเป็นไม่รู้เท่า เดินก้มหน้าไปเสียเฉยๆ

ยี่งนานวันมิตรภาพระหว่างหล่อนและมณีก็ค่อยๆลดน้อย
ลงเป็นลำดับ จนในที่สุดก็ขาดสะบั้นลงทีเดียว เพราะกิริยา
มารยาทอันเต็มไปด้วยความทารุณโหดร้ายของเขาแสดงให้หล่อน
เห็นโดยชัดเจน เวลานี้ใครเล่าจะเป็นเพื่อนหล่อนในเมื่อบุรุษ
ผู้สามีไปราชการ หล่อนต้องอยู่คนเดียว แต่ก็ยังรู้สึกสบายกว่า
ที่ได้มณีเป็นเพื่อน ความเหงาหงอยเป็นเหตุทำให้หล่อนมีใจ
นึกถึงฉันเป็นอันมาก จนในที่สุดก็ให้คนใช้มาเรียกฉันให้ไปหา
ฉันปฏิเสธโดยระมัดระวัง อังว่าปวกศีรษะ

ต่อมาราว ๒-๓ วัน ฉันได้รับจดหมายของคุณเพ็ญสนั่น
ฉบับหนึ่งมีข้อความว่า

อยุธยา

วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๔๕

สุดจินต์ น้องรัก

พี่รู้สึกเสียใจมากที่พี่จะต้องรบกวนเธอ พี่มาอยู่ที่
ก็หลายวันแล้ว เชื่อว่าพี่คงจะเหงาไม่น้อย มีมณีเป็น

ม.จ. อากาศดำเกิง

เพื่อนอยู่แต่คนเดียวเชื่อว่าคงจะไม่พอ เพราะฉะนั้นขอให้
เธอขึ้นไปอยู่เป็นเพื่อนหล่อนบ้าง นึกว่าเห็นแก่พี่และญาติ
ของเธอ หวังว่าคงจะยินดีช่วยเหลือ

คิดถึงมาก

จากพี่

สุรพันธ์

ฉันพับจดหมายใส่ไว้ในซองตามเดิมแล้วก็ทอดส่ายตา
ไปยังตึกอันกว้างใหญ่ไพศาลนั้นด้วยความระทระท้อใจ ฉัน
ก็คิดจะหนีความทุกข์เหล่านี้เสียให้ไกลที่สุดที่จะพยายามลืมเสียให้
สิ้น แต่ฉันเป็นมนุษย์ที่ยังไม่หมดกรรม อ้อ! โลกเรานี้ช่างมี
แต่ความทุกข์ยากเท่านั้น

“คุณพี่สุดจิ้นทีละ” เป็นเสียงเรียกมาทางประตูห้อง
แต่บัดนี้ หล่อนคืออยู่พานั่นเอง

“คุณพี่คะ”

ฉันมิได้ตอบหล่อนประการใด นอกจากจะเบือนหน้า
ไปเสียทางอื่นเพื่อซ่อนความซอกซำใจมิให้หล่อนเห็น

ครอบครัววาล

“คุณพีคะ” หล่อนเรียกซ้ำอีก

ฉันถอยห่างจากหล่อนทันที เพราะฉันนึกไปว่าหล่อนคืออสรพิษที่มีแต่จะขบกัดฉันเท่านั้น ยิ่งถอยหล่อนก็ยิ่งตามเข้ามาจนใกล้ พลังก็ถูกเขาลงตรงหน้าฉัน ดวงเนตรทั้งซ้ายขวาก็หล่อไปทั่วอัสสุชล

“คุณพีคะ คุณพีคะ” หล่อนเรียกฉันซ้ำอยู่ไปมา “ยกโทษให้ดิฉันนะคะ” พลังก็รวบมือทั้งสองของฉันกำไว้

“ยกโทษให้ดิฉันนะคะ” หล่อนกล่าวต่อไป “ดิฉันทำกับคุณพีอย่างไม่มีนัยยะใดๆได้ และดิฉันเป็นคนผิด...ผิดตั้งแต่ต้นจนปลาย ผิด...ผิดที่ดิฉันเชื่อมัน”

ฉัน “หล่อนมาทำไม ยพพา”

หล่อน “อย่าเพิ่งถามเลยคะ โปรดฟังดิฉันเล่าเสียก่อน คุณพีคะ คุณพีมีภรรยามาก่อนแล้วไม่ใช่หรือคะ?”

ฉัน “อา! หล่อนอย่าเล่าให้ฉันฟังมากไปกว่านี้เลยยพพา ฉันเข้าใจตลอดแล้ว”

หล่อน “เข้าใจเรื่องอะไรคะ?”

ฉัน “ทราบว่ามีไปแล้วเรื่องเหลวไหลให้หล่อนฟังเวลา
 ฉันเจ็บ เรื่องอันเต็มไปด้วยคำโกหกแห่งพวกทาส หล่อนเชื่อ
 เขาโดยสิ้นเชิง....เชื่อเขามากกว่าฉัน คิดจนแล้วที่หล่อนจะได้
 รับผลตอบแทนถึงเพียงนี้ เคียว หล่อนคงเบื่อพ่อเพื่อนคนนั้น
 แล้วกรรมัง จึงสู้นหันหน้ากลับมาหาฉันอีก” ฉันพลุ่งออกมา
 อย่างคนวิกลจริต “สายเสียแล้วหล่อนเอ๋ย สายเสียแล้ว หล่อน
 จงก้มหน้าหาความสุขไปกับพื้นฐานเถิด”

“อย่าตำหนิฉันนักเลยคะ คุณพี่” หล่อนสะอื้นกล่าว
 “ดิฉันเป็นคนโง่ ดิฉันก็มายอมรับผิดอยู่เช่นนี้”

“โอ! ฉันตำหนิเธอหรือ?” ฉันพูดอย่างคนสติลยเมื่อ
 นึกถึงฐานะของตนขึ้นมา “หล่อนเป็นภรรยาของคุณพี่สุรพันธ์
 ฉันได้ตำหนิเธอ ยกโทษให้ฉันเถิด”

หล่อนสะอื้นซัก ปมว่าจะซาใจ คำพูดของฉันทุกคำ
 คือคำพูดที่แทงถูกใจดำของหล่อนให้เจ็บปวดอย่างสาหัส แล้ว
 ก็รำพันออกมาว่า

“ดิฉันผิดไปแล้วค่ะ ผิดที่ไปชอบพอกับมณีอยู่ช้านาน
 ผิดที่ไปหลงเชื่อด้วยคำโกหกของมณีจนสิ้นเชิง หากทราบไม่

ครอบครัววาล

“ว่าเขาคือศัตรูอันร้ายแรง เขาเป็นภัยต่อมวลมนุษยชาติ ได้ฆ่า
วิญญาณอันดีไปด้วยความซื่อตรงต่อคุณพี่ของดิฉันเสียอย่าง
ปราศจากความเมตตา ทำไฉนเล่าดิฉันจึงจะแก้แค้นเขาได้—ทำ
อย่างไรเล่า?” พลังมือทั้งสองกำแน่นด้วยความแค้น “ดิฉัน
ต้องแก้แค้นเขาให้ได้ แต่ดิฉันเป็นหญิง....เป็นหญิง”

“หล่อนจะโกรธเขาฝ่ายเดียวอะไรได้” จันพุด “หล่อน
ควรจะโกรธตัวหล่อนเองจึงจะถูก”

“ความสุขทั้งหมดที่ดิฉันได้ครอบครองไว้ ถ้าคุณพี่เห็นๆ
แล้วก็คล้ายกับสมบัติสวรรค์ แต่จะตรวจดูให้ชัดแล้ว สิ่งเหล่านี้
นั่นก็คือที่คุมขังนักโทษทั้งสี่ แต่ดิฉันรู้สึกยินดีอย่างที่คุณพี่
ได้พบความรักอันแท้จริงของคุณพี่สัสนั้นแล้ว ดิฉันทราบว่
เธอรักดิฉันโดยบริสุทธิ์ ในชาตินี้เธออาจจะต้องซื่อตรงต่อเธอ
ไปจนวันตาย โอ! คุณพี่คะ เมื่อนึกถึงวันที่ดิฉันแต่งงาน นึก
ถึงวันที่ดิฉันฆ่าวิญญาณอันบริสุทธิ์ของคุณพี่แล้วแทบจะดิ้น
ตายเสียทีเดียว เพราะรู้สึกว่ามันขมขื่นที่สุด คุณพ่อ...คุณพ่อ
ท่านพูดห้ามดิฉันแล้วว่า อย่าแต่งงานกับสัสนั้นเลย ลูกเอ๋ย
คนที่เขารักเจ้ายิ่งกว่ายังมี ดิฉันไม่เชื่อท่าน หลงทำไปตาม
ความเห็นชอบของตน เป็นความผิดที่จะต้องผิดไปตลอดชาติ”

“กลับไปเสียเถิดจ้ะ ยูพา” ฉันท้อนวนอนหล่อน “อย่า
มาอีกเลยจ้ะ จะเป็นที่ครหาของคนอื่นๆเขา”

“คุณพี่อย่าพูดให้นอกทางไปเลยค๊ะ” หล่อนกล่าวขึ้น
“คุณพี่สุธันน์ เธอบอกดิฉันว่า คุณพี่นี้แหละจะเป็นเพื่อนที่
ซื่อสัตย์ต่อเราทั้งสองไปภายหน้า การที่ดิฉันกล่ามาหาคุณพี่ที่นี้
โดยลำพังก็เพราะเชื่อในเกียรติยศของคุณพี่ต่างหาก โอ! คุณพี่
คะ ปล่อยให้ดิฉันพูดอะไรให้ตลอดเสียก่อนค๊ะ จะโกรธถึงกับ
ไม่ต้องการจะเห็นหน้าก็ไม่สู้กระไรนัก เอ้า! คุณพี่จะหนีดิฉัน
หรือคะ? คุณพี่จะมีวิญญาณ์อันเต็มไปทั่วด้วยความผิดของดิฉัน
เพื่อเป็นเครื่องตอบแทนในเวลาอันเร็วหรือ? ไม่ใช่ความผิด
ของดิฉันฝ่ายเดียว เป็นความผิดของมดแก้ว คุณพี่จะแก้แค้น
ดิฉัน—พยายามดิฉันแต่ฝ่ายเดียว จะเป็นการสมควรหรือคะ?”

๓. คุณพี่สุธันน์กลับ

“ใคร ใครเป็นคนบอกหล่อนว่าฉันจะคิดพยายามหล่อน
แก้แค้นหล่อน” ฉันทปลั่งออกมาด้วยความปวศรั่วใจ “ฉันไม่ได้

ครอบครัววาล

คิดพยายามทำใครเลย มณีฉันก็จะคิดพยายามเขาไม่ได้ เพราะ
เขาเป็นน้องของฉัน แต่เขาได้ทำแก่ฉันเกินที่เขาคควรจะทำแก่
ฉันแล้ว ในส่วนหล่อนก็เป็นอันแล้วกันไปจะเหมาะกว่า ฉันได้
พยายามลืม-ลืมเหตุการณ์ที่ล่วงเลยมาจนเกือบจะเป็นผลสำเร็จ
อยู่แล้ว ฉันยอมอุทิศความรักทั้งหมดให้แก่คุณพี่สุธันน์”

“คิดนึกถึงคุณพี่” หล่อนเพื่อต่อไป “คิดถึงตอนที่
ท่านกล่าวห้ามคิดฉันไม่ให้แต่งงาน โอ! คิดฉันเป็นมนุษย์ที่ชั่วช้า
ที่สุด ท่านโกรธคิดฉันมากและพยากรณ์ไว้ว่าคุณพี่สุธันน์จะทิ้ง
คิดฉันเสียวันหนึ่งและจะทอดทิ้งความทุกข์ไว้จนหน้าตาแทบเซ็ด
หัวเข้า คุณพี่คะ พอคิดฉันหลับตาลงครึ่งใจ ภาพแห่งกลางร้าย
เหล่านั้นก็มาปรากฏอยู่รูปร่างๆเสมอ คิดฉันกลัว กลัวที่สุดค่ะ มีหน้า
ซ้ำท่านยังกล่าวไว้อีกว่า ขออย่าให้คิดฉันนึกว่าการที่ท่านยอมให้
คิดฉันแต่งงานกับคุณพี่สุธันน์นั้นเพื่อหวังลาภยศ หรือทรัพย์สิน
สมบัติอันมากมายของคุณพี่สุธันน์ก็หาไม่ได้ ท่านยอม-ยอมก็
เพราะความเห็นชอบแห่งหัวใจของคิดฉันต่างหาก ท่านห้ามคิดฉัน

ว่าเมื่อได้รับทุกขภัยเพียงไรแล้วก็จะอย่าหันหน้ากลับไปพึ่งท่าน
อีกเลย จงก้มหน้ารับโทษนั้นไปเถิด”

ฉันเป็นคนใจแข็ง—แข็งราวกับเหล็กเพชรก็จริงก็ยังคง
อ่อนลง—อ่อนลงเพราะคำพูดของสตรีสาวผู้หนึ่ง แต่ท่านยอม
ทราบก็แล้วไม่ใช่หรือว่า คนอย่างสุกจริตเกลียดใครแล้วต้อง
เกลียดจริง รักใครก็รักจริง และแค้นก็แค้นจริงด้วยเหมือนกัน
ฉันแค้น—แค้นหล่อนอย่างฝังแน่นอยู่ในกระดูกดำเสียแล้ว ยาก
ที่จะให้อภัยหล่อนได้ ถึงเมื่อนานาตาของหล่อนไหลรินอยู่เฉพาะ
หน้าฉัน คำพูดอันอ่อนโยนโหยหวนของหล่อนกำลังกรอกหู
ฉันอยู่ก็จริง ก็ยังหาอาจบังคับหัวใจฉันให้ยกโทษให้หล่อนได้
ไม่

“ไม่มีประโยชน์เสียแล้ว ยู่พา” ฉันพูดกับหล่อน “มัน
สาย สายเกินควรเสียแล้ว หล่อนอย่าพูดกับฉันเช่นนี้เลยจะ
เอาเถิด ฉันจะยอมเป็นเพื่อนหล่อนคนหนึ่ง และจะเป็นเพื่อน
แทนมณี แต่ในส่วนโทษนั้น ฉันยังจะยกให้หล่อนไม่ได้ ฉัน
ต้องจำใส่ไว้จนวันตาย”

ครอบครัววาล

“จริงค่ะ” หล่อนกล่าวตอบพลางทอดตัวลงนั่งบนเก้าอี้
นวม “เป็นโทษที่คุณเพิกโทษให้ดิฉันไม่ได้ ดิฉันก็ไม่ต้องการอะไรจากคุณพี่ยิ่งกว่านี้ นอกจากจะขอให้คุณพี่เป็นเพื่อนที่ซื่อตรงของดิฉันคนหนึ่งเท่านั้น”

“ก็อีกนั่นแหละหล่อน พอหล่อนเบื่อดีแล้ว ก็คงเหมือนกับมดเหมือนกัน แต่ฉันไม่กลัว ไม่กลัวจริงๆ ฉันเตรียม-เตรียมทุกอย่างเพื่อต่อสู้กับเหตุการณ์เหล่านี้”

หล่อนจึงจ้องดิฉันตมิ่งทึ่ง ดวงหน้าอันเต็มไปด้วยความน่าเวทนา ก็กลับบดบัง กลายเป็นความแค้น ท่านเอ๋ย ถึงแม่ท่านได้ยลภาพนั้นแล้ว ท่านก็คงมีอาการไม่ผิดอะไรกับฉันเป็นแน่ ฉันรู้สึกกลัว กลัวเพราะฉันได้ทำให้หล่อนเสียใจแล้วยังเหน็บแนมเติมเอาอีก อ่า! หัวอกหญิงจะทนอยู่ไหวหรือ?

“นี่หรือคะคือโทษที่ดิฉันได้รับชั่วนาตาปี” หล่อนหักห้ามความแค้นแล้วกล่าวขึ้น “โอ! ไม่มีใครทนไหว โดยหัวใจของดิฉันเกือบแตกแยกออกเป็นเสี่ยงๆแล้ว คำพูดของชายล้วนแต่ทারণ โทษร้ายทั้งสิน ดิฉันก็เหมือนกันแหละค่ะที่จะไม่ขอร่วมสามัคคีกับคุณพี่ จะสมาคมด้วยได้ก็ต่อเมื่อคุณพี่

รู้สึกว่ามีค่าแทนนั้น จงซึ้งละ คิดฉันเป็นคนทั้งคนง่าย-ง่ายที่สุด
จนถึงกับต้องไปเอออวยกับแจ่ม ฉันก็ต้องเผยความจริงของ
คุณพี่เองให้คุณพี่ทราบไว้บ้าง เพราะคิดฉันจะทนรับลมปากอัน
เต็มไปด้วยถ้อยคำสามหาวต่อไปอีกไม่ได้” หล่อนกำมือไว้แน่น
ตัวสั่นเทา “คุณพี่คิดว่าคิดฉันเป็นศัตรูแล้วก็ตามใจ แต่จง
สำนึกตัวไว้เสมอเถิดว่าคิดฉันจะไม่ใช้ศัตรูที่นำความร้ายมาใส่คุณ
พี่เลยเป็นอันขาด ถึงแม้ว่าจะต้องเป็นศัตรูด้วยการจำเป็น ก็
เป็นแต่ศัตรูที่หวังดีต่อเท่านั้น”

“ขอให้หล่อนเลิกคิดจะ” ฉันกล่าวเป็นเชิงปลอบ “การ
ที่ฉันจำเป็นต้องนำเอาเรื่องทดลองมาแล้วข่มมาพุกก็เพราะความ
จำเป็น มิฉะนั้นจะไม่ขอพุกเป็นอันขาด” ฉันได้ว่าหล่อนแรง
เกินไป-จริง ฉันยอมสารภาพแก่ก็เพราะถือว่าฉันเคยมีสิทธิที่
จะว่าหล่อนได้เท่านั้น หล่อนทราบไม่ใช่หรือว่าเวลากระนั้น
ฉันรักหล่อนเพียงไร-รักจนอาจเอาชีวิตทดแทนก็ได้ แต่ความ
รักนั้นกลับมากถูกทำลายเสียจนยับเยินก็เพราะหล่อน ความเจ็บ
ช้ำใจของฉันมีอยู่ก็มากมายเพียงไร ก็จะขอพุกกับหล่อนให้
เต็มทีเพียงนั้น เพราะฉะนั้นการที่หล่อนจะมาตักรักและตักทั้ง

กรอบจักรวาล

ความชอบพอระหว่างเพื่อนฝูงแล้วก็ควรตรองดูให้ถี่ อีกประการหนึ่งที่หล่อนเชื่อมั่นจนถึงแก่ว่าฉันถึงเพียงนั้น จะเป็นการเข้าใจผิดอย่างลึกซึ้ง ฉันนึกหากรรมมาได้ตอบ เพราะฉันเองจะต้องเป็นผู้ชนะและต้องเป็นผู้ที่ทำให้หล่อนจนแก่ถ้อยคำแล้ว ก็กล่าวต่อไปว่า “เมื่อก่อนฉันรักหล่อนเพียงดวงใจและตั้งใจจะซื้อตรงต่อหล่อนไปคนเดียวเท่านั้นในโลกนี้ จริงไหม? หล่อนก็ทราบดีไม่ใช่หรือ ดังนั้นหล่อนจะเชื่อว่าฉันจะเป็นคนชั่วพอที่จะไปสมาคมกับหญิงอื่นทรงรักๆ หล่อนอยู่กระนั้นหรือ? ผิดถนัด หล่อนเอ๋ย—หล่อนไม่มีความมั่นคงในใจเสียเลย แต่ก็ไม่เป็นการร้ายแรงอะไร เพราะฉันเชื่อว่าคุณที่สุจริตนั้นคงซบเลี้ยงหล่อนไปจนตลอดชีวิต เพราะเธอเป็นคนใจมั่นคง ถ้าหล่อนผิดไปได้กับคนอื่นก็อาจสมจริงคงคุณพ่อหล่อนทำนายนามก็เป็นได้”

หล่อนหนึ่ง—หนึ่งเพราะแพ้ในเชิงการมของฉัน หล่อนตรอง—ตรองที่จะหาคำพูดมาได้ตอบ แต่ก็เป็นการไร้ผล เพราะถ้อยคำของฉันคือกระจกเงาที่ฉายให้เห็นผลแห่งความจริง และความผิดของหล่อนแล้วโดยแจ่มกระจ่างแจ้งทุกประการ

“อีกประการหนึ่ง” ฉันเสริมต่อไป “ฉันเชื่อว่าหล่อนคงไม่ต้องการมาเยี่ยมบ้านนี้อีกเป็นแน่ ทั้งนั้นก็จะเป็นก็งเพราะถ้อยคำของฉัน แต่ไหนๆก็ได้ล่วงเลยมาถึงเพียงนี้ ก็จงอนุญาตให้ฉันพูดสิ่งที่ฉันพยายามหาโอกาสมานักหนาแล้วนั้นให้จบเสียเถิด การที่หล่อนทำกับฉันถึงเพียงนี้ ฉันหารู้สึกโกรธเคืองหล่อนไม่ อีกทั้งยังคงรักหล่อนตามเดิม แต่เป็นความรักที่ต่างกันเสียแล้ว คือเวลานี้เรารักหล่อนเหมือนเพื่อนกันเท่านั้น นี่แน่ะหล่อน ฉันอยากจะถามหล่อนอย่างตรงๆสักหน่อยเถอะว่า กิริยาที่หล่อนแสดงต่อฉันทุกอย่างเป็นอยู่บัดนี้ กิริยาที่หล่อนร้องไห้และซบหน้าอยู่กับคนเมื่อดีก่อน ก็คิดถึงความหลังอยู่นั้น หล่อนทำเพื่อเป็นภรรยาหล่อนกลางหรือเปล่า?”

“คุณพี่ขา” หล่อนตอบสวนกลับ “จงอย่าทำลายหัวใจของดิฉันจนแตกร้าวมากนักเลยล่ะ”

“ตอบชี้จะ ยูพา หล่อนต้องตอบ”

“ทำไมคุณพี่จึงถามเช่นนั้นด้วยเล่าคะ?”

“ก็หล่อนต้องการให้ฉันเป็นเพื่อนไม่ใช่หรือ?”

“...”
“ค่ะ”

ครอบครัววาล

“งั้นฉันต้องถามแน่นอน แล้วหล่อนจะได้รับคำถามที่สมควรที่สุด”

“คิดึ้นสาบาน สาบานค่ะ”

“ชอบใจมากที่เกี่ยวหล่อนเฮ้ย” ฉันตอบอย่างเป็นผู้กำ
ความมีชัยไว้ในกำมือ “งั้นฉันตกลงจะเป็นเพื่อนที่ซื่อสัตย์ของ
หล่อนไปจนตลอดชีวิต”

ฉันรับหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงหล่อนออกจากห้องของฉันอย่าง
เต็มใจด้วยความดีใจเศร้า ฉันต้องเป็นเพื่อนของสตรีผู้เต็มไปด้วย
ความทรยศต่อฉันเอง ฉันจะได้รับภัยอย่างร้ายแรงประการ
ใดอีกหนอ

๒. กรรมตามสนอง

“คุณพี่สุธันน์ป่วยหนักค่ะ คุณพี่” ยูพา ศรีสุมาลย์
บอกฉันอย่างหน้าตาตื่น ต่อมาราว ๒ เดือนเศษ “หนักมาก
ค่ะ คุณพี่ ปรอทขึ้นถึง ๑๐๕ แล้วค่ะ เร็วๆ คุณพี่สุธันน์ต้อง
การพบตัว”

ม.จ. อากาศดำเกิง

ตัวฉันเย็นเยือกเกือบหมดสติอยู่เป็นครู่ แล้วก็รับตาม
ยุพาไปทันที

ฉันต้องหยุดหนึ่งอยู่ที่ประตูห้องที่ปิดไว้เพียงนั่นเอง
เพราะฉันทราบว่า ที่พยาบาลคุณพิสุทธิ์นั้นอยู่เวลานี้ คือมณี ฉัน
ต้องหยุด—หยุดเพราะเขาทั้งสองกำลังพูดความลับกันอยู่

“มณีทำเหตุอีกแล้ว” ยุพาบอกฉัน ฉันยกมือห้ามไม่
ให้หล່อนพูด เพราะเกรงว่าจะได้ยินเข้าไปถึงหูนางข้างใน

“นี่แหละครับ ความผิดของชั่วร้ายของสุจริต ความ
ผิดที่ไม่ควรยกโทษให้เลยเป็นอันขาด” เสียงแว่วออกมาทาง
ช่องประตู “มันไม่เห็นเกียรติยศของพี่เลย มันช่างพายุพา
เมียคุณพิ ไปอยู่ในห้องกับมนตรีโลกกันทุกคน ในระยะที่คุณพิ
ไม่อยู่ เช่นนี้ก็นับว่าไม่ควรไว้ใจมันนะครับ ผมเชื่อว่ามันคง
เป็นชู้กับเมียคุณพิแล้ว”

“อย่าพูดบ้าๆเช่นนั้น มณี” เสียงคนเจ็บเอ่ยขึ้น

“ผมพูดได้ซีครับ คุณพิไม่ทราบคอกหรือว่ามันเป็นคู่
รักกับยุพามาก่อน” มันถาม

ครอบครัววาล

“ก็เธอว่าเขาชอบกับแจ่มไม่ใช่หรือ เมื่อก่อนที่พี่ตกลงใจจะแต่งงานกับยุพา เธอพูดเช่นนั้น เธอบอกว่าสุดจิ้นต์ไม่มีเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับยุพา ยุพาหรือจะมีจิตใจรักสุดจิ้นต์ได้ลงคอ เธอพูดอย่างนี้จริงไม่ใช่หรือ แล้วทำไมเธอจึงมากลับตาลบ่กเสียเช่นนี้เล่า”

“ก็เมื่อก่อนผมไม่ทราบครับ”

“ไม่ทราบ เธอมาบอกกับพี่ได้หรือ คำพูดที่เธอพูดต่างกันเป็นสองข้อความอยู่เช่นนั้น พี่ฝ่ายไหนเล่าจะเป็นความจริง?”

“ฝ่ายที่ผมพูดตกลง ละนั่นแหละครับเป็นความจริง”

“เอ็งเธอก็ตามพี่เสียสละแล้วซิ มีสิ พี่งเจ็บอยู่มิฉะนั้นก็จะต้องคงบทเรียนสอนเธอสักอย่างหนึ่งเป็นแน่” เสียงคนเจ็บดังขึ้น

“สอนผม แปลกจริง ผมทำเพื่อคุณพี่ทั้งสน ผมก็เกรงว่าคุณพี่ป่วยเหมือนกัน มิฉะนั้นก็คงจะได้แก้บทเรียนนั้นเป็นแน่”

“เชิญ ไอน้องระยำ” เสียงคุณพี่สุรนนั่งและสั่นด้วย
ความแค้น “ความชั่วของมึงกระจายออกมาให้กูเห็นแล้ว มึง
อ้ายทรยศ มึงเอากบองกันความชั่วของมึง เอากูเป็นลูกมือให้
แย่งคูรักของพี่มึงแท้ๆยังไม่พอ ยังจะมาคิดฆ่ากูเมื่อเวลาเจ็บอีก
ออกไปเดี๋ยวนี้”

เสียงอะไรแตกดังเปรี้ยงเป็นการแสดงว่าคนเจ็บได้ขว้าง
ไปโดยความโมโห

“ออกไป” เป็นเสียงร้องกำขับอีก อนิจจา เสียงอัน
เต็มไปด้วยอำนาจจะทำให้มึงสะท้านกลัวประการใดหามิได้ เขา
ค่อยๆเปิดประตูเดินออกมาเหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย

ฉันได้มาเผชิญหน้ากับอายุมหาศัตรุ์ของฉันอย่างจัง
ศัทรุ์ที่กล่าวร้ายว่าฉันเป็นชู้กับยพวาศัทรุ์ที่เหยียบย่ำเกียรติยศ
ของฉันเสียอย่างยับเยิน ศัทรุ์ที่ทำลายความสุขของฉันอย่างไม่มี
ชั้นดี ศัทรุ์ที่อาจล้างชีวิตฉันเสียได้ต่อไปภายหน้า มันจ้องดู
ฉันอย่างดวงตาที่เสอร้ายกำลังจะจ้องจับภักษาหารจะนั้น ความ
แค้น—ความแค้นอย่างเหลือออกทำให้ฉันเงอมืออันล่าส้นไปตบ-
หน้ามันโดยแรงจันล้มกว่าอยู่ข้างประตู

ครอบครัววาล

“นี่โทษที่เอ็งควรรับพอยู่แล้ว!” จันคำรามซ้ำออกไป
ด้วยความโทโส

“โอย ยูพา” เป็นเสียงคนเจ็บพูดออกมา “ออกไปห้าม
อายน้องสองคนที่กำลังจะฆ่ากันอยู่นี่เสียเถิด”

ยูพาวิ่งออกมา แต่ในเวลาเดียวกันมณีก็ลุกขึ้นแล้วร้อง
“เชิญออกมาห้องนอกหน่อยซีวะ อ้ายหมา ออกมา ถ้าเอ็งยัง
เป็นลูกคนอยู่”

จันวิ่งความมันไปทางๆพร้อมกับยูพา มันวิ่งไปที่ลินชัก
ใหญ่แล้วก็หยิบปืนรีวอลเวอร์ขึ้นมาถือ พลางจ้องตรงมาจันอยู่
ในท่าจะจ้วงโกสังหารชีวิตของจันอยู่นั่น

ในทันใดนั้นภาพแห่งศรัทธาหนึ่งซึ่งเวลานั้นจันไม่เห็น
หน้า กระโจนออกมาจากที่ซ่อนข้างประตูอีกด้านหนึ่ง เข้าจับ-
มือที่ถือปืนของมณีเบือนไปเสียทางอื่น เพราะจะหนีเสียงที่ดัง
“ปัง” จึงหาได้ทำอันตรายแก่จันไม่ นอกจากจะเป็นอันตราย
แก่เพดานเล็กน้อยเท่านั้น หล่อนช่วยชีวิตจัน—หล่อนคือใครกัน
หนอ ท่านเอ๋ย หล่อนคือยุพินผู้เป็นน้องสาวของยูพาผู้ที่หลงรัก
จันฝ่ายเดียวนั่นเอง หล่อนได้ช่วยชีวิตจันไว้อีกเป็นคำรบสอง

ฉันจะแทนคุณหล่อนโดยวิธีใดเล่า?

ฉันค่อยๆ ปลดมือยู่พาที่จับแน่นอยู่บนแขนฉันด้วยความ
ตกใจ แล้วก็วิ่งเข้าไปช่วยยู่พิน ฉันจับมือที่ถือปืนของศัตรู
แทนหล่อน หล่อนจึงถอยออกไปห่าง การต่อสู้ระหว่างมณีกับ
ฉันอยู่อย่างขวัญหนีดีฝ่อ จริงอยู่ฉันไม่เคยต่อสู้กับใครในชีวิต
นอกจากมณี และไม่เคยให้ใครมีมือที่จับบนคอยสังหารฉันด้วย
กรงหนเป็นกรงแรก แต่ใจของฉันหาได้สะท้านสะเทือนประการใด
ไม่ เพราะมีสตรีเป็นพยานอยู่แล้วทั้งสองคน ในเวลาอันรวดเร็ว
ฉันพุ่งหมัดขวาของฉันไปยังลูกตางของมณี โดยแรง เขาเซแล้วก็
ล้ม บินเลยหล่นมาตกอยู่ทางพื้น ฉันเลยเอานิ้วเขยมนั้นกระเด็นไป
ที่แม่สาวน้องๆ ของฉัน มณีโชนเข้ามาหาฉันอีก ฉันก็ชักเข่าอีก
เหมือนกัน ที่นั่นเขาก็หมดโอกาสที่จะลุกขึ้นที่เดียว

ฉันเดินเข้ามาหาคุณพี่สุรันน์ที่นอนอยู่บนเตียงพร้อม
ด้วยสตรีทั้งสอง

“พี่ไม่ได้เชื่อมั่นนี้ สุตจินต์” คุณพี่สุรันน์กล่าวแก่ฉัน
อย่างเบาๆ “พี่ไว้ใจเธอ—ไว้ใจเธอคนเดียวเท่านั้น”

ครอบครัวवाद

ต่อมามณีก็หายสาบสูญไปจากบ้าน ไม่มีใครได้ข่าวได้
คราว ไปพร้อมด้วยความชั่วร้ายของตน ส่วนฉันได้ทำการ
วิวาท์กับยพินสตรีที่ช่วยชีวิตฉันไว้ ความกลมเกลียวระหว่าง
คุณพี่สุรันน์และฉันก็ยังคงมีคั้งแน่นอยู่ชั่วกัลปาวสาน

ยูเวลลิน

(จากเรื่องของ เอ็ดการ์ วอลเลซ)

๑. พิฆาตกรรมลึกลับ

ท่านสหายรักทั้งหลาย เมื่อฉันกำลังจะเขียน
นิยายของฉันเรื่องนี้ ฉันแทบจะกลืนน้ำตาไว้มอยู่ มัน
เป็นเรื่องที่เกี่ยวแก่ความทุกข์โศกอย่างลึกซึ้งเคลือบคลุม
ไปด้วยข้อความอันน่าสยดสยองสฟิงกลัว เป็นเรื่องที่
เกี่ยวกับสตรีกรรมผู้หนึ่งคือ 'ยูเวลลิน' ซึ่งถึงแก่กรรม
ลง ณ ท่ามกลางมรูกันดาร 'ลิไบยัน' อีกทั้งเป็นเรื่องที่
มหาชนชาวอิตาเลียน และโอโยคุปต์ทราบกันอยู่แล้วเป็น
เลาๆเรื่องราวที่ได้ผ่านพ้นมาแล้ว ฉันจะลืมนเสียมิได้ว่า

ครอบครัวवाद

มันทำให้ฉันต้องเสียบิคาที่รัก—ต้องจากเวนิซอันเป็นที่เกิดที่ตาย
ต้องมาฝังรกรงฝังรากอยู่ในประเทศไอยคุปต์ อันแควดล้อมไปด้วย
มรกันคาร—ห่างไกลจากความศิวิลย์ของโลก—อากาศอบอ้าว ยิ่ง
กว่านั้นฉันยังต้องจาก “พลิสซิลลา” สาวที่รักไปเสียตั้งแต่ปีเต็มๆ

เวนิซ—อันเป็นนครที่ตั้งอยู่ ณ ภาคอัครทิศแห่งทะเล
อาเดรียติก เป็นนครที่สวยงามที่สุด เคยเป็นท่าเรือท่าแรกในสมัย
โบราณมาแล้ว กาลปัจจุบันเห็นความงามต่างๆ จึงลดน้อยถอยลง
ตามสมัยอันควร วังท่าเหนือโดยอันตั้งเด่นอยู่ในเวนิซ เป็นสถาน
ที่อันมีสง่างามอยู่แห่งเดียวเท่านั้น สถานที่สำคัญอื่นๆ ก็กรก-
ร้างปราศจากผู้คน อนิจจา! เวนิซให้ตำหนิโดยหลังลงสู่ความ
อับปางเสื่อมถอยอย่างพิศดาร ทั้งนี้แหละเท่านั้น ฉันก็เช่นเดียว
กัน เว้นเสียแต่ ฉันมีโอกาศได้รับความสุขในเมื่อมีอายุอยู่ใน
เขตมัชฌิมวัย ส่วนเวนิซจะปรากฏความงามเช่นเดิมได้อีกเมื่อ
ใดใครเลยจะทราบ

วันที่ ๑๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๓๒ เป็นวันแรกที่ฉันเริ่ม
ผจญต่อโชคร้าย—โชคซึ่งมาพรากเอาความสุขของฉันไปเสียอย่าง
ไกลลิบ เวลาราคีวันนั้นดวงศศิธรส่องสว่างอยู่ในท่ามกลาง

นภาภทท้องฟ้าปราศจากเมฆหมอก ฉันนั่งคุยอยู่กับ 'พลิสซิดลา' ที่สนามหน้าบ้าน เรารักกัน รักกันอย่างมีวันหน้า ไม่มีอำนาจศักดิ์สิทธิ์ใดๆมาทำลายความรักของเราได้ พลิสซิดลาเป็นสตรีที่สวยงามที่สุดในอิตาลีทั้งหลายจะสวยได้ ผมดำตากำเยี่ยงชาวกรีกในบรูทิส ผิวเนื้อขาวนวลโดยธรรมชาติ กิริยามารยาทเรียบร้อยน่ารักต้องด้วยความนิยมของมหาชนชาวอิตาลีเสียทั่วไป ความงาม—ความเยือกเย็นของ พลิสซิดลานั้น จะลืมเสียไม่ได้เลยในภพนี้และภพหน้า หล่อนชื่อตรงต่อฉันมาเป็นเวลาถึง ๕ ปี อันเป็นเวลาที่เราต้องจากกันอย่างไกลลิบ หล่อนไม่ยอมทอดร่างอันอ่อนนุ่มของหล่อนในวงแขนของชายอื่น นอกจากฉัน—*โอเวโรโต โรลิโอ*

ขณะที่เราพลอดเปลื้องความรักต่อกัน—จับกันกอดกันเช่นเดียวกับคู่อรักทั้งหลายบนเกาะอารซังตงอยู่บนพื้นหญ้าอันสดชื่นเขียวขจี ก็มีเสียง "บั้ง" ดังขึ้นในห้องสมุกของบิคาฉัน ฉันสะกึ่งวูบทั้งตัว พลิสซิดลาจับแขนฉันไว้แน่น ฉันวิ่งปราศเข้าไปในห้องนั้นแต่ผู้เดียวปล่อยให้หล่อนอยู่ที่สนามโดยลำพัง พอฉันโผล่เข้าไปในห้อง ฉันมิได้พบใครอื่นนอกจากบิคาของฉันซึ่ง

ครอบครัววาล

กำลังนอนเหยียดยาวอยู่ที่พื้นผุ่เดียวเท่านั้น ฉันค่อยๆประคอง
ท่านไปวางไว้บนเก้าอี้นวมยาว ซ้อนศีรษะท่านขึ้นด้วยกิริยาอัน
เจียมสงบ

“อย่าคิดไปตามหามันเลยโอเรลโด” ท่านกล่าวแก่ฉัน
ด้วยเสียงอันแหบแห้ง มือกุมแผลลูกปืนที่ทรวงอก “มันเป็น
ผู้ชายที่ชำนาญฆ่าของที่สุด มันอาจล่องหนหายตัวได้ เวลานี้
มันกำลังเดินทางไปโดยคุปต์ ไปเมืองนูเบีย... ไปเมืองโคโร เพื่อ
ระเบิดความคิดอันชั่วร้ายของมัน จึงปล่อยให้เรื่องนี้อยู่ในอำนาจ
นคราภิบาลเด็กโลกเอ๋ย เพราะมันเป็นความพยายามของผู้มี
อำนาจคนหนึ่ง เจ้าเอง—จงแต่งงานเสียกับพริสซิลลา แล้วรอดู
เหตุการณ์ต่อไปเถิด” ท่านหยอกระบายลมอัสสาสะด้วยความปวด
ร้าว “ส่วนพ่อจะต้องขอลาเจ้าไปแล้ว พริสซิลลาและเจ้าจงเป็น
สุข ลูกรัก ลาก่อน—ลูกรัก”

พอขาดคำท่านก็แน่นิ่งอยู่ภายในวงแขนอันล้ำนัยของฉัน
อนิจจา! ท่านได้ถึงแก่กรรมเสียแล้ว ท่านทอดทิ้งฉันอยู่แต่ผู้
เดียวในพิภพอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้

“มันหนีไปไอยคุปต์-ไปโคโร-ไปนูเบีย” เสียงนี้ยัง
แว่วอยู่ในโสตประสาทฉันมีรูวาย ฉันไม่รู้จักหน้าค่าตาศัตรูของ
ท่านเลย มันเป็นใคร มันสามารถมาฆ่าบิดาของฉันได้เจียวหนอ
บิดาฉันเป็นคนสงบเสงี่ยม เป็นที่รักใคร่ของมหาชนชาวเวนิซ
ทั่วไป ควรหรือมันมายิงท่านได้ แน่หนอ คงมีความลับอะไรสิ่ง
หนึ่งซึ่งแอบแฝงอยู่ระหว่างท่านกับมัน ซึ่งฉันเองก็ยังคงมืด
แปดด้าน

ทันใดนั้นความโกรธแค้น ได้บังเกิดขึ้นในสมองฉัน
อย่างแรงกล้า รีบเดินออกประตูไปเที่ยวฉีกตามผู้ร้ายในที่ต่างๆ
รอบบ้าน เป็นความจริง-มันเป็นผู้ร้ายที่ล่องหนหายตัวได้
เพราะปรากฏว่ามันได้หนีไปเสียอย่างปราศจากเงา เป็นอัน
แน่แล้วว่าฉันจะต้องไปยังประเทศไอยคุปต์-ไปเมืองโคโร-ไป
เมืองนูเบีย แต่มหาชนชาวไอยคุปต์มีตั้งหลายสิบล้านคน ฉัน
จะทราบได้อย่างไรการที่สืบหาผู้ร้ายรายนี้ ฉันทราบดีว่าคงกิน
เวลานานปี หรือมิฉะนั้นก็เท่ากับ งามเข้มในท้องมหาสมุทรอัน
เป็นกิจที่ฉันจำนงที่จะทำ

ครอบครัววาล

เมื่อไม่มีผลอะไรแล้ว ฉันก็ต้องกลับเข้ามาในห้องสมุดอีกครั้งหนึ่ง ฉันพบปริสซิดลากำลังซบศีรษะร้องไห้อยู่ที่ทรวงอกบิดาฉัน มือหล่อนกุมมือท่านไว้แน่นด้วยความรักและนับถืออย่างสูงสุด ผมอันสยายคางามของหล่อนกองอยู่บนทรวงอกท่าน ปริสซิดลาของฉันก็มีความทุกข์เยี่ยงเดียวกับฉันเหมือนกัน ฉันเดินไปหยุดอยู่ข้างๆหล่อน พลังค่อยๆอ่อนศีรษะหล่อนขึ้น หล่อนซบศีรษะอยู่ที่ทรวงอกฉันแล้วก็สะอึกสะอื้นอยู่ไปมา เป็นที่เวทนายิ่งนัก

“โอเรลโก นี่เราจะทำอย่างไร?” เป็นคำถามของหล่อน คำแรก

“พี่จะทำอย่างไรเพื่อเธอ?” ฉันตอบอย่างเศร้า “นอกจากพี่จะต้องจากหล่อนไปอย่างไกลลับ เพื่อทำการแก้แค้นเท่านั้น”

ฉันเล่าถึงคำพูดที่บิดากล่าวครั้งสุดท้ายให้หล่อนฟังโดยสั้นเชิง ทันทันฉันรู้สึกเหมือนว่ามีมือหล่อนที่บีบอยู่แล้ววนไปฉันยิ่งบีบแน่นขึ้นเป็นลำดับ

“เธอจะทำเช่นนั้นไม่ได้ โอเรลโค เธอจะปล่อยให้ยู่
 ในความสามารถของนคราภิบาลไม่ได้ คุณพ่อของเธอสูญเสีย
 ชีวิตลงโดยเหตุการณ์อันร้ายแรงถึงเพียงนี้ เธอจะนั่งดูตายอยู่
 ฉะนั้นหรือ เธอจะแต่งงานกับดิฉัน—รับความสุขกับดิฉันในเวลา
 ที่คุณพ่อของเธอตาย ออ! เธอยังไม่เลวพอที่จะทำเช่นนั้นไม่ใช่
 หรือ? ถูกแล้วเธอต้องไปเมืองนุเบีย เมืองโคโร เราต้องไป
 เพื่อการแก้แค้น ส่วนดิฉันจะรอเธออยู่ด้วยความซื่อสัตย์ โอ-
 เรลโคที่รักของดิฉัน ดิฉันรักเธอยิ่งกว่าสิ่งใดทั้งหมด ดิฉันจะ
 ทนรอเธออยู่ด้วยความจงรักภักดี แม้ว่าจะเป็นเวลาช้านานเท่าใด
 ก็ตาม เธอจงคอยดูความสัจของดิฉันนะกะ โอเรลโค”

“ฉันเห็นใจหล่อนแล้ว พรินซีสลา” จันว่า “ฉันทราบ
 และตระหนักแล้วว่าหล่อนรักฉันเพียงใด โดยที่ฉันเอาความรัก
 ของฉันเข้าเปรียบเทียบ อย่างกล้วยเลย ถ้าหล่อนรักฉันเพียงไหน
 ฉันก็รักหล่อนเพียงนั้น”

“ความจริง” หล่อนพูดพลางทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตัว
 เดียวกับฉัน “คุณพ่อของเธอออกจะถูกต้องเธอเกินไปที่จะปล่อยให้
 ให้เธอได้รับความสุข ให้คนเขาทำการแก้แค้นให้ การที่จะเอา

ครอบครัววาล

จุมุกคนอื่นเขามาหายใจ มันจะแน่นอนที่ตรงไหน เธอจะต้องไปเอง ไปทำการแก้แค้นให้ปรากฏแก่โลก”

ตั้งแต่วาตรีนั้นเป็นต้นมา ความรักระหว่างเราทั้งสองก็ได้ถูกความทุกข์โศกอันสาหัสคอยแทรกแซงเป็นอุปสรรคอยู่เสมอเนื่องนี้

๒. ยูเวลลินผู้สามารถ

ต่อมาอีกสามวัน เรือ “คริสติน” ก็เริ่มใช้จักรออกจากท่าเมืองเวนิซ เรือลำนี้เป็นเรือที่ฉันโดยสารไปด้วย ฉันได้อำลาหล่อนแล้ว—ลาหล่อนมาแว้งคว้างอยู่ในท่ามกลางทะเลอาเดรียติกอันมีอาณาเขตกว้างขวาง ทั้งหล่อนให้อยู่ในความอารักขาแห่งพระเจ้าเป็นเจ้า

ในระหว่างที่ฉันรอนแรมอยู่ในเรือคริสติน ฉันรู้สึกหงอยเหงาเสียนี้กระไร ไม่ว่าจะเหลียวไปสารทิกใด ภาพแห่งการฆาตกรรม—ภาพใบหน้าอันงดงามของพรินซ์ซิลลาก็มาปรากฏอยู่เสมอ ไม่มีใครอีกแล้วในพิภพนี้จะสามารถปลุกหัวใจฉันให้

ตื่นจากความทุกข์โศก จันยื่นเกาะราวระเบียงเรือ ทอดสายตา
ไปชม^๕พื้นทะเลอันมีคลื่นกระฉอกอยู่มิขาดสาย นี่แหละท่านคือ
ความสุข จันยากแค้นซึ่งจันได้รับเป็นอย่างดี จันเคยได้รับ
ความสุขเนื่องนี้ มาบัด^๕ความสุขนั้นได้บินไกลออกไปทุกที่—
ไกลไปยังประเทศไอยคุปต์—เมืองโคโร-นูเบีย-มรุกันการอัน
กว้างใหญ่ไพศาล

อนิจจา บ้าน^๕ฉะนพริสซิดลาของจันจะเป็นไหน หล่อน
คงตั้งการอันอยู่ด้วยความสะดวกแล้ว ผมอันกำลังของหล่อน
ดวงตาอันคมตำราวกับมฤคเมื่อยามไกรธ กรอน^๕เรียวยาวสะอาด
ราวกับลำเทียน บ้าน^๕ฉะนพริสซิดลาเพียงไหน ดวงเนตร
อันมีประกายแห่งความร่าเริงมีนองไปด้วยอุตัสซลหรือ ขอให้
ท่านลองหลับตาตรองถึงภาพตอน^๕ของจันดูสิหรือว่า หัวอก
บุรุษเช่นจัน-หัวใจสตรีเช่นพริสซิดลาเป็นอย่างไร จันคิดถึง
หล่อนราวกับอกจะสลาย ถ้า^๕จันมีปีก เป็นอันแน่ที่เดียวที่จัน
จะต้องหนีจากเรือน บินตรงไปยังเมืองเวนิซ—ไปตระกองกอด
หล่อนเสียจนพอใจ แต่....! ความคิดอันโง่บ้าเหล่านั้นยังคงวก-
เวียนอยู่ภายในสมองจันมิรู้วาย พริสซิดลา-พริสซิดลาขอรัก

ครอบครัวवाल

ภายในเรือคริสตินซึ่งฉันโดยสารมานั้น ฉันมีเพื่อนสนิทนา
อยู่สองคนเป็นเกานต์และเกานต์เอส สามีภรรยาเขาทั้งสองมัก
ชอบมานั่งคุยเล่นกับฉันเสมอ ฝ่ายชาย-เกานต์ อ็อกเปินตอโล
เป็นคนที่มีความเห็นอกเห็นใจมาก คาก้า ไว้นทวนโง้ง อาศัยอยู่ในราว
๓๕ ปีเศษ รูปร่างใหญ่โต ริมฝีปากค่อนข้างหนา รวมความ
ว่าเกานต์ผู้หนึ่งบุรุษที่ปราศจากความงามไม่ว่าในทีใดๆ แต่
ข้อที่เราควรสงสัยอยู่มากก็คือเขามักยื่นตาอันแปลกประหลาด
โตก้า ถ้าจ้องดูใครก็เหม็งอย่างมีอำนาจ กลายเป็นหมอสะกด
ดวงจิตจะเห็น อยากรู้ก็ถึงแม่เขาจะเป็นเกานต์ผู้มีเกียรติยศ
สูงคนหนึ่งก็จริง ฉันก็ยังเชื่อว่าคงมีแนวแห่งความทุกข์ใจแอบ
แฝงอยู่ เขามักชำนาญในทางคมเหล็กแอล เล่นไพ่บริจด์และ
โป๊กเกอร์

ส่วนเกานต์สภรรยาของเขาเป็นหญิงที่แปลกที่สุด หล่อน
มีอายุราว ๒๕ ปี หน้าตาเกลี้ยงเกลาอ่อนช้อยสวย ผสมสีทอง
ตาสีดำ รูปร่างออรชรประเปรี้ยวดูไม่สมกับตาเกานต์เลยจนนึก
เคียว การที่ว่าหล่อนเป็นหญิงที่แปลกก็คือ หล่อนมีความ
สามารถในวิชาวิศวกรรมต่างๆ หล่อนชำนาญในวิชาไฟฟ้าอย่าง

หาตัวจับยาก อาจจะใช้อำนาจไฟฟ้าทำบ้านเรือนเป็นกลไกไป
ได้ เพื่อประกอบกับความสามารถของหลอดน ฉันท้องแล้วว่า
ครึ่งหนึ่งไฟฟ้าในเรือคริสตินเสีย คับมีคหมกทั้งลำ นายช่างสำคัญ
บ่วยเสีย จึงจำเป็นต้องใช้ลูกน้องเที่ยวแก้ ไฟฟ้าสายนั้นก็ไม่ขาด
และเสกเงให้ทราบว่ายเสียที่เครื่องในห้องชั้นล่าง พวกลูกสมุนนาย
ช่างพยายามแก้อยู่เป็นเวลาถึงสองชั่วโมงเต็มๆ ก็หาเป็นผลสำเร็จ
ไม่ พอหลอดน-เคานเคส ออกเป็นคอโลรับอาสาภัยทันทันที
ทำนกับทันก่อนฤฤตามประสงค์ ในชั่วเวลา ๑๕ นาทีไฟฟ้า
ก็สว่างไ้ทั้งเคิม ด้งเค้านนหมานหลอดนก็ไ้เสกเงความสามารถ
ให้ชาวเรือคริสตินเห็นเนองๆ ตลอดงานเรือจอดอยู่ที่เมืองเบ็ง-
กาซีในไอยคุปต์

เรื่องความสามารถของหลอดนมีอยู่มากมาย เช่นภายใน
ห้องส่วนตัวของหลอดนและสามี หลอดนแต่งเสียอย่างทรู ล่าม
สายไฟไปยังที่ต่างๆ พอตกเวลากลางคืนห้องหลอดนจึงสว่างจ้า
ไปหมด แลดูงามไม่น้อย เนื่องในความสามารถอันน่าอัศจรรย์
ของหลอดน ชาวเรือคริสตินจึงขนานนามหลอดนว่า “ยูลเวลลิน”

กรอบจักรวาล

ตลอดเวลาที่เรือแล่นมาในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ผ่าน
อ่าวซีราจอกที่เมืองเบ็งกาซีในไอยคุปต์ หล่นกับฉันทกัสนิก
สนมกันก็ หล่นขอร้องให้ฉันทเรียกหล่นว่า “ยูเวลลิน” อัน
เป็นนามที่หล่นพึงพอใจอย่างเอก

“นี่เธอจะไปไหน โรลีโอ” หล่นเคยถามฉันท

“ฉันทจะไปอยู่เมืองนเบีย” ฉันทตอบ “แต่ฉันทเชื่อว่า
หล่นคงไปไกลจากเมืองไกรโรเป็นแน่”

“เธอจะไปนเบีย” หล่นทวนคำ “เมืองที่เต็มไปด้วย
การพนันทั้งสน เมืองนเบียเป็นบ่อเกิดแห่งความฉิบหาย ถ้า
ไม่เท่ากับมอดิตาโลกียังไปกว่า”

“จะ แต่ฉันทไม่ได้ตั้งใจจะไปเล่นการพนันที่นั่นเลย ตั้ง
ใจจะไปเที่ยวเท่านั้น เชื่อว่าหล่นคงจะไปเยี่ยมฉันทที่นั่นบ้าง

“โอ! เมืองบ้านนั้นฉันทขอไกลร้อยโยชน์แสนโยชน์เที่ยว
คะ” หล่นพูดสวนฉันท “อากาศก็ร้อนจนเกือบจะแทนไฟได้
จะมองไปทางไหนก็มีแต่ทะเลทราย ทางทิศตะวันออกมีนุเบีย
ตะวันตกมีลิเบีย ฉันทออกจะทราบแล้วว่า เธอพยายามที่จะ

บิตเราในรฐระที่เธอจะไปทำ เพราะชาวอตาเลียนไม่เคยพอใจ
มาเที่ยวที่ไอยคุปต์กันเลยสักคนเดียว ยิ่งนุเบียก็แล้วที่ข้งร้าย
ใหญ่”

“หล่อนเป็นคนฉลาดมากที่เดียว ยูเวลลิน” ฉันทูกกลับ
เกลื่อน “ฉันรู้ว่าหล่อนพยายามจะค้นคว้าหาความจริงจากฉัน
ให้ได้ แต่ฉันเห็นว่าหล่อนยังเข้าใจผิดอยู่มาก ฉันไม่ได้ตั้งใจ
จะซ่อนเร้นความตั้งใจจริงของฉันเลย ศิษย์จะก็พวกเราไม่ชอบ
มากนัก ฉันก็จะลองมาชิมรสดูบ้างเป็นไร”

“สิ่งไรก็แล้วแต่ความเห็นชอบของเธอทั้งสิ้น เธอจะไป
นานไหมคะ” หล่อนถาม

“ยังทราบไม่ได้จะ ถ้ามันส่งแปลกๆ บางทีฉันก็อยู่นาน
สักหน่อย แต่อย่างมากก็สัก ๑๕ วันเท่านั้น”

“เธอจะลองท่องเที่ยวไปกับกองคาราวานเขาหรือคะ ถ้า
คิดเช่นนั้นก็เป็นความคิดผิดอย่างเอก เขาเถอะกะดิฉันจะทำนาย
ไว้ที่เดียวว่า สิบห้าวันที่เธอไป เธอจะเห็นเป็นตังปี

“หล่อนเคยไปหรือจะ ยูเวลลิน” ฉันทาม

ครอบครัววาล

“ดิฉันไม่เคยไปเลย แต่เกานต์แกละไป แกบอกว่
นรกกี้กว่าเป็นไหนๆ”

สักครู่เรือก็มาจอดที่เบ็งกาซี เราลงเรือไปจากเบ็งกาซี
มาอาเล็กซานเครีย แล้วใช้ไปมาตามลำคลองเรื่อยจนถึงโคโร

เรามีโอกาสคุยกันน้อย ที่สุดโดยเหตุที่เกานต์สามมีของ
หล่อนเข้ารถม้ามาเสร็จแล้ว เขาทั้งสองนั่งรถหายไปตามถนน
สายใหญ่สายหนึ่งจนลับตา เมื่อแะรับประทานอาหารพอควร
เรียบร้อยแล้ว จันก็ขึ้นรถไฟตรงไปยังเมืองนบูเบีย

๓. มรูกันตาร ‘สไบยัน’

ก้าวแรกที่ฉันเดินออกจากสถานีรถไฟก็พบบ่อนการพนัน
ที่เดียว ชาวพื้นเมืองแต่งตัวรุ่มร่าม โปกผ้าคำสกรปรก เขาเหล่า
นั้นกำลังนั่งล้อมวงแทงหวย ๗ ตัวกันอยู่ ฉันรู้สึกใจหายวาบ
เวนิชของฉันดีกว่าตั้งร้อยส่วน ฉันตกอยู่ในประเทศอันเต็มไปด้วย
ความป่าเถื่อน อากาศอบอ้าว เนืองแน่นไปด้วยผู้คนอัน
สกปรกโสम्म

ม.จ.อากาศดำเกิง

พอฉันยื่นจ้องรูปภาพแห่งความฉิบหายอยู่สักครู่ พวกคน
ขอทานก็มาพูดภาษาชาวพื้นเมืองร้องขอทานอยู่อย่างไม่เป็น
ศัพท์ ฉันรู้สึกรำคาญที่สุดและรู้สึกเกลียดกลัวด้วย มือซึ่งยื่น
มารับทานที่ร่อนอยู่รอบข้างฉันนั้น ล้วนแต่คำสกรปรกเปื้อน
ดิน เปื้อนทราย แสดงว่าเพิ่งจะเลิกจากการพนันมาใหม่ๆ ฉัน
ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรกับเขาคดี ควรหรือที่ฉันจะเอาทรัพย์สิน
อันมีค่าแจกจ่ายให้แก่มนุษย์ผู้เดินการพนัน มีเท่าไรเขาก็ฉิบ-
หายเท่านั้น

ครั้นพวกเขาเห็นฉันยืนเฉยอยู่ เขาลองนึกว่าฉันกลัว
หรือมิฉะนั้นก็คงไม่กล้าทำอะไรเขา เขาค่อยๆเออมมือใกล้ฉัน
เข้ามาทุกทีจนในที่สุดก็ถึงตัว ฉันโดนนิ้วนั้นก็กระชากมือเขา
กระเด็นไป แล้วก็จ้องดูเขาค้วยความรังเกียจ เขากับฉันต่าง
กุมเข็งกันอยู่ราวสิบนาที จึงได้มีชาวพื้นเมืองท่าทางเป็นผู้ดีคน
หนึ่งมาหาฉัน

“นี่ท่านเป็นชาวอิตาเลียนหรือจ๊ะ?” เขาถามภาษา
อิตาเลียน

ครอบครัวवाद

“จ๊ะ ถูกแล้ว” ฉันตอบอย่างโล่งหัวอก “ฉันเพิ่งมาถึงเดี๋ยวนี้เอง ฉันจะมาอยู่ที่นี้ชั่วคราว ท่านจะหาที่พักให้ฉันได้ไหม”

“เอ็งจะ ไม่เป็นไร” พูดแล้วเขาก็พาฉันแหวกฝูงคนขอทานออกไป เขาพูดภาษาอิตาลีเสียได้คล่องแคล่วก็มาก ทำทางเขาก็นบอบฉันคืออยู่ ฉันทราบภายหลังว่าเขาเป็นเจ้าของเรสเตอร์รองในแถบนั้น และเคยไปอยู่ในกรุงโรมตั้งสามปีเศษ

เราเดินเรื่อย ๆ มาตามถนนเล็กๆ หลายนาย เป็นเวลาถึงครึ่งชั่วโมง ในท่ามกลางแสงกินกร้อนร้อนจัก จึงได้ถึงบ้านเช่าเล็กหลังหนึ่งปลูกอยู่ในที่อันปราศจากร่มไม้

“ถูกร้อนๆ จักเหลือเกินครับ ท่านไม่ควรมาเลย” เขากล่าว “ทะเลทรายก็ใกล้จะเบนบาอายุแล้ว ลมพัดเอาผงทรายอันร้อนระอุเข้ามาในบริเวณนี้เสมอ”

“นี่ท่านจะให้ฉันพักที่นี่หรือ?” ฉันถาม

“มีแห่งเดียวเท่านั้นแหละจ๊ะ เชิญท่านเข้าไปดูสิ”

ภายในบ้านมีม่านเก่าๆ บังอยู่ระหว่างเฉลียงกับประตูห้องเพื่อกันผงทรายซึ่งพัดมาจากทะเลทรายนูเบียและลิเบียนี้ ฉัน

แทบจะจับม่านนั้นมิได้ เพราะรู้สึกกายมือเหลือทนทั้งโดยที่ถูกลงแสงที่นครเผาเสียจนร้อน เมื่อตกลงกันแล้วฉันก็พักอยู่ในบ้านหลังนั้นตามคำแนะนำของเขา

คาเต็บ แอฟฟามัดิต—ชายหนุ่มชาวโอยคุปต์เจ้าของเรสเคอรองผู้หนึ่งเป็นคนผอมสูง หนวดเคราเกลี้ยงเกลา มีนิสัยใจคอเยือกเย็นสุขุม วันหนึ่งเขามาชวนฉันไปชุกหาทองในโอเอซิสร้างในมรกนคาร์ลไบเยน เขาอ้างว่าการที่ฉันมาหนึ่งงมืองอเท้าอยู่เฉยๆ เช่นนี้วันใดก็วันหนึ่งเงินก็จะหมดกระเป๋า เมื่อพูดจากตกลงกันแล้วฉันยอมเข้าเป็นหุ้นส่วนกับเขาหนึ่งในสาม

ท่านเอ๊ย ไม่มีชาวอิตาลีเงินใดๆที่จะได้รับความลำบากยากแค้นเช่นเดียวกับฉัน ฉันตกมาอยู่ในประเทศโอยคุปต์อันเต็มไปด้วยความกัณการ ฉันต้องทำงานหนักตั้งแต่เริ่มสุริยันปัจจุบันนี้จนอัสตงกต เพื่อแลกเปลี่ยนกับชั้นทองเล็กน้อยที่ได้มาอย่างหมดหวัง ฉันต้องดูแลงานต่างๆอยู่เช่นนี้เป็นเวลาสามปีเต็มๆ จนได้รับผลสมหมาย คือเราได้ทองเป็นอันมาก—มากพอที่เราทั้งสอง—คาเต็บและฉันจะเป็นเศรษฐีน้อยๆได้ที่เดียว

กรอบจักรวาล

ทอง-ทองอันเป็นโลหะที่มีราคาสูงที่สุด ก็หาอาจชုပ်หัวใจฉันให้
พ้นจากห้วงแห่งความทุกข์ได้ไม่ ความทุกข์ของฉันมีมากมาย
หมกกองอยู่ภายในดวงใจฉันชอกช้ำอย่างมากที่สุด ดังนั้นฉัน
จึงดูไปว่าทองมีค่าเท่าเทียมกับกระดาษชิ้นหนึ่งเท่านั้น

จากที่พักของเราไปยังโอเอซิสเรียบยา ถ้าเราขี่ม้าไป
เรื่อยๆจะกินเวลาตงหนึ่งชั่วโมงเป็นอย่างต่ำ ฉันต้องขี่กลับไป
กลับมาเสมอทุกวัน ระหว่างทางบางครั้งเราก็เกิดพายุ อสนีบาต
ฝน ฯลฯ ล้วนเป็นอุปสรรคอันร้ายแรง ฉันสามารถที่จะคร่ำ
เอาชีวิตเราไปได้ บางคราวฉันก็สิ้นสติสมประทีนนอนหมอบหนึ่ง
อยู่กลางมรুকันการอันเว้งว่าง ถูกทรายหมกจนเหลือแต่จมูก
ถ้ากองการวานไม่พบและช่วยเหลือแล้ว นามว่า “โอเรล
โคลิโอ” จะปรากฏฉันใด

เวลาได้ผ่านไปอย่างเฉื่อยช้าที่สุดเป็นปีๆ อาสี่ปีเต็มๆ
แล้วที่ฉันได้มาฝังรกรากอยู่ในเมืองโอโยคุปต์ ได้รับความลำบาก
อย่างสาหัสจึงได้ประสบโชคอย่างน่าพิศวง

วันหนึ่งเวลาค่าเมื่อฉันเสร็จงานแล้วก็ขี่ม้าสี่เท้าตัวงาม
จะกลับที่พัก พอไปได้ครึ่งทางมรুকันการอันเว้งว่างก็ปกคลุมไป

ด้วยความคิดแห่งก้อนเมฆอันกระจายอยู่หนาที่บในท่ามกลาง
นภาภาค เกิดพายุนักเข้าทุกที ฉันต้องซบศิรชะลงที่คอมา
โดยที่เกรงว่าจะมีฝนทรายกระเด็นเข้าตา พลังก็แรงผีเท้าม้า
อย่างเต็มที

พายุกึ่งพัดนักเข้าทุกที ท้องฟ้าก็ตั้งเค้ามืดมน
อนธการไปโดยทั่ว ฉันตีม้าและปล่อยให้มันห้อยอย่างสดกำลัง
พอไปได้สักครู่ฝนก็ตกลงมาอย่างลุ่มหลุมตาไม่ขึ้น ฉันหือม้า
กรำฝนเรื่อยมาด้วยความหนาวสะท้าน ประกอบด้วยพายุกึ่งคง
พัดแรงเรื่อยอยู่ตามเดิม ไม่เสื่อนานนักเท้าม้าก็สะดุดเข้ากับอะไร
สิ่งหนึ่งโดยแรงจมนลุ่ม ฉันเองก็กระเด็นลงมาหมอบนั่งอยู่
กับพื้นทรายอันเปียกขุ่น

ฉันค่อยๆลุกขึ้นดูของสิ่งนั้น

ฉันคิดไปว่าฉันกำลังตกอยู่ในความฝันหรือความบ้า
เพราะสิ่งนั้นคือสตรี หล่อนนอนสลบนิ่งอยู่ ฉันตกใจเป็น
กำลัง รีบกระโดดเข้าซ้อศิรชะหล่อนขึ้น หล่อนคือใคร ?

ถึงแม้ว่าเวลานั้นฉันและหล่อนกำลังกรำอยู่ในฝนอันตก
มามิขาดสายก็ดี ฉันก็ยังจงจำหล่อนได้ถนัด จำได้ว่าหน้าตา
หล่อนขาวซีดปราศจากโลหิต ตลอดเวลาสี่ปีที่ได้ผ่านพ้นไป

ครอบครัววาล

แล้วดูหล่อนแก่ลงมาก แสดงว่าคงได้รับความทุกข์อย่างสาหัส
ทำไมฉันจึงไม่เห็นหล่อน การที่ฉันปล่อยให้เท้าม้าสะคุดหล่อน
โดยแรงนั้นเพราะอะไร ปัญหาตั้งร้อยแปดพันประการก็ระคม
กันอยู่ในสมองฉัน ฉันกำลังตกอยู่ในห้วงแห่งความกังขา หล่อน
คือยูเวลดิน—เกานเตสอีกเป็นতো

๔. เผยความจริง

ยูเวลดินเจ็บอยู่ในบ้านฉันตั้งสามอาทิตย์ ฉันต้องพยายามรักษาหล่อนจนสุดความสามารถ การที่ฉันไม่ได้ซักไซ้ไล่เลียงหล่อนถึงเรื่องที่หล่อนต้องมานอนอยู่กลางทะเลทรายนั้นเกรงว่าหล่อนจะเจ็บหนักลงอีก

“โรลีโอ” หล่อนว่าในวันแรกที่หล่อนหายเป็นปกติ
“พระคุณอันใหญ่หลวงของเธอครั้งนี้ดิฉันจะลืมเสียมิได้เลยจนชีวิตหาไม่ ก่อนที่จะเล่าเรื่องราวของดิฉันให้เธอฟัง ดิฉันต้องขอร้องเธอว่าเธอมาอยู่นูเบียเพื่อประสงค์อะไร”

“หล่อนจะรู้ไปทำไมยูเวลติน” ฉันทอบเรื่อยๆ “แต่เอาเถิดฉันจะบอกให้ ฉันมาเพื่อตามจับผู้ร้ายที่ฆ่าคุณพ่อของฉันตายในเมืองเวนิซเมื่อครั้งที่ฉันเพิ่งกลับจากมหาวิทยาลัยในกรุงบิลลาใหม่ๆ”

“ตามจับผู้ร้ายที่ฆ่าบิดาเธอ” หล่อนทวนคำด้วยความฉงนใจ “นักสืบปลวงมาแล้วเธอยังไม่พบมันอีกหรือ ขอโทษบิดาเธอคือใคร?”

“เคานต์ออสเตคาเคอิลด์”

“เคานต์ออสเตคาเคอิลด์” หล่อนทวนคำแล้วก็หลับหนึ่งด้วยกิริยาอันลึกลับแล้วกับนเบาๆว่า “เธอคือไวส์เคานต์”

“หล่อนทราบความจริงหรือจะ ยูเวลติน” ฉันทกระซำตามหล่อน เมื่อคุกเข่าอยู่แทบเท้าหล่อน ออ ความหวังที่จะได้พบดวงพักตร์อันงดงามของ ‘พริสซิลลา’ ก็มีเงาอยู่รางๆแล้ว

“กะ ตีฉันทราบหมด” หล่อนตอบซำๆ อัสสุชลไหลอยู่นองปราง “เชิญเธอนั่งเสียบนเก้าอี้ก่อนเถอะกะ”

กรอบจักรวาล

“ไม่เป็นไร ยูเวลลิน” จันวีงวอนและกำมือหล่อนไว้แน่น “ทำไมหล่อนจึงร้องไห้เมื่อได้ยินข่าวนี้ มันเกี่ยวข้องกับอะไรกับหล่อนหรือ?”

“กะมันเกี่ยวแก่จันทั้งสิน เธอขา จันจะบอกเธอกระไรได้ เพราะมันเกี่ยวกับสามีของจันด้วย”

“ไม่เป็นไร บอกเถิด ถ้าหล่อนเห็นแก่จัน การที่จันสู้ทนลำบากลำบากมาอยู่ในยูเบีย ก็เพราะเรื่องนี้เรื่องเดียวเท่านี้”

“เป็นบุญอย่างยิ่งที่เธอไม่ได้บอกเรื่องนี้แก่จันในเรือคริสติน มิฉะนั้นเธอก็ต้องตายด้วยเหมือนกัน”

“หล่อนหมายความว่ากระไร ยูเวลลิน หล่อนพูดแปลกมาก จันต้องตายในเรือคริสติน ถ้าจันบอกหล่อน แปลกจริง”

ทันใดนั้น อัสสุซ ก็ไหลลงที่ปรางอันหมองของหล่อน อยู่มิขาดสาย พลางก็สะอึกสะอื้นอยู่ไปมาเป็นที่น่าสังเวชสลดใจ ยิ่งนัก หล่อนพยายามฝืนความโศกไว้ช้านาน จึงพูดออกมาได้ว่า

“ค่ะ เป็นการแปลกมากสำหรับเธอ ดังนั้นจะบอกเธอให้สั้น แต่किनขอสัญญาเธอข้อหนึ่งคือ เธอต้องยกโทษให้किन”

“หล่อนหมายความว่าหล่อนเป็นคนช่างใจหรือ?” ฉันทถาม

“ห้ามได้ কিনไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น” หล่อนตอบอย่างปกติ

“ถ้าหล่อนไม่หมายความว่าเช่นนั้น หล่อนคงหมายความว่าหล่อนเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด”

“ค่ะ-ค่ะ ถูกแล้ว”

ฉันทรู้สึกโกรธเคืองหล่อนเป็นอย่างยิ่ง จึงพูดหล่อนด้วยแววตาอันโกรธแค้นแล้วกับบมอหล่อนไว้นั้น

“หล่อนเป็นผู้ช่วยเหลืออายุผู้ร้ายในเรื่องทำการฆาตกรรมคุณพ่อของฉัน” ฉันทออกอุทานด้วยเสียงอันดัง “ฉันทมหาหล่อนมาเป็นเวลา ๔ ปีแล้ว ฉันทจะยกโทษให้หล่อน อย่ำหมายเลย หล่อนจะต้องได้รับโทษตามควรแก่ความผิดของหล่อน”

ครอบครัววาล

“ดิฉันก็ได้รับโทษอย่างสาหัสแล้วโรดีโอ” หล่อนวิงวอน

“หล่อนรับโทษจากคนอื่น ไม่ได้รับโทษจากฉัน”

เวลานั้นฉันรู้สึกตัวคล้ายคนวิกลจริต ฉันเกิดความ
แค้นเคืองอย่างประหลาด โดยที่จับมืออยู่เวลดลินไว้แน่นจนหล่อน
ร้อง

“การที่เธอสู้อำนาจความแค้นทำดิฉันถึงเพียงนี้ เธอ
ต้องการจะจับแต่ดิฉันคนเดียวหรืออะ?” หล่อนถามซ้ำๆ

ทันใดนั้นฉันกลับรู้สึกสติ ปล่ยมือจากหล่อนทันที
ฉันทำไปโดยอำนาจความแค้น ความโง่เขลาเบาปัญญา โดยมี
ไต้หนักว่ายเวลดลินไม่ใช่ตัวการ

“โอ! ยูเวลดลิน ฉันขอโทษ” ฉันพูด “หล่อนจงยก
โทษให้ฉัน หล่อนทราบคิไม่ใช่หรือว่าฉันได้รับความลำบาก
ยากแค้นเพียงไร ฉันยังคงนึกอยู่เสมอว่าฉันคงไม่มีชีวิตกลับไป
เวนิซได้อีกเป็นแน่ คงจะถูกฟ้าผ่าหรือถูกทรายหมกเสียชีวิตหนึ่ง
เป็นแน่แท้ ฉันยอมสละความสุขทุกอย่าง—ความสุขซึ่งไม่มีใคร
เทียม มารับความลำบากเช่นนี้ก็เพราะต้องการทำการแก้แค้น
อย่างเดียวเท่านั้น”

หล่อนมิได้กล่าวประการใด เป็นแต่จ้องฉันด้วยแววตาอันแปลกประหลาด คล้ายจะค้นหาความจริงจากดวงหน้าฉัน
ฉะนั้น

“เชิญเธอจับฉันไปคนเดียวเถิดค่ะ” หล่อนกล่าวขึ้น
ในที่สุด “ฉันจะยอมรับโทษจากเธอ—จากกฎหมาย—จากสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทุกอย่าง”

“ทำไมหล่อนจึงคิดเช่นนั้น ยูเวลดิน หล่อนจะรู้สึกตัว
ภายหลังว่า หล่อนคิดผิดอย่างหนัก ฉะนั้นออกจะตายถูกแล้วว่า
ใครเป็นผู้ฆ่าคุณพ่อของฉัน แต่ถ้าผิด—หล่อนโปรดให้อภัยด้วย
แต่ก่อนที่ฉันจะตายฉันอยากถามหล่อนว่า เพราะเหตุใดหล่อน
จึงต้องมาอยู่ในทะเลทรายเล่า?”

“เพราะต้องการจะฆ่าเธอ” หล่อนตอบเรื่อยๆ

“หล่อนต้องการจะฆ่าฉันทำไม สามี่หล่อนไปไหน
เขาทำอะไรแก่หล่อนไปแล้ว เขาทิ้งหล่อนหรือ?”

“โอ! เธอไม่ใช่คนโง่เลย โรสโอ เธอเป็นคนฉลาด
ที่สุด คำถามของเธอทุกข้อล้วนกินใจฉันทั้งสิ้น คนฉลาด

กรอบจักรวาล

เช่นเธอคิดฉันควรจะบอกให้เธอทราบ เพื่อหวังในความเมตตาของเธอในคราวยากต่อไป”

“เกณฑ์ออกเปนนตอโล” หล่อนเริ่มเล่า “ได้แต่งงานกับฉันในกรุงโรมเจ็ดปีเศษมาแล้ว เราต่างกันโดยใจสมัครของดิฉัน เธอขา ทุกคนในโลกถ้าเห็นดิฉันกับเขาเข้าก็เห็นว่า เป็นคู่ที่ไม่สมกันอย่างเอก หน้าตาของเขาคุเทียมโหดมีแววจุจริตแอบแฝงอยู่ภายใน แต่เวลานั้นดิฉันตาบอด-ดิฉันเห็นเขางามราวกับเทพบุตร ดิฉันรักเขา-รักยิ่งสรรพสิ่งใดๆในพิภพนี้ เธอก็ทราบที่ไม่ใช่หรือว่า ความรักไม่ได้เลือกหน้าว่าเป็นใคร ดิฉันหลงรักเขา-รักเขาอย่างแนบแน่น ปลงใจที่จะยอมเป็นภรรยาโดยซ่านตา

“แรกๆคุเขาก็รักดิฉันดี ในระหว่างที่เขายังรักดิฉันอยู่ เขาได้สารภาพฐานะของเขาให้ดิฉันฟังโดยสิ้นเชิง แม้ว่าเขาจะเป็นเกณฑ์ผู้มีเกียรติยศก็จริง เขาก็ได้ประพฤติตัวเกลือกกลั้วกับความทุจริตเสียตั้งแต่ยังหนุ่มๆ เขาเป็นหัวหน้าของผู้ร้ายสำคัญพวกหนึ่ง ซึ่งในโลกนี้หาใครทราบน้อยเต็มที เขาเป็นตัวโจรที่สำคัญที่สุด กล้ายหรือชำนาญไม่ผิดกาแซงลู่แปง เว้น

เสียแต่ลูแปงไม่ใช่เป็นผู้ร้ายที่ฆ่าคนตาย เขาเป็นผู้ร้ายที่ฆ่าคน
ด้วย เขาเคยฆ่าเศรษฐีมาแล้วหลายคน โดยไม่มีใครทราบ
ร่องรอย เขาทำพร้อมด้วยความชำนาญและมีอุบายแยบคาย
จนพ้นความสามารถของตำรวจ เรื่องต่างๆจึงละลายหายสูญไป
ตามยถาไซค์”

“ยิ่งกว่านั้นเขายังเป็นคนชำนาญในเชิงพูดอย่างยอดเยี่ยม
เขาอาจพูดให้สตรีทิ้งหลายหลังรักเขา และยอมมอบชีวิตให้แก่
เขาได้ทั้งๆที่เขาไม่หน้าตาอันน่าเกลียดน่ากลัวเช่นนี้ ดิฉันทราบ
อยู่แก่ใจก็ว่าเขาเป็นคนเช่นไร กระนั้นดิฉันก็ยังต้องรักเขา
เขาได้ เปลี่ยนหัวใจอันบริสุทธิ์ของดิฉันให้กลายเป็นคนทจริต
โดยใช้คำพูดอันแยบคาย เขาบังคับดิฉันให้รักเขาด้วยดวงตา
อันมีอิทธิพลอย่างประหลาด เธอก็คงนึกถูกแล้วที่ว่าดิฉันก่อ
กรรมไว้เพียงใด เขาสอนให้ดิฉันเรียนไฟฟ้าจนชำนาญ การที่
เขาไม่ได้แสดงถึงความสามารถอันยอดเยี่ยมของเขาให้ใครทราบ ก็
เพราะเกรงว่า จะเป็นเรื่องทำให้มหาชนสงสัย เขาแสร้งทำเป็น
ไม่รู้ในเรื่องไฟฟ้านี้เลย แท้จริงเขาชำนาญอย่างไม่มีตัวจับ”

ครอบครัววาล

“ก็เขื่อนอนแนละชีว่า สามี่ของหล่อนเป็นผู้ทำการฆาตกรรม”

“เรื่องที่คุณพ่อของเธอถึงแก่กรรมลงนั้น ก็เนื่องด้วย ความพยายามฆาตกรรมร้ายของเขาเป็นข้อใหญ่ เขาพยายามตั้งแต่ คุณพ่อของเธอเป็นผู้พิพากษาอยู่ในกรุงโรม ตัวเขาเองเกือบจะต้องเข้าคุกก็เพราะท่านเคานต์อ็เปस्ता เพราะท่านเคานต์เป็นผู้ฉลาดแหลมคมที่สุด สามารถพิจาณาซักถาม ปลอดภัย ชู้บ้าง จนได้รู้ความจริง ศักดิ์ที่เอนวีกาโน-ลูกมือสำคัญของเขาถูกจับ โดยหาว่าฆ่าซินเยอร์เอมีคิสกา เศรษฐีบ่อแร่ ท่านเคานต์ได้แสดงตัวเป็นศัตรูกับเขาอย่างร้ายกาจ ความจริงการฆาตกรรมรายนั้น ท่านเคานต์ก็ทราบดีว่าเขาเป็น ผู้ลงมือ-ลงมือโดยพลตนเอง แต่ฝ่ายโจทก์ไม่มีพยานหลักฐาน ที่จะประหารเขาได้เพียงพอ เพราะคดีรายนี้เกี่ยวเฉพาะแต่เอนวีกาโนแต่ผู้เดียว กาโนเป็นคนที่รักเขาจริงให้การโดยมิได้พาดพิงถึงเขาเลย ยอมรับโทษแต่ผู้เดียวทั้งสิ้น”

“ก่อนที่กาโนจะถูกประหารชีวิต ท่านเคานต์อ็เปस्ता เป็นผู้เป็นผู้พิพากษาที่เที่ยงตรงและสำคัญที่สุด ได้ขออาสาเป็น

ทนายฝ่ายโจทก์ และจะฟ้องเอาสามีดิฉันเป็นจำเลยรายนี้ด้วย
อีกคนหนึ่ง ท่านประกาศต้นศาลว่าจำเลยมิได้มีความผิดเลย
แต่จะยอมรับโทษนั้นเป็นการควรคิดไม่น้อย ท่านเองจะเป็น
ผู้นำผู้ผิดมาประหารชีวิตให้จงได้”

“ท่านผู้พิพากษาทั้งหลายต่างลงความเห็นเป็นเสียงเดียว
กันว่า การที่ท่านจะมาลดตำแหน่งอันสูงส่งมาเป็นทนายโจทก์
นั้นเป็นการยติธรรมอย่างที่สุด แต่ใครเล่าจะเป็นผู้ตัดสิน อีก
ทั้งจำเลยก็ได้สารภาพแล้วโดยซื่อตรง สาเหตุคงที่ดิฉันเล่ามานี้
สามีดิฉันจึงมีใจเจ็บแค้นท่านนัก สาบจนไว้ว่า ถ้าเขาฆ่าท่าน
ไม่ได้ภายใน ๑ ปี เขาก็จะยอมตายเสียเอง พอต่อมา ๗ เดือน
คุณพ่อของเธอก็ถูกฆ่าในเมืองเวนิซ”
ยูเวลลินหยดเหงาเพียงนั้นแล้วก็หยิบผ้าขนเช็ดเหงื่อที่หน้า

๕. วิชาไฟฟ้า

“แล้วหล่อนไปในฆาตกรรมหรือเปล่า?” จันถาม

“โอ! ดิฉันไม่เคยไปกับเขาเลยไม่ว่าที่ไหน แต่การที่

ครอบครัววาล

เขาไปทำฆาตกรรมอย่างไร หนีได้โดยวิธีไหนนั้นเป็นความคิด
ของจินเองทั้งสิน เธอขา เธอผู้เป็นโวลส์แกนค์ผู้มีเกียรติ เธอ
จงยกโทษให้จินด้วย ในที่สุดจินขอตัดเตือนเธอว่า การที่
เธอจะไปทำการแก้แค้นเขานั้น เป็นการอันตรายอย่างร้ายแรง
ไม่น้อย ถ้าพึ่งเธอผู้เดียวคงทำไม่สำเร็จแน่นอน เพราะเขา
เป็นผู้ร้ายที่ชำนาญช่ำของที่สุด นักสืบคนสำคัญยังต้องยอม
จำนนไปตามๆกัน เขาทราบที่เสมอว่าเธอจะขึ้นบันไดบ้านเขา
เวลาใด และเธอจะเข้าทางประตูไหน”

“งั้นเขาคงมีฤทธิ์มากอยู่”

“คะ เขามีฤทธิ์มากอยู่ โดยอำนาจไฟฟ้าสามดวงซึ่ง
ติดอยู่เป็นพวงๆเดียวกัน เขาสามารถจะทราบได้ว่าใครมาทาง
ไหน เป็นมิตรหรือเป็นศัตรู อีกประการหนึ่ง ห้องทุกๆห้องล้วน
แต่เป็นกลไกไปทั้งนั้น เขาจะทำให้มันเป็นอย่างไรก็ได้ การที่
เธอจะฝ่าอันตรายเข้าไปเผชิญหน้ากับเขานั้น ก็เท่ากับนำเอาชีวิต
เข้าแลก โดยเขากด ปุ่มสวิทช์ ปุ่มเดียวเธออาจตายทันทีก็ได้
อย่างไม่มีข้อสงสัย”

“หล่อนจะกรุณาเล่าถึงเรื่องไฟฟ้าบางอย่างเกี่ยวกับความ
รู้ของสามีหล่อนให้ฟังบ้าง จะมีข้อตักขัดอะไรไหม เช่นวิชา
ไฟฟ้า ข้อสามดวงและห้องกล”

“วิชาไฟฟ้าข้อสามดวงนั้น เขาใช้สายล่อไปตามประตู
ต่างๆ ถ้าในบ้านเขามีประตูสามบาน ก็ต้องมีไฟฟ้าสามดวงใน
ข้อ ที่ตั้งอยู่บนโต๊ะตรงหน้าเขาในห้องสมุด ถ้าเธอเข้าทางประตู
ไหน ไฟฟ้าดวงใดดวงหนึ่งจะเกิดเป็นประกายขึ้นในหลอดทันที
อันเป็นหลอดไปทีละไว้ประทุนั้นๆ ที่เดียว การที่จะรู้ได้ว่าคนที่
เคยมาหา หรือเป็นคนแปลกหน้า นั้น เป็นถาวรอย่างน่าพิศวงที่
สุด เธอคงยังไม่รู้ข้อความที่ว่า กระแสไฟฟ้าที่เป็นแม่ไฟฟ้าย่อม
ชินต่อกระแสไฟฟ้าแห่งร่างกายคนเราที่เคยถูกตอกกันเสมอ เช่น
เกี่ยวกับแม่เหล็กความรู้ความหนักของก้อนเหล็กก้อนๆ ซึ่งเคยใช้ล่อกัน
มาเนืองๆ”

“ตามธรรมดาไฟฟ้าในร่างกายของคนเราย่อมมีต่างกัน
เสมอ บางคนก็มีไฟฟ้ามก บางคนก็มีน้อยตามกำลังและความ
คิด ซึ่งมีอยู่ผิดกัน ผู้ที่มีไฟฟ้าอันเคยชินต่อกระแสไฟฟ้าใน
หลอดนั้นแล้ว จะทำให้ไฟในนั้นติดตามธรรมดา ไม่มีการที่จะ

กรอบจักรวาล

หรือไปหรือแรงไปได้ แต่ถ้าผู้ที่ไม่เคยเหยียบเข้าในบ้านนั้นเลย จะทำให้กระแสไฟฟ้าในหลอดผิวกว่าเดิมมากทีเดียว กล่าวคือ จะมีกระแสไฟฟ้าแรงหรือหรือลงไปตามกระแสไฟของผู้ที่เข้ามา ซึ่งเดินจากเท้าลงไปที่รองเท้า พื้นกระดานซึ่งมีกระแสไฟวิ่ง อยู่ก็จะดูดเอาไฟฟ้าจากรองเท้าไปตามสายเรื่อยไปจนถึงหลอดไฟ”

“ແມ່ໄຟຟ້າໃນຮ່າງກາຍເຮົາມາດຖິງເຢັ່ງນັ້ນເຊັ່ນນີ້ເຊັ່ນນີ້ເຊັ່ນນີ້?”

“ແນ່ນອນ ແມ່ໄຟຟ້າໃນຮ່າງກາຍຈະມີມາດນ້ອຍເຢັ່ງນັ້ນ ແມ່ໄຟຟ້າອັນມີອຳນາດຈິງກວ່າແມ່ເຫຼັກຫຼາຍພັນເທົ່າ ກໍຍ້ອມສາມາດ ຈະດຶງດູດເອົາແຮງໄຟຟ້າອັນນ້ອຍຈາກເຮົາເໝາະໄດ້ໂດຍສະດວກ”

“ແລ້ວສຳລັບຮ່າງກາຍ”

“ຕາມຮຽນຄຳທີ່ຈະເຮັດພຽງຄັ້ນ ຕ້ອງມີເຄື່ອງໄຟຟ້າໄວ້ ໃນບ້ານເຄື່ອງໜຶ່ງ ເຄື່ອງນີ້ເຂົາເກັບໄວ້ໃນຮ່າງໄຕ້ດິນມີຂະໜາດກວ້າງ ຍາວ ໒ ຟຸດເທົ່ານັ້ນ ຈາກເຄື່ອງຈັກນີ້ເຂົາໃຊ້ສາຍໄຟທົ່ງແຂງຕໍ່ໄປໃນທີ່ຕ່າງໆເຊັ່ນ ຕໍ່ໄປທີ່ສປຽງທີ່ເຮົາຢູ່ຮ່າງກາຍພື້ນຮ່າງກາຍ ກຳແພງ ຫຼືກຳແພງກັບຫຼັງຄຳ ສປຽງເຫຼົ່ານີ້ເຂົາຢູ່ຕາມຝາແລະພື້ນ

หรือหลังคาค้านละสองตัว ไฟฟ้าไปจับที่สปริงโดยแรง สามารถที่จะบังคับให้ยกพื้นห้องให้ขึ้นลงได้ตามความพอใจ”

“งั้นหล่อนจะมีทางช่วยเหลือฉันได้อย่างไร ยูเวลลิน”

“มีอุปสรรคหลายประการที่คิดฉันช่วยเหลือเธอไม่ได้ ข้อสำคัญเขาคือสามีของฉัน”

“ก็เขาเป็นสามีที่ทอดทิ้งเธอแล้ว งั้นไม่ใช่หรือ?”

“ก็จริงอยู่ค่ะ แต่เขาก็เป็นครูของฉัน ย่อมมีความรู้ในวิชาไฟฟ้ามากมายกว่าฉัน ฉันยังไม่เชื่อใจว่าจะทำการแก้แค้นเขาได้หรือไม่?”

“ข้อนี้หล่อนไม่ต้องวิตก” ฉันพูดออก “หล่อนไปกับฉันนะจะ ยูเวลลิน แม่สหายทริก เพื่อเป็นการแก้แค้นสามีผู้ทารุณของหล่อน”

“ไม่ไหว—ไม่ไหว” หล่อนส่ายหน้าอยู่ไปมาแล้วก็จ้องดูฉันด้วยแววตาอันประหลาดอีกครั้งหนึ่ง ในที่สุดก็ซบศีรษะลงบนตักฉัน

แน่นอน ยูเวลลินเกิดมีความรู้สึกขึ้นมาแล้ว หล่อนพาศีรษะลงบนตักฉัน มือหล่อนกำมือฉันไว้แน่น ฉันจะทำประการ

กรอบจักรวาล

ไคเล่า ถ้าหล่อนมีความรักเกิดขึ้นในดวงใจหล่อน หล่อนจะรักใครเล่า รักฉันหรือสามี ข้อนี้อย่างคงเป็นปัญหาที่ฉันควรคิด

“หล่อนไม่ต้องการช่วยเหลือเขาก็เพราะหล่อนรักเขากระมัง?”

“กะ ตีฉันรักเขา ตีฉันยังคงรักเขาอยู่แม้ว่าเขาจะทำต่อตีฉันอย่างร้ายกาจก็ตี แต่ตีฉันจะไปกับเธอ—เขาอยู่ในเมืองไคโร”

“แต่เขาเป็นผัวรายสำคัญ” ฉันพูดลอยๆ

“กะ เขาเป็นสามีตีฉันด้วย โอ ถ้าตีฉันไม่รัก ใครเล่าที่ตีฉันจะรักได้ ไม่มีใครแล้วนอกจากเขา”

“ฉันทราบว่าคุณรักเขามาก แต่หล่อนหลงหนักถึงความชั่วซึ่งเขาทำให้แก่หล่อนมาแล้วซี การที่หล่อนต้องนอนสลับไสลและเดินระหกระเหินมาในกลางมรูกันดารลิบยั้งก็เพราะเขา ฉันทราบดีว่าเขาทำแก่หล่อนเพียงใด ถ้าเขาไม่ทำจนหน้าใจแล้วหล่อนคงไม่หนีเขามาเป็นแน่ หนทางจากไคโรมานูเบียก็ไม่ใช่ไกล”

“ดิฉันจะเล่าให้เธอฟังถึงเรื่องเขากับดิฉันไม่ได้ เพราะมันเป็นมิตที่คมกล้าที่คอยแสวงแหงหัวใจดิฉันเนื่องนี้จ เธอจะทราบไปเองต่อเมื่อเธอไปถึงโคโรแล้ว พระคัมภีร์ของเรามีอยู่ข้อหนึ่งว่า ‘ความลับระหว่างสามีภรรยาไม่ใช่ความลับที่รู้จักในระหว่างสามคน’”

“จะ ถูกแล้ว ฉันรู้สึกยินดีมากที่ในโลกยังมีหญิงเช่น หล่อนอยู่ด้วยคนหนึ่ง ฉันขอร้องให้หล่อนพาฉันไปหาเขาเท่านั้น ฉันยินดีจะต่อสู้กับเขาทั้งนั้น แม่เขาจะชำนาญในวิชาไฟฟ้าเพียงไรก็ตาม นี่แน่ะ ยูเวลตินฉันคิดขึ้นมาแล้วรู้สึกแค้นนัก เขาได้ทำลายชีวิตอันบรมสุขของฉันให้พินาศลงสู่สภาพแห่งความลำบากยากแค้น เขาพรากฉันจากคุณพ่อและ....”

“อะ ดิฉันจะไปกับเธอ.....ไปเพื่อต่อสู้กับวิชาความสามารถของเขา และจะช่วยเธอจับเขาส่งนคราภิบาลรับโทษตามกฎหมาย”

ทันใดนั้นโลหิตแห่งความปีติ ได้ฉีกอยู่ที่ทั่วร่างกายฉัน ยูเวลตินภรรยาศัตรูของฉันกลับจะมาเป็นปีเยมิตร คอยช่วยเหลือฉันเมื่อยามก้นดาร์ ซันใหม่ ยูเวลตินเป็นภรรยาของเจ้า

กรอบจักรวาล

เกานต์ใจทมิฬ บัดนี้หล่อนได้เผยแผ่ความชั่วร้ายของมันให้
โลกปรากฏ หล่อนรักมัน ถ้อยคำเหล่านั้นยังคงแว่วอยู่ภายใน
โสตฉันมีรู้อยู่ มันคงจะทิ้งหล่อน—ทำหล่อนให้เข้าใจเป็นที่สุก
นี่คือเมียรัก—เมียรัก—เมียรัก

๒. ฉันทฉงญภย

รถไฟที่เราโดยสารมาจากเมืองนุเบียหยุดลงที่สถานี
ใหญ่ในโคโรเวลา ๒๐.๐๐ น. พอถึงเราก็หาเช่าที่พักในเรส-
เตอรองเล็กๆ แห่งหนึ่งในตำบลไฮโทรฟัลกา ตลอดเวลาที่ฉัน
นั่งรับประทานอาหารอยู่กับยิวเวอลินภายในเรสเตอรองนั้น ฉัน
สังเกตเห็นหล่อนกระต๊บบกระสายมาก ทุกถ้อยก็ว่ามีความล้งเล
ใจเกิดขึ้น

“โอ เธอชา จิฉันจะแก้แค้นเขาอย่างไร จิฉันยังรัก
เขาอยู่”

ฉันสะอึกเยือกทั้งตัว ใจหญิงเช่นยิวเวอลินช่างโลเลเสีย
นี่กระไร แต่โลเลเพราะความรัก—ความรักซึ่งหล่อนยังมีต่อ

สามี่ผู้มีใจทารุณของหล่อน ความลับระหว่างหล่อนกับท่าน
เคานต์ยังคงมีคแปกค่านสำหรับฉัน-ฉันจึงไม่รู้ที่จะเอาออกเอาใจ
หล่อนวิธีใด

“อย่างไรก็ดี” หล่อนพูดต่อไป “เธอก็ต้องอาศัยฉัน
มิฉะนั้นจะสำเร็จไม่ได้เป็นอันขาด”

พอรุ่งเช้าเราก็พากันไปเยี่ยมบ้านเคานต์ออกเปเนตโต โดย
เงียบๆไม่ให้ใครรู้ ท่านเอ๋ย พอไปถึงฉันทราบความลับระหว่าง
สามี่ภรรยาคุณโดยชัดเจน กล่าวคือเจ้าเคานต์ได้ไปกิดอ่านมี
ภรรยาชาวไอยคุบก็เข้าคนหนึ่ง หญิงนั้นแย่งสาวแต่ไม่สู้สวยนัก
แต่งตัวตามเยี่ยงชาวยุโรปเสมอ ถึงนั้นจึงไม่เป็นที่น่าสงสัยเลย
ว่า มันทำที่อยู่เวลดินรายกาเพียงไร

พอหล่อนเหลือบขนไปดูทางหน้าต่างอันสูง หล่อนก็
พบภรรยาใหม่ของท่านเคานต์ยืนแต่งตัวอยู่ที่หน้ากระจกบาน
ใหญ่ ทันทีนั้น ความแค้นของหล่อนก็อุบัติขึ้นภายในดวงใจ
อย่างแรงกล้า บัดนี้ หล่อนสามารถจะช่วยฉันได้เต็มมือ

กรอบจักรวาล

เวลานั้นเป็นเวลาเช้าตรู่ หล่อนพาฉันเดินลัดเลาะมาจนถึงบันไดหลังบ้าน ตึกบ้านของสามีหล่อนเป็นตึกเล็กๆ แต่สูงจากพื้นดินราว ๓ ฟุตทาสีเหลือง

“เธอเดินเข้าประตูนี้” หล่อนบงการ “แล้วขึ้นบันไดไปยังห้องชั้นบน เธอจะผจญกับเขาตัวต่อตัวอย่างแน่นอน แต่ดิฉันรับรองว่าเขาจะทำอะไรเธอไม่ได้เป็นอันขาด ดิฉันจะไขกุญแจห้องใต้ดินเข้าไปทำลายเครื่องไฟฟ้าเสียให้สิ้น สำหรับเธอเตรียมตัวให้พร้อม บินต้องถอยอยู่เสมอ”

ฉันปฏิบัติตามโดยดี

พอเดินเข้าไปในห้องตามคำสั่งของยเวลดิน ห้องนั้นแคบและออกจะมีค ในระหว่างที่ฉันกำลังยืนคอยที่อยู่พร้อมด้วยปากกระบอกปืนราวอลเวอรจองยเบื่องหน้านั้น มีเสียงพูดมาข้างหลังว่า

“เจ้าไวส์เคานท์ แกต้องการพบฉันไม่ใช่หรือ?”

ฉันหันกลับมาดูผู้พูด ก็พอตีมืออีกมือหนึ่งมารวบตัวฉันไว้และบิคมือฉัน แย่งปืนเอาไปได้ บุรุษผู้ลึกลับมของอีกแปดต่อโลผู้หนึ่งเป็นเขกนิโกร ฉันได้เผชิญหน้ากับศัตรูของ

ฉันอย่างจังแล้ว มันมิได้มีอะไรผิดกว่าเกมไปเลย นอกจาก
ผมอันหงอกขาวไปทั่วศีรษะเท่านั้น ฉันพบมันในระหว่างที่ฉัน
กำลังอยู่ในอันตราย เบื้องหลังมีชายชาวนิโกรถือปืนจ้องคิกอยู่
ที่หลัง เบื้องหน้ามีเคาน์เตอร์ออกเปนต์อโดผู้ร้ายสำคัญกำลังยืนยิ้ม
อย่างมีชัย

ตามธรรมดาฉันเป็นคนเล่นเกมเกอร์อันดับที่สี่ก็ยิ่งเมื่อมี
ความแค้นมาขวางหน้าควยแล้วก็ยิ่งร้ายใหญ่ บางคราวก็ทำไป
โดยมิได้ไตร่ตรอง แต่มาครั้งหนึ่งเหมือนว่าพระเจ้าได้ทรง
ประทานโอกาสฉันอย่างเต็มที่ หัวใจในเคอร์ออนระอุของฉัน
กลับกลายเป็นเย็นและกล้า ฉันคอยคุมเชิงจะเล่นงานมันอยู่-
เหมือนกัน

“กันเองเป็นผู้ฆ่าพ่อแก่” มันพูด “แกตามมาทำการ
แก้แค้นหรือ เดียวนแกอยู่ในอำนาจกันแล้ว แต่ก่อนที่กันจะ
ลงโทษแก กันจะขอเล่าให้แกฟังเสียก่อนว่า พ่อของแกเป็น
คนชนิดไร พ่อแกเป็นผู้จะนำเรื่องราวใส่กันเนื่องนิจ....”

ครอบครัวจากราว

ระหว่างที่มันกำลังพูดเพลินอยู่ ฉันเียวตัวหลบจากปากกระบอกปืนที่จ้องอยู่เบื้องหลัง แล้วหันมาโดยเร็ว ฉันพุ่งหมัดเด็ดโดยเต็มแรงโดนเจ้านิโกรอย่างเต็มรัก

ในระหว่างที่มันเข้าไปยืนอยู่ริมหน้าต่าง ฉันกระโจนเข้าไปใส่มันทันที ใช้หมัดซ้ายเขยคางมันอีกครั้งหนึ่ง โดยความเจ็บปวดครวคร่าอย่างสาหัส ทำให้มันหมดสติ บินหลุดตกไปทางหน้าต่าง ทันใดนั้นหัวใจฉันรู้สึกขุ่นขื่นบ้าง ฉันพยายามต่อสู้กับปรปักษ์ทั้งสองอย่างทรหอคอดทน มันสองคนรวบรวมกำลังกันโถมเข้าหาฉันโดยแรง ฉันพยายามหลบและต่อยตอบไปบ้าง รวมทั้งสามต่อสูกันอยู่ถึง ๑๕ นาที ฉันรู้สึกปวดยกไปทั้งตัว เจ้าคนนั้นก็เป็นกบฏองไวชกต่อยได้ชำนาญชำชอง

ระหว่างที่เขานั่งกำลังกลุกอยู่กับฉันนั้นได้ ใช้หมัดซ้ายต่อยไปอย่างเต็มแรง จนมันหายใจล้มตึงลง เจ้านิโกรกระโจนไปที่สวิทช์ข้างฝา กดปุ่มตั้งใจจะประหารฉัน แต่กระแสไฟฟ้าหาได้ทำการสมประสงค์ไม่ ชั้นแรกคุณันตกใจจนหน้าเสีย พอสักครู่มันโผล่เข้าหาฉันอีก ต่อจากนั้นเราก็กัดกันกลางพื้นห้อง แขนกนิโกรเป็นคนแข็งแรงล่ำสัน มีกำลังกว่าฉันมาก

ตลอดเวลาที่ฉันกับมันล้มลุกคลุกคลานอยู่ตามพินกระดานนั้น
ฉันรู้สึกเสียดายออกอย่างที่สุด มือที่มันใช้กอดรัดฉันนั้นแรงราว
กับจะบีบฉันให้เป็นผงกลไปจะนั้น รู้สึกว่าถ้าขึ้นสู้กับมันโดย
วิธีต่อไปอีก ชีวิตฉันก็คงແຫລกเป็นภัสสมรฐิไปเป็นแท้ เมื่อ
ไม่มีทางอื่นอีกแล้วฉันก็พยายามดิ้นรนให้พ้นจากเงื้อมมืออันกำ
ยำล่ำสันของมัน ตั้งใจว่าจะประกบมันในเชิงหมักดักพิกักหนึ่ง

พอฉันลุกออกได้ ก็เริ่มชกกับมันห่างๆ ตลอดเวลานั้น
ฉันใช้กำลังอันมีเหลืออยู่แต่เพียงเล็กน้อยทำร้ายมันฝ่ายเดียว
โดยเหตุที่มันไม่סתนทกในเชิงมวย ฉันเชื่อว่าจะต้องตายวัน
วันนั้นเป็นวันที่สุดของฉฉฉฉ แต่ในหนึ่งจะตายแล้วก็ของขอสู้ให้สุด
ความสามารถ ถ้าวณพาศกรเสียได้แล้วฉันก็จะหลับตาตายได้
เป็นสุข

ชั้นแรกฉันคาดผิดโดยที่คิดไปว่ามันไม่สู้บอบช้ำอะไร
นัก เพราะตลอดเวลาที่ปล้ำกันอยู่มันไม่ได้รับความเจ็บปวด
อะไรเลย แต่ที่ไหนได้ แม้วฉฉฉจะไม่ชำนานญในเชิงปล้ำ ฉฉฉ
ยังต้านทานมันได้ในเชิงมวย อำนาจฤทธิ์หมักซึ่งฉฉฉฟุ้งไปโดน
มันอย่างนับครั้งไม่ถ้วน สามารถตัดกำลังมันลงได้อย่างมหัศ-

กรอบจักรวาล

จรรยา จนในที่สุดมันก็ล้มถึงซึ่งวิสัญญีภาพอยู่แทบเท่าฉันผู้มี
นามว่า-โอเวลโต โรลิโอ

พอเสร็จการปราบเจ้านิโกรแล้วฉันก็หันมาหาเจ้าแกนต
แต่ฉันได้อันตราหนายไปเสียแล้วอย่างไม่มีความ

๗. ยูเวลตินผจญกรรม

ฉันเดินลงบันไดไปยังห้องเบื้องล่างด้วยกิริยาอันละเหย
มีความเจ็บปวดครวครวไปทั่วสรรพางค์กาย แทบหมดกำลังที่จะ
ดำรงกายไว้อยู่ พอถึงชั้นกั้นเพนกระดานกลมๆ ชั้นหนึ่งเปิด
ทิ้งอยู่ แสดงว่ามีคนเปิดทิ้งไว้ใหม่ๆ จากพนักห้องล่างลงไปมีแห
วลีมืด มีดวงเทียนจุดอยู่ดวงหนึ่งเคลื่อนไหวอยู่ไปมา ระหว่าง
ช่องกระดานมีรอกขวางอยู่ ที่รอกใช้เชือกมนิลาขนาดใหญ่ผูก
ห้อยลงไปถึงพื้นดินเบื้องล่าง

แน่นอน ดวงเทียนที่เคลื่อนไหวอยู่นั้นคงเป็นคนที่
เดินวนเวียนไปมาเพื่อต้องการจะทำอะไรสิ่งหนึ่ง แต่คนๆ นั้นคง
จะต้องเป็นเจ้าแกนตทุกจริตที่ฉันต้องการตัว

ดูเหมือนว่าความเจ็บปวดครวคร้าวได้เหือดหายไปทันที
ฉันรีบไต่เชือกตามลงไปอย่างระมัดระวัง ห้องเล็กมากมีอากาศ-
ชื้นนิดหน่อย พอไต่เชือกมาได้สักกรุหนึ่งเท่าฉันก็เหยียบอยู่
บนหม้อน้ำของเครื่องไฟฟ้า ฉันพยายามไต่ตามเชือกลงไปจน
ถึงพื้นที่เมนต์เบื้องล่าง ฉันเดินเข้าไปหาแสงเทียนที่จุดอยู่
คนละมุมห้อง แต่พอถึงแสงเทียนก็กับมีค ภายใต้อำนาจแสง
นั้นก็มีแต่ความว่างเปล่า ดังชีวิตท่าน หัวสมองอันเจ็บปวดครว-
คร้าวของฉันจึงบรรจแต่ความพิศวงงงวย เทียนนั้นหายไป
โดยวิธีไร ต่อจากนั้นก็ตกอยู่ในห้องมืดมิด ปราศจากแสงเทียน
ฉันต้องงมอยู่ในห้องนั้นเป็นเวลาตั้งครึ่งชั่วโมงจึงมีไฟ-
ฟ้าติดขึ้น แสงสว่างจึงปรากฏเป็นประกายอยู่โดยทั่ว ภาพซึ่งฉัน
พบคือยูเวลดิน หลอนกำลังฟุบศีรษะอยู่ที่สวิทช์ไฟ

“หลอนเป็นอะไร ยูเวลดิน” ฉันตามพลางก็วิ่งเข้าไป
ประคองหลอนไว้

ทันใดนั้นหลอนก็หันหน้ามายังฉัน อนิจจา! ยูเวลดินสหาย
รักของฉันถูกแทงที่ตรงเบื้องรavanม มีบาดแผลฉกรรจ์ หลอน

ครอบครัววาล

มีดวงหน้าอันซีดเซียวแสดงว่า ได้ต่อสู้กับความเจ็บปวดมาแล้ว
อย่างสาหัส

“ดิฉันถูกแทง—ดิฉันถูกเขาแทง ทำไมเธอไม่ได้ฆ่าเขา
หรือ?” หล่อนถามเบาๆ

ฉันรีบเล่าถึงการต่อสู้ แต่ปากเล่าพลางมือก็ทำการปฐม-
พยาบาลไปพลาง ผู้เชิดหน้าฉันและยูเวลลินก็ผ่นกักรวมกันเป็น
ผ้าพันแผลบ้าง ชับเลือดบ้างจนหมดสิ้น

ยูเวลลินเป็นสตรีที่ก่อรูปไปด้วยความอดทน แม้ว่า
หล่อนจะได้รับความบาดเจ็บสักเพียงไร ก็ยังพยายามเล่าความ
เป็นไปให้ฉันฟังจนหมดสิ้น

“ในระหว่างที่เธอกำลังต่อสู้อยู่กับเชกนิโกร มีเงามีค
อันขาว ฉายแสงเข้าตาดิฉันและลอยใกล้เข้ามาหาดิฉันทุกที”
หล่อนเริ่มเล่า “ดิฉันพยายามถอยหนี แต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ ใน
ที่สุดมันก็พุ่งตรงมาหาดิฉันโดยเร็ว ดิฉันเอี้ยวตัวหลบเสียได้ จึง
ได้โดนในที่ที่ไม่สำคัญเหลือเกินนัก มิฉะนั้นก็คงโดนที่ทรวงอก
หมดโอกาสที่จะพบและพูดจากับเธอได้อีก เธอขา ดิฉันเชื่อ

ว่าดิฉันคงจะต้องตายในเร็ววัน เพราะรู้สึกเจ็บปวดเหลือที่จะทนทานได้”

“ในระหว่างที่สี่กำลังปักแน่นอยู่นั้น ดิฉันได้ยินเสียงพูดว่า ‘นี่คือผลแห่งความพยายามของสามีหล่อน’ ก็เป็นอันทราบได้ชัดเจนแล้วละ ว่าสามีดิฉันต้องการจะฆ่าดิฉันให้ตาย จะได้ไม่มีโอกาสเบียดูเบียดตาเจ้าหน้าที่ได้ ในที่สุดเขาก็ถอนมีดนั้นหลุดไป และมีได้เหลือร่องรอยอันไว้เลย”

“นี่เราจะออกได้อย่างไรจะ?” ฉันทถาม

ยังมีทันได้ตอบ หล่อนก็เห็นช่องทางหมายของหนึ่งทงอยู่ มุมห้องอีกด้านหนึ่ง ฉันทหยิบมาให้หล่อนอ่าน ถ้อยคำในจดหมาย มีข้อความดังต่อไปนี้

วันที่ ๒๐ กันยายน.... ..

เรียน ท่านเขาคำนทนต์บถทราบ

ฉันได้ไปสืบข่าวโดยชัดเจนแล้วว่า ตามโอเอซิสต่างๆ ในทะเลทรายลิเบียนี้มีที่ที่ควรจะขุดแร่ต่างๆได้บ้าง เดียวนี้ที่โอเอซิสแร็บยา เจ้าของไดเนอทองเป็นอันมาก การที่ท่าน

ครอบครัววาล

คิดจะลองไปหาคุณนั้นฉันเห็นสมควรอย่างเอก ขอให้ท่านไป
เถิดครับในโอกาสอันเร็วที่สุด ฉันจะขอเข้าหุ้นส่วนบ้างตาม
กำลัง และจะช่วยดูแลด้วย

เรื่องภรรยาเก่าของท่านนั้น ฉันได้ทราบข่าวว่าได้หาย
สาบสูญไปเสียจากไอยคุปต์แล้ว ไม่มีใครพบเห็นเลย อย่างไร
ก็ดี ฉันเชื่อว่าเธอคงถึงแก่กรรมเสียแล้ว คุณฉันก็ออกจะเห็น
ออกท่านมาก ที่ท่านได้พูดกับฉันไว้ว่า ถ้าท่านยังตามหาตัว
ภรรยาเดิมที่หายสาบสูญไปไม่ได้แม้ว่าจะตายหรือจะอยู่ที่
ตาม ประตูก็ยังคงเปิดรอรับท่านอยู่เสมอ แต่อย่างไรก็ดี
ฉันก็ยังพยายามสืบอยู่เสมอเหมือนกัน

ด้วยความเคารพ

จาก ฟ. บินยา

“เราต้องไปนุเบียอีก โรลีโอ” หล่อนว่า “นี่แน่ะ เธอ
จงต่อปลอกที่ฝาผนังนั้นซี แล้ววกคสิวิทท์ที่ข้างตัวเธอ เราจะออก
ไปได้โดยสะดวก”

ฉันปฏิบัติตาม ทันใดนั้นประจัญหน้าอยู่ที่ปีกอยู่ตรงหน้า
ก็เบี้อออก เราเดินออกไปได้อย่างสบาย

วันรุ่งขึ้น ฉันพายุเวลลินไปหานายแพทย์ชาวอังกฤษที่
ตำบลรีบีนา พอแกลงมือตรวจอย่างละเอียดลออครู่หนึ่ง แก่
แสดงความเสียใจอย่างลึกซึ้ง อธิบายว่าเรื่องแผลถูกแทงหรือ
ถูกฟันซึ่งไม่ร้ายแรงเหลือเกินนัก เช่นเดียวกับที่หล่อนถูกอยู่
นี้ แก่สามารถรักษาให้หายได้ทั้งสิ้น แต่แผลของหล่อนนั้นแม้
จะมีขนาดสักไม่มากนักก็ แต่ที่ปลายมีดที่สามี่หล่อนใช้แทง
นั้นอาจร้ายกาจพิชชชนิดหนึ่ง ซึ่งให้โทษแก่เลือดอย่างร้ายกาจ
ไม่มีทางที่จะรักษาให้หายได้ขาด แต่แก่ก็พยายามแก้ไขจนสุด
ความสามารถ

ราวสองเดือนเศษ แผลจึงได้หาย แต่ไม่สู้สนิทนัก
เพราะภายในยังมีเนื้อร้ายอยู่บ้าง หมออธิบายว่าในเร็ววันแผล
จะกำเริบขึ้นอีก ถ้าไม่รีบหานายแพทย์ที่ชำนาญยิ่งกว่าแก่ ชีวิต
ของหล่อนจะถึงที่สุดลงเพียงนั่นเอง

ฉันจะวันสรรเสริญเสียไม่ได้เลยว่า ยูเวลลินเป็นสตรี
ที่กล้าหาญอดทนอย่างไม่มีหญิงอื่นเทียม หล่อนทราบตระหนัก

กรอบจักรวาล

ว่าชีวิตของหล่อนดำเนินมาแล้วเพียงไหน มฤตยูกำลังอำหัตต์อันมีอำนาจรื้อหล่อนอยู่ตรงหน้า

“เรลีโอ” หล่อนเคยพูดครั้งหนึ่ง “ดิฉันเกิดมาชาติหนึ่งก็มีกรรมเสียอย่างไม่มีโอกาสหมกสิ้น ดิฉันเชื่อว่าจะต้องอำลาเธอไปเสียในเร็ววันนี้แล้ว ดิฉันต้องการที่จะสารภาพความจริงใจของดิฉันให้เธอทราบความจริง ดิฉันรู้สึกชอบเธอมาก” หล่อนย้าคำ “ชอบเธอคงแก่ดิฉันพบเธอครั้งแรก ชอบในอัธยาศัยอันกล้าหาญของเธอ ไม่มีสหายคนใดอีกแล้วที่ดิฉันจะชอบยิ่งไปกว่าเธอ แต่วาสนาของดิฉันได้สิ้นสุดลงเสียอย่างน่าใจหาย โชคและวาสนาของดิฉัน สามีของดิฉันเองเป็นผู้ตัดทอนและทิ้งดิฉันให้จมอยู่ในเหวแห่งมฤตยูอันลึก ดิฉันยังไม่หมดเวร-เวรยังคงติดตามดิฉันอยู่เรื่อยๆ คือเมื่อดิฉันสิ้นใจลงเมื่อไร นั่นแหละจึงจะหมดเวรหมดกรรม มันเป็นการคิสเมต-คิสเมต ไม่ใช่หรือเธอ?”

“เวลานี้ดิฉันไม่ต้องการสิ่งอื่นนอกจาก จะได้เห็นการแก้แค้นเป็นผลสำเร็จเสียก่อนที่ดิฉันจะตายเท่านั้น ดิฉันไม่เคย

* Kismet เป็นภาษาอาหรับ แปลว่า เป็นเวร (Fate)

นึกเคยฝันเลยว่า อำนาจศักดิ์สิทธิ์ใดๆจะมาทำลายความรักซึ่ง
ดิฉันมีต่อเขาได้เลย มาบัดนี้เขาเองเป็นผู้ทำลายความรักของ
ดิฉัน หัวใจซึ่งเคยเต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก—จงรักภักดีของ
ดิฉัน ก็เหือดแห้งไปด้วยความเกลียดแค้นเกลียดชัง อย่าเพิ่งตก-
ใจไปเลย โรสโอมันไม่หนีไปไหนได้หรอก มันต้องอยู่ใน
นุเบีย นุเบียแน่นอน เธอจำได้ไหม เราต้องรีบไปทำการแก้
แค้น มิฉะนั้นชีวิตดิฉันจะอยู่ไม่ทัน

คำพูดอันละห้อยของหล่อน ได้หมดความหมายตามกระแสแห่ง
ความวิปโยคไปแล้ว แต่มันยังสะกดใจดิฉันให้รู้สึกสังเวชสลดใจ
ไม่รู้หาย แม้เวลานี้โดยคำเหล่านี้จะผ่านพ้นไปนานฉันก็
ยังจะลืมเสียไม่ได้

๘. การแก้แค้น

หนทางจากตำบลเรเดียไปยังโอเอซิสแรลโรยา อันเป็น
สถานที่ที่เคาน์ตี้ออกเป็นตอโลกำลังลงมือขุดหาทอง ต้องใช้เวลา
ตั้งสามวันเต็มๆ ถ้าเราใช้อูฐเป็นพาหนะโดยสารไปด้วยกับกอง

ครอบครัววาล

การรวาน พอมาถึงหมู่บ้านแรก ยูเวลตินก็รีบเร้าให้ฉันรีบไป
กับหล่อนมิหยุดหย่อน ฉันก็มีได้รอช้า รีบไปซื้ออูฐมา ๔ ตัว
สำหรับเรา แล้วก็เริ่มออกเดินทางทันที

อุปสรรคอันร้ายแรงของเราซึ่งหาได้สิ้นสุดลงไม่ กล่าว
คือพอเราออกเดินทางไปกับพวกกองการรวานได้เพียงวันเศษๆ
เท่านั้น ก็เกิดพายุพัดมาทางเบองบูรพาทิศอย่างแรงกล้า พายุพ-
ฝนก็ตั้งเค้ามืดไปทั่ว มีปริมาณตกลงไกลออกไปจากเราตั้งหลาย
ไมล์ทั้งสี่ทิศ กองการรวานทั้งหมดรวมทั้งเราก็คงจะต้องบังคับ
ให้อูฐพับตัวลง เราเอาผ้าสามใบเข้ากับพันทราย ทอดตัวลง
นอนและเอาอีกผืนหนึ่งคลุมศีรษะ กระนั้นแล้วก็ดี ยังหาท่าน
ทานเมื่ตทรายที่ยังร้อนอยู่น้อยๆอันปลิวมาโดยอำนาจพายุได้ไม่
แต่ก็พอจะบรรเทาลงได้บ้าง สักครู่ฝนก็ตกลงมาจากใหญ่ เป็น
เวลาตั้งครึ่งชั่วโมงเศษ

พอพายุซาฝนหาย เรา—ฉันกับยูเวลตินก็เลิกผ้าสามใบ
ขึ้นคูดทรายร่วมทาง อนิจจา! เราได้กระจัดกระจายไปจากเรา
หมดแล้ว แม้จะมองไปทางสารทิศใดก็คงมีแต่ความว่างเปล่า
หรือนอกจากศพสหายร่วมทางที่ถูกทรายหมกอยู่ข้างๆเรา ๒-๓

คนแล้ว ก็หาได้พบสิ่งที่มีชีวิตอื่น ๆ อีกไม่ นี่แหละท่านสหาย
เอ๋ย ชีวิตของชาวอิตาเลียนคนหนึ่งคือฉันนี่ ได้รับความลำบาก
ยากแค้นสักเพียงไหน

แม้ว่าอุปสรรคสำคัญนั้นจะขวางหน้าเราแล้วก็ดี เราก็
ยังหารู้สึกท้อถอยไม่ เราเดินทางไปด้วยเท้าเปล่า เพราะอัฐ
หายไปในไหนเสียหมดก็ยากที่จะหาได้ถูก น้ำที่ฉันตะพายอยู่ กระ
ตึกเดียวเท่านั้นที่เป็นเพื่อนร่วมทางของเรา ฉันพยายามดื่มให้
น้อยที่สุด เหลือนอกนั้นออกให้แก่ยูเวลลิน สหายร่วมทาง
ของฉัน

ในระหว่างที่เราดำเนินเส้นทางมาเรื่อยๆ ยูเวลลินรู้สึก
เจ็บที่ตรงแผลที่ถูกแทงขึ้นมาทีละน้อยๆ ในที่สุดก็มากจนทุกที่ๆ
จนทนไม่ไหว หล่อนต้องทรุดกายลงนั่งและกุมแผลหนึ่งอยู่ โธ
เอ๋ย โชคของหล่อนและฉันช่างร้ายแรงเสียนี้กระไร ฉันยังจำ
คำแนะนำของนายแพทย์ได้ดี ถ้าหล่อนเป็นขึ้นอีกหล่อนต้อง
ตาย แต่ฉันจะทำประการใดดีเล่าจึงจะช่วยเหลือหล่อนได้

หล่อนค่อยๆ เปิดแผลให้ฉันดู อนิจจา! พระผู้เป็นเจ้า
ผู้ทรงศักดิ์สิทธิ์ เหตุใดพระองค์จึงไม่ทรงช่วยเหลือเราบ้างเล่า

ครอบครัววาล

แผลเป็นของหล่อนกลับกลักหนองขึ้นมาอีกภายในเวลาอาทิตย์
เศษๆเท่านั้น เป็นอันเห็นได้ชัดแล้วว่า มฤตยูกำลังอำมหิตร้บ
หล่อนอยู่โดยใกล้ชิด และกำลังรอที่จะอ้อมหล่อนให้หายลับไป
จากพิภพโลกนี้ แม้ว่าหล่อนจะเป็นสตรีที่กล้าหาญก็จริง หล่อน
ก็ยังรู้สึกกลัว หน้าอันหมองคลาของหล่อนก็ซีดขาวปราศจาก
โลหิต ตัวหล่อนก็สั่นเทาด้วยความเจ็บปวด ในที่สุดก็ร้อง
กรวญกรางเบาๆเป็นเชิงหมดหวัง

“โนนไกรมา โรลีโอ” ยูเวลลินพูดเมื่อตาแลไปเห็น
คนๆหนึ่งขี่ม้าหรือทรงม้ายังเร็วแต่ไกล “คงเป็นเกานต์-เกานต์
อีกเปน...ดิฉันจำท่าทางที่เขาขี่มาได้ อ้อ! พระผู้เป็นเจ้า
ดิฉันยังคงมีชีวิตอยู่ด้วยการแก้แค้นเป็นแน่ เธอขา-โรลีโอ หมอบ
ลงเสีย-หมอบลงข้างตัวดิฉันแหละ เขียวเขาจำได้ จะขี่ม้ากลับ
ไปเสีย ขอการแก้แค้นเป็นของดิฉันเถิด โรลีโอสหายร่วมชีพ
ของดิฉัน”

ท่านเอ๋ย ท่านคงสังเกตเห็นหัวใจอันเต็มเปี่ยมไปด้วยความ
วิตกของฉันทันทีว่ากลับกลายเป็นเพียงไหน ฉันท้องยกการแก้
แค้นให้แก่ยูเวลลิน ยูเวลลินผู้มีเวรกรรมมิรู้สิ้นสุด ฉันทมอบ

ฟุบตัวลงตามคำขอร้องของหล่อน พลางก็ยื่นมือชยุเล็กให้
หล่อนก้วย ฉันจึงอุกภาพขาวๆบนหลังม้าด้วยกิริยาอันพินิจ
พิเคราะห์ ส่วนภาพนั้นก็ใกล้เราเข้ามาทุกที มันมิใช่ใครอื่น...
มันคือเคานต์ใจทมิฬนั่นเอง

“โอย ดิฉันปวดแผลที่สุดแล้ว คุณคล้ายกับว่าจะสิ้นใจ
เสียให้ได้” ยูเวลลินบ่นเบาๆ

ฉันหมอบเตรียมที่จะต่อสู้กับมันอย่างองอาจ สักครู่
ม้ามันก็วิ่งจะผ่านหน้าเราไป ฉันกระโจนขึ้นไปกอดมันบนหลัง
ม้า กระซอกมันลงมาปล้ำฟกอยู่เบื้องล่าง กานสหายเอ๋ย เหตุใด
ท่านไม่มาเห็นภาพนี้ด้วยตนเองเล่า ว่าฉันมีใจเป็นนักกีฬาเพียงไร
พอมันกระเด็นลงมานอนอยู่ที่พื้นทราย มันก็ชักมือชยุออกจะ
สังหารฉันทันที ฉันผละจากมัน ถอยหลังมายืนเตรียมทำอยู่

มันโจนเข้าใส่ฉันอย่างเสือร้ายพลางเงอมิตชุนจะสังหาร
ฉัน ฉันเอี้ยวตัวหลบเสียทันและใช้หมัดเด็ดเสยคางมันเข้าไป
เปรี้ยงหนึ่ง มันล้มผางลงโดยแรงและเป็นการล้มครั้งสุดท้าย มัน
หาอาจทานกำลังฉันต่อไปได้อีกไม่

ครอบครัววาล

ฉันจับมันลากมาหยาวยุเวลลิน หล่อนค่อยๆทรงกายกลาน
เข้ามาจนชิดกับมัน พลังเงือกเงือกมีด หล่อนปลุกมันให้ฟื้น

พอมันลืมตาจ้องดูหล่อนทุกทีพูดว่า “นี่เป็นการแก้แค้น
ของฉัน” แล้วก็แทงมันที่ทรวงอกเต็มเหนี่ยว มีดฝังแน่นอยู่ใน
ทรวงอกของมันมิด มันได้ตาย-ตายเสียแล้ว เป็นอันว่าการแก้
แค้นของเราสมประสงค์แล้วทุกประการ

๙. ประสบบสูข

ยุเวลลิน ปล่อยมีดและทอดกายลงนอนหนึ่งข้างศพสามี
พลางก็สะอึกสะอื้นอยู่ไปมา

“เธอขา...เธอที่รัก ดิฉันจะตายภายใน ๕ นาที นี้แล้ว”
หล่อนรำพัน “ดิฉันขอสารภาพความในใจให้เธอทราบเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้าย ว่าดิฉันรักเธอ-รักเธอ โรสโอ รักเธอยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด คำพูดที่ดิฉันพูดว่าชอบ ขอให้เธอเข้าใจว่าเป็นรักเสียในบัดนี้ ดิฉันทำทุกสิ่งเพื่อเธอ โรสโอ แต่ดิฉันเป็นคนไร้วาสนา จึงไม่ได้รับผลสมหวัง ตั้งแต่ดิฉันแต่งงานมา ดิฉัน

ก็ได้รับแต่ความทุกข์โศก จะหาสุขแม้แต่เท่าของโยก็ไม่มี จวบ
 คิฉันเสียครั้งหนึ่งเถิด เธอที่รัก เพื่อเป็นรางวัลที่คิฉันทำดีต่อ
 เธอ และเพื่อส่งวิญญาณคิฉันไปในที่ที่ชอบ”

ฉันจำต้องอุทิศริมฝีปากของฉันให้แก่หล่อนหนึ่งครั้ง
 อา! ท่านเอ๋ย จิตใจฉันเต้นสะท้อนอยู่มิหยุดหย่อน ฉันค่อยๆ
 บรรจงจุมพิตหล่อนด้วยน้ำใจอันปกติ ในระหว่างที่ริมฝีปากฉัน
 จรดกับหล่อน คุณเหมือนหล่อนจะพยายามขูดเอาความรักจากฉัน
 ให้แรงที่สุดที่หล่อนจะทำได้ ต่อจากนั้นหล่อนก็หลับตานิ่ง
 ถึงแก่กรรมไปด้วยกิริยาอันสงบเงียบ

ยูเวลติน-ยูเวลติน ได้อำลาฉัน ไปเสียแล้วอย่างไกลลับ
 คงเหลือแต่ร่างของหล่อนเท่านั้นที่ยังคงปรากฏอยู่ ฉันนึกถึง
 ความเป็นไปเหล่านี้จนมาครั้งไร ก็ยังรู้สึกเศร้าใจไม่รู้หาย แม้ว่า
 ฉันจะใจแข็งกระด้างต่อหล่อนสักเพียงใดก็ดี ฉันก็ไม่กล้าพอที่
 จะแสดงให้หล่อนทราบได้ ความจริงฉันยังมีใจซื่อตรงต่อ
 ‘พรินซ์ซิลลา’ ของฉันเสมอ ยังนึกถึงหล่อนอยู่ไม่เว้นวัน ฉันรัก
 ยูเวลตินมาก-มากในทางที่หล่อนเป็นสหายที่ซื่อสัตย์ของฉัน

ครอบครัววาล

ช่วยฉันจนถึงที่สุด เมื่อหล่อนตายไปแล้วก็ขอให้ไปในที่ที่ชอบ
เถิด ขอพระผู้เป็นเจ้าจงรักษาหล่อนด้วย

ห้าปีเต็มๆแล้วที่ฉันได้จากเวนิสมาอยู่ในเมืองไอยคุปต์
จากพรินซิดลาคู่หมั้น ในระหว่างที่เรือใบลำน้อยเล่นลี้วมากกลาง
มหาสมุทรอันมีคลื่นกระฉอกอยู่ จิตใจฉันช่างเบิกบานที่สุด ฉัน
เชื่ออยู่เสมอว่าพรินซิดลายังคงซื่อตรงต่อฉัน ไม่มีชายใดในโลก
นี้ จักชิงความรักจากฉันไปได้

เป็นความจริง พรินซิดลายังคงรักฉัน... รอนันอยู่
ด้วยความบริสุทธิ์ พอฉันไปถึง เราก็แต่งงานกันในวันนั้น
๔๔
ทศเดว

ชีวิต

หม่อมเจ้าอากาศดำเกิง

ในโลกหนังสือ

ครอบครัววาล

อากาศในตอนเช้าของวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๔๗๕
ปลดโปรงเป็นที่สบาย หนังสือพิมพ์ศรีกรุงในวันนั้นถึง
เรื่องการลดราคาเงินอย่างครนเครง แต่ในหน้าเดียวกันนั้นเอง
ข้าพเจ้าพบข่าวหม่อมเจ้าอากาศคำแกingsั้นชีพตักษัย คุณพระช่วย!
ผู้ส่งข่าวของหนังสือพิมพ์ศรีกรุงมิได้ฝันไป และข้าพเจ้าไม่ได้
ฝันไป แต่ในที่สุดเราได้ทราบกันโดยมีหลักฐานอย่างแน่ชัดว่า
หม่อมเจ้าอากาศคำแกingsั้นชีพตักษัยได้เสียชีวิตลงแล้วด้วยวัย
แล้วในต่างประเทศ หม่อมเจ้าอากาศคำแกingsั้นชีพตักษัยยังหนุ่ม โสค
และอาภัพ

พวกเราฉันหมายถึงพวกที่ไปรดหม่อมเจ้าอากาศคำแกingsั้น
ทั้งหมค แม่ผู้ทเมรุจกมกกันกับทาน ต่างพากันเศร้าสลดใจเป็น
ที่ยิ่ง หม่อมเจ้าอากาศคำแกingsั้นชีพตักษัยได้ทรงอำลาโลกอันเต็มไปด้วยความ
ขมขื่น ตามความรู้สึกของพระองค์ท่าน ที่เมืองฮ่องกงเมื่อวันที่
๑๘ พฤษภาคม ตามรายงานของทางการของที่นี่บอกเข้ามาว่า
มาเลเรียเป็นผู้เชิญเสด็จเจ้านายหนุ่มไปสู่โลกหน้า นี่สิ-ทำให้
เราต้องสะอึกด้วยความสังเวชสลดใจ ถ้าหม่อมเจ้าอากาศคำแกingsั้น
จะทรงอำลาโลกไปในท่ามกลาง พระประยูรญาติและมิตรสหาย

และในประเทศอันเป็นบ้านเกิดเมืองมารดา ความเศร้าสลดใจ
ของเราคงจะน้อยกว่าที่ได้รับอยู่ในเวลานี้ แต่ใครเล่าจะเลือก
เกิดเลือกตายได้ตามอำเภอใจของตน หม่อมเจ้าอากาศดำเกิง
ได้ทรงกำเนิดมาในราชสกุลที่เป็นสุขมาลย์ชาติได้อย่างไร การ
ที่ท่านต้องทรงใช้ดินประเทศอื่นเพื่อกล่าวคำอำลาโลกนี้ จึงเป็น
เรื่องที่เป็นไปตามวิฎฐะของธรรมดาโลก

ถ้าท่านผู้สิ้นชีพิตักษัยเป็นเพียงหม่อมเจ้า อากาศดำเกิง
ซึ่งเคยมีตำแหน่งหน้าข้าราชการอันควรแก่พระชนมายุอันหนุ่ม
แน่นในกองบูรพาภิบาล แห่งกรมเสนาธิการ มรดกกรรมของ
หม่อมเจ้าอากาศดำเกิงก็คงจะไม่ได้รับความเอาใจใส่ หรือความ
อาลัยอาวรณ์ จากคนทั้งปวงผิดแปลกไปกว่าบุคคลอื่นๆ ในฐานะ
อันเดียวกันจะพึงได้รับ แต่เมื่อหม่อมเจ้าอากาศดำเกิง ตาม
ที่เราทราบโดยทั่วไปแล้ว ได้เป็นผู้นิพนธ์หนังสือเล่มใหญ่ไว้
๓ เล่ม อันนับว่าชีวิตเขารวบรวมของท่านได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับ
เสนาธิการชนอยู่บ้าง ดังนั้น เราจึงควรแสดงความไว้อาลัย เพื่อ
เป็นเครื่องหมายแห่งกตัญญูกตเวทีในผู้ซึ่งได้ให้ความสุขสำราญ
แก่เราด้วยหนังสืออันมีค่า ที่เขาได้แต่งไว้

ครอบครัวवाद

ท่านผู้อ่านโปรดจำไว้อีกครั้งหนึ่งว่า ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนเรื่อง^๕ เพื่อเฉลิมเกียรติคุณของเจ้าชายหนุ่มแห่งประเทศไทย ข้าพเจ้าเขียนไว้อาศัยในบุคคลผู้มีส่วนได้ทำประโยชน์ให้แก่เพื่อนมนุษย์ ซึ่งไม่จำเป็นจะต้องเอาใจใส่ว่าเขาผู้ทำประโยชน์^๕ นั้นเป็นใคร

เรื่องของหม่อมเจ้าอากาศคำแกิง ที่จะนำมากล่าวต่อไปนี้ ข้าพเจ้าเขียนจากความสัมพันธ์ส่วนตัวที่เราเคยมีต่อกัน ไม่ได้สอบสวนทวนพยานจากทางอื่นๆ ข้าพเจ้าได้รู้จักกับหม่อมเจ้าอากาศคำแกิงเมื่อ ปีพ.ศ. ๒๔๖๓ เสด็จมาจากโรงเรียนอัสสัมชัญมาตั้งต้นการเรียนที่เทพศิรินทร์ในมัธยม ๔ เราได้เรียนร่วมชั้น^๕ เดียวกันมาตราบกระทั่งถึงชั้น ๗ แล้วหม่อมเจ้าอากาศคำแกิงก็จากเราไปยังยุโรป เพื่อศึกษาวิชากฎหมายเจริญรอยพระยุคลบาทพระบิดาของท่าน

ในฐานะที่ข้าพเจ้ากับหม่อมเจ้าอากาศคำแกิงมีนิสัยต่อกันในทางเป็นผู้รักหนังสือมาตั้งแต่อยู่โรงเรียน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรู้เห็นในความเคลื่อนไหวทางนี้ของท่านอยู่มาก หม่อมเจ้าอากาศคำแกิงได้เริ่มแสดงอรรถาัยว่าจะจะเป็นนักเขียนสืบไปในภายหน้า

ม.จ. อากาศคำเริง

ตั้งแต่เรียนหนังสืออยู่ชั้นมัธยม ๖ ในปีพ.ศ. ๒๔๖๖ ทางโรงเรียนได้คำรือออกหนังสือพิมพ์แถลงการณ์ศึกษาเทพศิรินทร์ หม่อมเจ้าอากาศได้ทรงนำชีวิตของท่านออกสนามเป็นครั้งแรก ด้วยเรื่อง 'เอนี่วาของคว้วดี' ในหนังสือ *แถลงการณ์ศึกษาเทพศิรินทร์* ฉบับประจำเดือนธันวาคม ๒๔๖๖ ในปีเดียวกัน หม่อมเจ้าอากาศคำเริงได้แปลเรื่องสั้นๆ อีกสองสามเรื่องส่งไปลงในหนังสือรายเดือน *'ศัพท์ไทย'* โดยใช้นามปากกาว่า *'วรเศวต'* ในการตั้งต้นเขียนเรื่องเหล่านี้ หม่อมเจ้าอากาศคำเริงได้ใช้วิธีแปลจากเรื่องต่างประเทศทั้งสิ้น เป็นเรื่องหมิ่นด้วยคำสำนวนคมคายพอใช้สำหรับในสมัยนั้น และเมื่อมีความงานเหล่านี้เป็นงานของเด็กหนุ่มอายุเพียง ๑๙ ปี ก็ต้องนับว่าหม่อมเจ้าอากาศคำเริง มาสู่โรงเรียนเทพศิรินทร์ ด้วยลักษณะที่หมดจดงดงาม และได้จากไปด้วยลักษณะที่งดงามยิ่งกว่า ตลอดเวลาที่ได้เล่าเรียนอยู่ด้วยกัน หม่อมเจ้าอากาศคำเริงได้ใช้เวลาส่วนมากเป็นมิตรที่ติดกับทุกคน ถ้ากล่าวกันว่า คนรักเท่าผืนหนัง คนชังเท่าผืนเสื่อ เป็นความจริงที่ไม่ยกเว้นให้แก่ใครเลย ข้าพเจ้าก็น่าจะบัน-

ครอบครัวवाल

ทักไว้ว่า ที่โรงเรียนเทพศิรินทร์ หม่อมเจ้าอากาศคำเกิงได้รับความรักไม่น้อยกว่า ๘๐ เปอร์เซ็นต์

ข้าพเจ้าไม่ทราบการศึกษาอย่างละเอียดของหม่อมเจ้าอากาศคำเกิงที่ต่างประเทศ แต่ทราบว่าหม่อมเจ้าอากาศคำเกิงไม่ได้ปริญญาทางกฎหมาย และไม่ได้เพราะเหตุใด ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบอีก ทราบแน่นอนแต่ว่าเพื่อนของข้าพเจ้าคนหนึ่งไม่ใช่คนโง่เขลาหรือปัญญาทึบ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเหตุหนึ่งซึ่งทำให้หม่อมเจ้าอากาศคำเกิงไม่ได้ปริญญากฎหมาย เพราะหม่อมเจ้าอากาศคำเกิงไม่มีใจรักในทางกฎหมาย หม่อมเจ้าอากาศคำเกิงเกิดมาสำหรับเป็นนักประพันธ์ ตามคำพรรณนาของหนังสือละครแห่งชีวิตบอก ถ้าหม่อมเจ้าอากาศคำเกิงจะทรงเป็นอย่างอื่น ท่านจะต้องถูกบันทึกเป็น

แม้หม่อมเจ้าอากาศคำเกิงไม่ได้ปริญญากฎหมาย ท่านก็ได้เป็นอย่างอื่นซึ่งอย่างน้อยไม่เลวกว่า ถ้าการเข้าใจโลกและชีวิตจะมีปริญญาให้กันได้บ้าง หม่อมเจ้าอากาศคำเกิงก็น่าจะได้ปริญญาในทางนักกลับเข้ามาเมืองไทย ตามที่ปรากฏในหนังสือละครแห่งชีวิต แสดงว่าหม่อมเจ้าอากาศได้ผ่านแผ่นดินของสามทวีป

ม.จ. อากาศคำเก็ง

มาแล้ว ได้สมาคมกับคนหลายชนิดหลายชั้น ข้าพเจ้าไม่ได้หลง
ไปคอกว่า หม่อมเจ้าอากาศคำเก็งได้เคยเสด็จไปในที่ต่างๆแห่ง
ตามที่ปรากฏในหนังสือที่ท่านนิพนธ์ เราควรเข้าใจกันแต่เพียง
ว่า ท่านได้ผ่านแผ่นดินเหล่านั้นมาแล้วเป็นส่วนมากในยุโรป
และอเมริกา หม่อมเจ้าอากาศคำเก็งจะคลั่งกัวยเรื่องอะไรบ้าง
ข้าพเจ้าไม่ได้ซักถาม เมื่อเราพบกันที่นี่ แต่แน่นอน ความคลั่ง
อย่างหนึ่งของหม่อมเจ้าอากาศคำเก็งน่าจะเป็นหนังสือ เคยเล่า
ให้ข้าพเจ้าฟังว่า โชคได้พหุชีวิตของท่านผ่านเข้าไปในวงหนังสือ
พิมพ์ของต่างประเทศครั้งหนึ่ง จะผ่านเข้าไปในเวลาช้าหรือเร็ว
เท่าใด ข้าพเจ้าสามารถสนทนาเมื่อเกือบสามปีก่อนเสียแล้ว และ
โชคอันนี้เองที่ช่วยให้เราสนทนาลงถึงขนาดในเรื่องราวของบ็อบ-
บี้ แต่เราต้องไม่ลืมว่าหม่อมเจ้าอากาศคำเก็งไม่ได้เป็นบ็อบบี้
บ็อบบี้เป็นเพียงภาพฝันของผู้แต่ง หม่อมเจ้าอากาศคำเก็งยังไม่
มีทางจะเป็นบ็อบบี้ ได้ทั้งหมดสำหรับวงการของหนังสือพิมพ์ต่าง-
ประเทศแน่นอน ท่านจะเป็นบ็อบบี้ของหนังสือพิมพ์เมือง
ไทยได้

กรอบจักรวาล

มีผู้เชื่อกันมากกว่า ละครแห่งชีวิตเป็นเรื่องของท่านผู้แต่ง
อย่างไรก็ตาม ทั้งผู้ที่เชื่อว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องจริงหรือไม่จริง ก็
เป็นผู้ที่มีความเชื่อผิดด้วยกันทั้งสองพวก ท่านผู้อ่านควรทราบ
ว่านักประพันธ์ที่ดีแทบทุกคนเขียนเรื่องโดยใช้ชีวิตของบุคคล
จริงๆเป็นแบบอย่าง ดังที่หม่อมเจ้าอากาศคำแกเองได้ทรงกล่าว
รับรองไว้ในเรื่องหนึ่งของวิมานหลาย แต่การเขียนเรื่องจากชีวิต
ของบุคคลจริงๆนี้ ท่านผู้อ่านควรจะทราบต่อไปด้วยว่า ตาม
ธรรมดาผู้แต่งจะไม่เอาชีวิตทั้งหมดของคนๆหนึ่งมาเขียนเป็น
อันขาด ผู้แต่งจะเก็บบางตอนในชีวิตคนหลายคน นำมาขึ้นเป็น
รูปลักษณะตัวละครของเขา ดังนั้น ผู้ที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับผู้แต่ง
จะแลเห็นตัวละครบางตัวละครหรือเหมือนกับบุคคลจริงๆ นี้
เป็นวิธีการอย่างหนึ่งของนักประพันธ์ที่จะปั้นตัวละครใหม่ทั้ง
ชีวิตและความแปลกประหลาดรวมอยู่ในคนๆเดียว ซึ่งจะฝาก
ความถูกต้องไว้ในความรู้สึกของผู้อ่านอย่างลึกซึ้ง มาเรีย วันซีนี
ผู้ซึ่งหม่อมเจ้าอากาศคำแกอุทิศหนังสือให้ กับมาเรีย เกรย์
ต้องไม่ใช่คนๆเดียวกัน แต่มาเรีย วันซีนี อาจเป็นความฝันที่
ให้กำเนิดมาเรีย เกรย์ได้ ละครแห่งชีวิต จึงเป็นเรื่องที่มีความ

จริงและความฝันรวมกัน หม่อมเจ้าอากาศคำเกิงได้นำ ลักษณะ และอรรถาสัยของคนหลายคนมาบันทึกเป็นรูปวิสูตรขึ้น และแน ที่เกี่ยวข้องกับของหม่อมเจ้าอากาศคำเกิงรวมอยู่ในวิสูตรด้วย แต่ หม่อมเจ้าอากาศไม่ใช้วิสูตร ท่านเองก็รับว่าท่านจะเป็นวิสูตร ไม่ได้วิสูตรเป็นบุคคลในอุดมทัศน์นี้

หม่อมเจ้าอากาศคำเกิงได้ออกจากโรงเรียนเทพศิรินทร์ เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๖๗ เสด็จไปศึกษาต่อที่เมืองนอกในปีนั้น กลับ มาเมืองไทยในปี พ.ศ. ๒๔๗๑ ภายหลังจากนั้นไปราว ๔ ปี เราได้พบกันครั้งแรกในการประชุมเลี้ยงอาหารให้แก่ครูเก่าของ เราคคนหนึ่ง ทูตผู้ส่งในตัวของหม่อมเจ้าอากาศคำเกิงไม่ได้ทำให้ฝัน ว่า ผู้ที่มถอยคำ นาเสียง สันหา อย่างหม่อมเจ้าอากาศคำเกิง ในคืนวันนั้น จะเป็นผู้แต่งหนังสือที่ที่สุดเล่มหนึ่งให้คนตื่น- เต็นกันทั่วไปในปีต่อมา เมื่อข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือละครแห่งชีวิต โดยผู้ปากหม่อมเจ้าอากาศคำเกิงในปี พ.ศ. ๒๔๗๒ นั้น สวรรค์ เป็นพยานด้วยว่าข้าพเจ้าได้อ่านรวดเดียวจบ ข้าพเจ้าไม่เคยอ่าน หนังสือขนาดราว ๕๐๐ หน้ารวดเดียวจบ ละครแห่งชีวิตเป็น เล่มแรกที่ทำให้ข้าพเจ้ามีความสำเร็จในงานอ่านหนังสือ ข้าพเจ้า

กรอบจักรวาล

จับใจในความสามารถของเพื่อนผู้น้อยอย่างยิ่ง และข้าพเจ้าได้รับเขียนจดหมายแสดงความปีติยินดีอย่างใหญ่หลวงไปยังผู้แต่งในวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าได้บอกไปในจดหมายว่า ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนมาถึงท่านด้วยความประสงค์เพียงแต่จะรักษาประเพณีการแสดงความยินดีโดยอรรถาศัยให้คงอยู่ในโลก ข้าพเจ้าเขียนจดหมายมาถึงท่านเพราะความเลื่อมใสในความสามารถของผู้ซึ่งเคยร่วมคลั่งหนังสือมาตั้งแต่สมัยเด็กด้วยกัน เขียนมาอย่างสุจริตใจแท้จริง

นอกจากหนังสือที่พิมพ์เป็นเล่มใหญ่ ๓ เล่ม คือ ละครแห่งชีวิต ผิดเลื่องผิวยาว และวิมานทาสย แล้ว หม่อมเจ้าอากาศดำเกิงยังได้ทรงแต่งเรื่องสั้นๆ ประมาณ ๖-๗ เรื่อง ประทานให้แก่หนังสือพิมพ์รายคาบต่างๆ ในช่วงเวลาราว ๓ ปี นับแต่หม่อมเจ้าอากาศได้กลับจากต่างประเทศ ท่านได้แต่งหนังสือไว้ทั้งหมดกะอย่างหยาบๆ ประมาณ ๗,๒๐๐ หน้า ถ้าจะมีนักประพันธ์สัก ๒-๓ คนที่ข้าพเจ้าได้อ่านทุกๆ เรื่องที่เขาแต่ง หม่อมเจ้าอากาศดำเกิงก็เป็นคนหนึ่ง ในจำนวนอันเล็กน้อยนี้ และเชื่อว่ายังมีอีกหลายร้อยคนที่อ่านทุกเรื่องของหม่อมเจ้าอากาศ-

คำเกิง ข้าพเจ้าโปรดฝึกปากนักประพันธ์ผู้ช่วยเหตุ ๓ ประการ
คือ

๑. เรื่องทั้งหมดที่หม่อมเจ้าอากาศคำเกิงได้ทรงนิพนธ์
ในยุค ๓ ปีนี้ เป็นเรื่องที่แต่งด้วยห้วงจิตของท่านเองทั้งสิ้น ไม่ได้
แปลหรือแปลงจากเรื่องของฝรั่ง เป็นงานริเริ่มด้วยสมองของ
ผู้แต่งเองอย่างบริสุทธิ์ผุดผ่องแท้จริง เป็นเรื่องที่ทำให้ท่าน
ผู้แต่งกล่าวได้ว่า ท่านเป็นนักประพันธ์ไทยอย่างเต็มปากเต็มคำ

๒. เรื่องของหม่อมเจ้าอากาศคำเกิงทุกเรื่องเป็นเรื่อง
เศร้าที่มรสใหม่ของตลาดหนังสือเมืองไทย

๓. ข้าพเจ้ามีความเห็นว่า การอ่านชีวิตเศร้าของบุคคล
ต่างๆ ช่วยให้เราเป็นคนไม่ประมาทเป็นข้อแรก ช่วยให้เราเห็น
ชีวิตของเราเป็นที่น่ารื่นรมย์ใจเป็นข้อรอง และช่วยให้เราเกิด
ความเห็นอกเห็นใจในคนอื่นเป็นข้อสุดท้าย

หม่อมเจ้าอากาศคำเกิงเคยแสดงความประสงค์ให้ฉัน
ทราบว่าจะทรงแต่งหนังสือเล่มใหญ่ๆออกจำหน่ายปีละเล่ม ได้
ทำสำเร็จมาแล้ว ๓ ปี ละครแห่งชีวิตเรื่องเดียวทำเงินให้แก่
ผู้แต่งมากกว่าพันบาท เมื่อหนังสือวิมานทลายออกจำหน่าย

ครอบครัววาล

ข้าพเจ้าไม่ได้พบประกาศว่าหม่อมเจ้าอากาศคำแกิงจะแต่งเรื่อง
ใค้อีกในปีต่อไป ก็ได้สงสัยอยู่ ตั้งใจว่าจะสอบถามเมื่อได้พบ
กัน ก็ไม่มีโอกาส จนท่านได้เสด็จไปเสียจากเมืองไทย ไปเสีย
จากมนุษย์โลก ข้าพเจ้าไม่เคยสังหรณ์ใจว่า วิมานทลายจะเป็น
หนังสือเล่มสุดท้ายของหม่อมเจ้าอากาศคำแกิง

การจากประเทศไทยไปฮ่องกงของเจ้าชายหนุ่มองค์นี้เป็น
การจากอย่างฉับพลัน โดยทิ้งกลอนปัญหาในเรื่องส่วนตัวของ
ท่านไว้เบื้องหลัง มีผู้กล่าวถึงหม่อมเจ้าอากาศคำแกิงหลายเสียง
และเป็นเสียงที่ไม่สู้ดี พระเจ้าทรงโปรดเจ้าชายหนุ่มผู้^{๕๕} ซึ่ง
ข้าพเจ้าหวังว่าเป็นคนบริสุทธิ์ ข้าพเจ้าขอให้เสียงที่กล่าวกันว่า
ท่านไปเสียจากประเทศไทยเพราะเรื่องผู้หญิง เป็นเสียงที่ถูก
ต้องกับความเป็นจริง มันเป็นเรื่องที่ใครๆจะติเตียนท่านไม่ได้
ขอให้เป็นเรื่องผู้หญิงเถิด ผู้หญิงซึ่งถ้าไม่เป็นผู้สร้าง ก็ต้องเป็น
ผู้ทำลายผู้ชาย

ในสมัยที่เราผ่านพ้นความเป็นเด็กๆ ซึ่งกันแต่จะกินและ
เล่นมาแล้ว ข้าพเจ้ากับหม่อมเจ้าอากาศคำแกิงแม้จะได้มีการ
สมาคมติดต่อกันบ้าง ก็ไม่สู้สนิทนัก แต่กระนั้น ข้าพเจ้าก็หวัง

ใจว่า จะเขียนอรรถาธิบายของหม่อมเจ้าอากาศคำเกิงในบางประการ
ได้ โดยไม่ผิดพลาด ๔ ปีในสมัยชีวิตเด็กนักเรียนไม่ได้ช่วย
ให้ข้าพเจ้าเข้าใจหม่อมเจ้าอากาศคำเกิงเท่ากับความสังเกตในช่วง
เวลาเล็กน้อยที่เราได้มาพบกันเมื่อต่างคนต่างเป็นหนุ่มชั้น

สังเกตตามหนังสือต่างๆที่ได้ทรงแต่ง ข้าพเจ้าค่อนข้าง
เชื่อว่า หม่อมเจ้าอากาศคำเกิงเป็นคนที่รักความเที่ยงตรง และบาง
ตอนในหนังสือละครแห่งชีวิต แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า
ท่านเป็นคนกล้าหาญ เคยรับสั่งกับข้าพเจ้าเมื่อสองปีกว่ามาแล้ว
ว่า “คุณหลวงสำเร็จ (ครูเก่าของเราคนหนึ่ง) ประรากับฉันว่า
พวกเพื่อนรุ่นเดียวกัน เขาจะไปเรียนต่อที่เมืองนอกทุกคน เธอ
คนเดียวยังแหว่งอยู่ ให้ฉันชักชวนและช่วยให้ทำราชการเป็น
หลักฐาน มาทำราชการด้วยกันเถอะ” ความจริงข้าพเจ้าไม่ได้
คิดว่าตัวเองได้ทำดีกับหม่อมเจ้าอากาศคำเกิงก็มากนัก นอกจาก
จะได้ช่วยกันคลั่งหนังสือเมื่ออยู่โรงเรียน แต่เมื่อหม่อมเจ้าอา-
ากาศคำเกิงมาตั้งใจดีกับข้าพเจ้าอย่างมากเช่นนี้ จึงทำให้ข้าพ-
เจ้าเห็นว่าท่านเป็นคนมีใจกว้างขวาง โอบอ้อมอารี และสุจริต
แท้จริง หม่อมเจ้าอากาศคำเกิงได้ทรงแสดงให้ข้าพเจ้าทราบ

กรอบจักรวาล

อีกอย่างหนึ่งถึงความเป็นผู้เคร่งครัดในคำมั่นสัญญา ทราบจากการที่ได้ประทานเรื่อง อานาจกฎธรรมคา ให้แก่หนังสือพิมพ์สุภาพบุรุษ ได้ทรงเขียนครึ่งหลังเรื่องนี้ที่หัวหินในขณะที่ร่างกายต้องการความพักผ่อน และได้รับส่งเรื่องมาจากที่นั่นโดยทางไปรษณีย์มาให้ข้าพเจ้า เพื่อให้ทันกำหนดที่ได้รับสัญญาไว้

ข้าพเจ้าทราบอรรถาัยอันดีงามของหม่อมเจ้าอากาศคำแกิงเพียงเท่านี้ ท่านคงจะมีความดีมากกว่าที่เขียน แต่ข้าพเจ้าจะไม่เขียนยกย่องใครโดยไม่มีหลักฐานหรือข้อสันนิษฐานอันเป็นที่พอใจ แม้ว่าผู้เขียนเป็นคนรัก เพื่อบริหาความจริงแห่งชีวิตของหม่อมเจ้าอากาศคำแกิง อันเป็นชีวิตของปวงชนคนหนึ่ง มิให้เอนเอียง ข้าพเจ้าก็เห็นสมควรจะเขียนต่อไปอีกสักเล็กน้อย

ตามที่ข้าพเจ้ารู้สึก หม่อมเจ้าอากาศคำแกิงไม่สู้จะอ่อนหวาน เป็นสิ่งหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าออกเสียกาย ดังได้เห็นปฏิบัติกับคนโดยมาก เมื่อแต่งหนังสือละครแห่งชีวิตออกจำหน่าย และหนังสือเล่มนั้นได้รับการต้อนรับจากมหาชนเป็นการเอิกเกริก หม่อมเจ้าอากาศคำแกิงได้รับจดหมายชมเชยหลายสิบฉบับ หนังสือรายเดือนฉบับหนึ่งโดยยกย่องถึงกับว่าละครแห่งชีวิตควรเป็น

หนังสือฉบับครู ค่ายกองชมเชยที่พลุ่งพล่งขึ้นโดยรวดเร็ว และรุนแรงเหลือขนาดเช่นนี้ ทำให้หม่อมเจ้าอากาศคำเกิงหัวน ไหว ครึ่งหนึ่งเราชวนกันไปรับประทานอาหารกลางวันด้วยกัน สองต่อสองที่ไฮเต็ลราชธานี ได้มีโอกาสคุยกันถึงเรื่องหนังสือ อย่างสนุก ข้าพเจ้าจึงหยั่งความรู้สึกอันดีของหม่อมเจ้าอากาศ คำเกิงได้ ท่านเชื่อว่าค่ายกองเหล่านี้ไม่เกินกว่าที่ท่านควรจะได้ ข้าพเจ้าจึงเห็นว่า ในเมืองไทย หม่อมเจ้าอากาศคำเกิงยังมีสิ่ง ที่จะต้องเรียนต่อไปอีก ข้าพเจ้าได้พบกับท่านก่อนจะจากกันว่า “หนังสือละครแห่งชีวิตของท่านก็จริงๆ ค่ายกองเหล่านี้ อาจ จะเที่ยงตรง แต่ท่านต้องไม่ลืมว่า ท่านเป็นเจ้าของ ถ้าท่านทำดี เพียงหนึ่ง เขามักให้ท่านถึงสาม แต่ถ้าท่านเปลี่ยนมาเป็นอย่าง พวกเราๆ แม้ท่านทำดีสาม เขาจะให้ท่านเพียงหนึ่งเท่านั้น ท่าน ควรระวังในเรื่องเล็กน้อยเหล่านี้ จนเชื่อเสมอว่า หม่อมเจ้า อากาศคำเกิงเป็นคนซื่อและดี

เมื่ออ่านข่าวมรณกรรมของหม่อมเจ้าอากาศ ข้าพเจ้า รู้สึกเสียวลาบที่หัวใจ ความตายของเพื่อนบางคนได้กระเทือน ความรู้สึกของฉันมาแล้ว ความตายของเจ้านายที่น่านับถือก็ได้

ครอบครัววาล

ผ่านมาในความรู้สึกแล้วคู่กัน ความตายของนักประพันธ์ที่มีชื่อหลายคนก็นำความสลดสังเวชใจมาให้หลายคราว แต่ความตายของคนๆหนึ่งซึ่งรวมบุคคลทั้งสามคนไว้ในตัวเขา ข้าพเจ้าเพิ่งได้พบในมรณกรรมของหม่อมเจ้าอากาศคำเกิง ความรู้สึกของข้าพเจ้าสะท้อนไปด้วยความเศร้าสลดใจอันลึกซึ้ง และคงมีอีกหลายร้อยคนที่เหมือนหรือคล้ายคลึงกับข้าพเจ้า ถ้าเพียงแต่หม่อมเจ้าอากาศไม่ได้ไปเสียจากเมืองไทย ถ้าเพียงแต่ท่านได้มาประชวรอยู่ในท่ามกลางความเอาใจใส่ของพระประยูรญาติและมิตรสหาย ท่านจะเสียพระชนม์ชีพอันมีค่าเสียแต่ในวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๔๗๕ ละหรือ ท่านชายที่มีอายุเพียง ๒๘ ปี ท่านชายที่อาภัพและน่าสงสาร

ชีวิตของหม่อมเจ้าอากาศคำเกิงเหมือนสายฟ้าแลบ มีประกายสว่างวูบชั่วขณะหนึ่ง แล้วก็มามีมติสนิทไป หนังสือ ๓ เล่มจะเตือนใจเราให้นึกถึงแสงสว่างอันนั้น เราผู้ได้รับความสุขความสำราญจากหนังสือของหม่อมเจ้าอากาศ จงมีใจกตัญญูต่อท่าน “ข้าพเจ้าได้เขียนหนังสือมาแล้วเล่มหนึ่ง แล้วยังจะเขียนต่อไปอีกหลายเล่มถ้ายังไม่ตายเสียก่อน ข้าพเจ้าต้องการให้

ม.จ. อากาศคำเกิง

หนังสือเล่มนี้คำร้องอยู่ช่วงกลางปาวสาน เพื่อเป็นเครื่องช่วยชี้ทาง
ให้กลุ่มบุตรของเราซึ่งจะมาภายหน้าเห็นสิ่งดีชั่ว ให้เขาเลือกคำ-
เนินชีวิตและความเป็นอยู่ของเขาเองตามวิถีอันชอบ....” นี่เป็น
ถ้อยคำของหม่อมเจ้าอากาศคำเกิง ซึ่งได้กล่าวไว้ในคำนำเรื่อง
ผิวเหลืองผิวขาว โอ้! ท่านผู้มีปรรณชาติที่คนไทยและเมือง
ไทย คนอย่างนี้หรือที่ต้องอาภัพตลอดเวลาที่มิมีชีวิตอยู่ และ
ต้องตายเสียแต่ยังหนุ่ม โลกที่ไม่ให้อโอกาสแก่คนดีและความดี
นี่มันโลกอะไรกัน

ครอบจักรวาล

โดย ม.จ. อากาศดำเกิง

“ครอบจักรวาล” คือเรื่องสั้นหลายเรื่องหลายรสของ อากาศดำเกิง ความจริง อะไรที่เราเรียกว่า “เรื่องสั้น” นั้น เราน่าจะเรียกว่า “เรื่องสั้นขนาดยาว” หรือ “เรื่องขนาดสั้น” มากกว่า แต่ถึงแม้เราจะเรียกว่าอะไร ก็ไม่สำคัญกับความสำคัญบ่งชี้ที่ประพันธ์ขึ้น เพราะเป็นคุณค่าที่สำคัญสาระอย่างยิ่งสำหรับชีวิต แต่ละเรื่องเป็นเรื่องชีวิต ให้ความรู้ความคิด และให้ความบันเทิงไปด้วยในเดียวกัน.

“ครอบจักรวาล” เป็นผลงานอันเจิดจ้าอีกแบบหนึ่ง แสดงออกอย่างแจ่มใส ว่ามิใช่แต่นวนยายหรือเรื่องเท่านั้น ที่พระองค์ท่านทรงแสดงความสันทัดจัดเจนและยอมรับนับถือกันทั่วไปในวงการประพันธ์ ในวงการนี้หรือในโลกหนังสือของเมืองไทย แต่ในการประพันธ์สั้นขนาดยาวหรือเรื่องยาวขนาดสั้น พระองค์ท่านก็แสดงผลงานอันเป็นอัจฉริยผิคนแตกต่างจากบทประพันธ์ที่ได้เคยปรากฏมาแล้วในวงการประพันธ์เมืองไทย.

“แพร่พิ